Barbara Cartland.

Cele trei graţii.

Capitolul 1.

Iată camera perfectă pentru tablourile tale! exclamă Astara.

- Aşa mă gândeam că vei spune! replică sir Roderick.

Astara privi încântată în jur imensul salon în stil georgian.

Avea pereţi albi, o cornişă masivă suflată cu aur şi trei ferestre

care dădeau spre o verandă care continua în grădină.

Soarele plăpând de aprilie care pătrundea înăuntru se odihnea pe mobila franţuzească acoperită cu damascuri şi pe un covor Aubusson care înfăţişa o mulţime de cupidoni şi de flori.

“Parcă fusese desenat ca un portret al Astarei” cugetă sir Roderick privind-o.

în viaţa lui nu văzuse ceva mai frumos decât părul ei blond care uneori părea învăpăiat şi-i încadra chipul în formă de inimă.

Ochii ei albaştri erau aidoma Mediteranei pe furtună, iar pielea arăta ca petalele unei magnolii.

La vârsta de cincisprezece ani, după moartea părinţilor săi, o înscrisese la o şcoală în Florenţa şi încă de pe atunci intuise că va deveni o mândreţe de fată. Peste trei ani, când revenise, avea să

descopere că-i depăşise toate aşteptările.

Cu un entuziasm şi o vitalitate sclipitoare, Astara bătu din palme.

- Am găsit! exclamă ea. Am găsit locul ideal pentru tabloul nostru.

- La care dintre ele te referi? întrebă sir Roderick. Dacă îţi aminteşti, am colecţionat peste o sută.

- Ştii prea bine la care mă refer, zise Astara. Va arăta perfect deasupra şemineului din marmură cioplită.

- Bănuiesc că te referi la "Judecata lui Paris", o tachină el, tablou realizat de un artist german nu foarte cunoscut.

- Sigur că la "Judecata lui Paris" mă refer. Este cel mai frumos tablou pe care l-am văzut în viaţa mea. Aş sacrifica toate tablourile de Cranach, Guardi şi Poussin ca să-l am.

- Tot ce sper, este ca vorbele tale să nu ajungă la urechile unui specialist în arte, replică sir Roderick. Deşi trebuie să recunosc că Johann Van Aachen a făcut o treabă foarte bună. Tabloul acesta arată mai mult decât celelalte că a studiat stilurile lui Tintoretto şi Michelangelo.

In timp ce vorbea, îşi dădu seama că Astara nu-l ascultă. Fixa cu privirea şemineul şi spaţiul de deasupra lui, de unde sir Roderick poruncise scoaterea unui Wootton, pentru achiziţionarea căruia tatăl său se străduise foarte mult.

Nu era locul potrivit pentru un tablou frumos, chiar excepţional, cum putea să-şi dea seama şi sir Roderick. Decisese deja ca picturile de Wootton, Stubbs şi Hondecoeter trebuie puse din nou pe pereţii din hol şi din bibliotecă.

Erau multe de făcut la Worfield House, dar pe drumul de întoarcere în Anglia nu se gândise decât cum să redecoreze imensa lui locuinţă cu ajutorul Astarei.

Ştia că timpul petrecut la Florenţa o ajutase să dobândească o educaţie foarte diferită de cea de care aveau parte tinerele englezoaice. în timpul şederii la Roma, avusese ocazia să constate că se pricepea la sculptură şi că avea cunoştinţe vaste despre templele antice de care Roma era plină.

Ea însăşi părea o zeiţă, cugetă el în timp ce tânăra se îndrepta spre el şi-l luă de braţ, spunându-i cu glas dulce:

- Ne vom simţi foarte bine împreună, unchiule Roderick. NU am mai avut un cămin de ani buni. Probabil din acest motiv al tău mă fascinează aşa de mult.

- Mă gândeam că aşa ar trebui să fie, zise sir Roderick. Mă întreb cât vei rămâne, încât să petrecem mai mult împreună.

Ea îl privi surprinsă, aşa că el se grăbi să adauge:

- Judecând după numărul de tineri care şi-au pus inimile, titlurile şi palatele dărăpănate la picioarele tale, nu pot decât să conchid că acelaşi lucru se va întâmpla şi în Anglia.

Astara râse uşor, iar în obraji i se iviră două gropiţe.

- Dărăpănate este cuvântul potrivit pentru majoritatea palatelor, răspunse ea. Pe de altă parte, am impresia că ardoarea de a se căsători cu mine se datora în bună măsură zestrei consistente pe care se aşteptau să mi-o oferi.

- Acelaşi lucru îl poţi spune şi despre nobilii care se ţineau scai de tine la Paris.

- Francezii sunt foarte şireţi când este vorba de afaceri, răspunse rezervat Astara.

Sir Roderick râse.

- Vreau neapărat să te căsătoreşti cu un englez. Doresc ca într-o bună zi să locuieşti aici. Mi-ar placca sa cred că după moartea mea copiii tăi se vor juca pe pajişti şi se vor strecura în galeria cu tablouri.

- Nici să nu te gândeşti la moarte, îl imploră Astara. Lucrul acesta nu se va întâmpla decât peste foarte mulţi ani. Ştii prea bine că pierderea ta mi-ar frânge inima. Eşti singura rudă pe care o am.

Vocea gâtuită de emoţie îi spunea că dorul de părinţii dispăruţi nu se stinsese.

Privind înapoi în timp la ultima dată când îi văzuse împreună pe toţi trei, îşi spuse că nu mai întâlnise niciodată o familie atât de fericită. Adevărul era că părinţii Astarei se iubiseră cum nu-i este dat oricui. Muriseră împreună, încât niciunul nu purtase doliu după celălalt. Astara singură supravieţuise, iar când aceasta îi ceruse ajutorul, înţelesese că-şi va consacra anii pe care-i mai avea de trăit ocupându-se de creşterea şi îngrijirea ei.

Se întrebase adesea dacă prietenul său cel mai bun, Charles Beverley, deşi mai tânăr, nu avusese premoniţia stranie că atât el cât şi iubita lui soţie, nu se vor mai întoarce din călătoria de explorare făcută în munţii Turciei. în timpul şederii acolo avusese loc un cutremur foarte puternic şi nimeni dm împrejurimi nu supravieţuise ca să povestească întâmplarea. Pe Astara o puseseră cu înţelepciune la adăpost, lăsând-o în grija lui sir Roderick Worfield. Ţineau la el, un bărbat extrem de bogat, care nu fusese niciodată căsătorit.

în tinereţe, era prea preocupat de strângerea unei averi, iar singura femeie pe care o iubise şi pe care ar fi vrut s-o ia de soţie se îndrăgostise de Charles Beverley. Şi din partea ei fusese dragoste la prima vedere.

Chiar un bărbat mai puţin temperamental decât sir Roderick ar fi fost invidios şi înciudat că făcuse să se întâlnească cele două persoane pe care le preţuia cel mai mult pe lume. Numai că le prilejuise întâlnirea doar pentru a-i pierde pe amândoi.

Din clipa când se cunoscuseră, Charles şi Charlotte Beverley păreau că nu-şi mai amintesc de existenţa altor fiinţe. Lui Charles îi plăcuseră întotdeauna călătoriile, şi în felul lui era un explorator. Iar Charlotte ar fi fost nespus de fericită să meargă cu el şi pe lună, dacă i-ar fi cerut. Nu de puţine ori lui sir Roderick îi trecuse prin minte că naşterea fiicei lor fusese întâmplătoare. Amândoi o adorau pe Astara, care-i făcea şi mai fericiţi. Niciunul nu văzuse în ea o povară, pentru că nu permiseserâ să se transforme în aşa ceva.

Când plecau în călătorii, o luau cu ei. La vârsta de trei ani, în timp ce se plimba pe Nil, barca se răsturnase şi Astara se trezise într-o apă plină de crocodili. Pe mare, avusese parte de nenumărate furtuni, astfel încât era inevitabil un marinar foarte bun. Văzuse locuri din lume unde foarte puţini oameni ajung, cu atât mai puţin copii.

Prin urmare, nu era deloc surprinzător faptul că în momenul când ajunsese în îngrijirea lui sir Roderick era o fată foarte inteligentă, cunoscând o mulţime de lucruri despre care o altă fată de vârsta ei habar nu ar fi avut.

Sir Roderick conchisese că Astara nu avea nevoie decât să dobândească obişnuinţa de a se comporta în societate, calitate care i-ar fi permis să acceadă la un loc în lumea bună, un loc unde

frumuseţea ei va avea parte de preţuirea meritată.

Fiind un personaj monden, pe deasupra bogat, nu exista capitală unde să nu fie primit eu braţele deschise, sau casă al cărei proprietar să nu fie mândru că îl are oaspete.

Familia Worfield era veche şi distinsă, sir Roderick fiind al şaptelea baronet. I-ar fi fost extrem de uşor să dobândească o mulţime de titluri, dată fiind expertiza pe care o acorda gratuit şi de care profitau mulţi, însă nu-i stătea în fire aşa ceva.

Totuşi, era mândru nevoie mare de locuinţa magnifică din Hertfordshire, care aparţinea familiei Worfield de sute de ani.

Tatăl său o extinsese, iar corpul principal fusese refăcut de Robert Adam. Sir Roderick considera că aceste trei camere i se potriveau de minune Astarei. De altfel, petrecuse ultimii doi ani - în timp ce călătoreau prin Europa - achiziţionând picturi şi alte comori cu care să le împodobească.

La Paris, Astara fusese fermecată de o pânză a lui Johann Van Aachen, care în pofida măiestriei sale, fusese pictorul de curte al împăratului Rudolph II.

înţelegea entuziasmul Astarei pentru "Judecata lui Paris", ea însăşi semănând cu cele trei frumoase zeiţe nepământene care stăteau în faţa chipeşului tânăr din Troia, fiecare încrezătoare că va primi mărul de aur pe care acesta urma să-l corde celei mai frumoase dintre ele.

Sir Roderick cugetă că Astara avea ceva diferit de oricare altă femeie pe care o cunoscuse.

Era ceva nepământean şi greu de exprimat în cuvinte. Totuşi, această calitate de nedefinit îi făcea pe bărbaţi să se îndrăgostească lulea de ea în clipa când o vedeau. La Londra, va fi exact ca la Paris sau la Roma, iar el va trebui să-şi petreacă majoritatea timpului alungându-i pe vânătorii de avere.

Nu făcuse un secret din faptul că o considera pe Astara fiica lui adoptivă şi că aceasta va moşteni majoritatea averii sale, poate chiar toată.

în timp ce străbătea camera şi se îndrepta spre hol, unde un mare număr de servitori despachetau valizele imense în care se aflau cumpărăturile făcute în Europa, îi trecu prin minte că acest fapt s-ar putea dovedi mai degrabă un blestem decât o binecu-vântare.

Sir Roderick îl chemă pe cel care supraveghea operaţiile.

- Domnule Barnes, am nevoie de doi bărbaţi care să aducă tabloul acela în salon şi să-l pună deasupra şemineului.

- Sigur că da, domnule Roderick, răspunse domnul Barnes.

Urmări din ochi direcţia spre care arăta sir Roderick şi porunci

la doi valeţi să ducă tabloul în salon. Era destul de mare, cu rama grea decorată. Sir Roderick ştia că Astara avea un bunu gust infailibil.

- E perfect! Aşa cum credeam că va fi! exclamă ea. Scoate în evidenţă rozul covorului, albastrul tavanului. Am senzaţia că întreaga încăpere prinde viaţă.

- Ar trebui să-l punem imediat! zâmbi sir Roderick şi dădu imediat ordinul.

Hotărâră că ar trebui să desfacă şi celelalte tablouri, ca să stabilească poziţia cea mai bună pentru fiecare dintre ele.

- Există o mulţime de alte lucruri pe care aş dori să ţi le arăt, draga mea copilă, îi spuse el Astarei. Prin urmare, noile achiziţii ar trebui să mai aştepte.

Ea zâmbi încântată, ştiind prea bine că Anglia are puncte de atracţie care nu pot fi găsite în nicio altă ţară. Nu mai călcase în Anglia de opt ani şi aproape uitase cât de frumoasă era.

Narcisele galbene formau un covor auriu în parc. în drumul spre casă, vedeau primule în gardul viu, iar arbuştii înmuguriseră.

- E chiar mai frumos decât mi-am închipuit! exclamă ea, încântată. Simt cu adevărat că rnu am întors acasă.

Sir Roderick era foarte bucuros, cum îşi imaginase. în seara aceea, în timpul cinei, observă că ochii ei alunecă mereu spre tabloul de deasupra şemineului.

- Preţuirea pe care o ai pentru "Judecata lui Paris" mi-a dat o idee.

- Ce idee? întrebă Astara.

- Vreau să judeci nu trei femei frumoase, ci trei bărbaţi chipeşi.

Cum ea îl privi surprinsă, sir Roderick continuă:

- NU am făcut un secret din faptul că la moartea mea îmi vei moşteni averea. După cum ştii, o asemenea avere atrage o mulţime de pericole, mai ales când e vorba de o femeie.

Vorbea cu seriozitate, iar Astara se ridică de pe scaun şi îngenunche lângă el.

- în cazul acesta, nu-mi lăsa atât de mult, zise ea. Ştiu că ţi-e teamă să nu fiu vânată de bărbaţi lipsiţi de scrupule, şi am senzaţia că ar fi o greşeală să fie ispitiţi.

- E un fel de a spune, admise sir Roderick. Draga mea, eşti aşa de frumoasă, încât orice bărbat te-ar iubi chiar dacă ai fi cerşetoare. Pe de altă parte, ştim amândoi că majoritatea bărbaţilor găsesc bunăstarea irezistibilă.

- Vreau să fiu... iubită... pentru mine însămi, zise încet Astara.

- Şi vei fi, ţi-o făgăduiesc, răspunse sir Roderick. Nicio persoană care te-ar cunoaşte nu ar avea cum să nu te iubească, dar vreau să mă asigur că atunci când nu am să mai trăiesc, banii mei vor ajunge pe mâini bune.

Astara tăcu, aşa că sir Roderick adăugă:

- Ştii la fel de bine ca mine că legea conferă bărbatului puteri absolute în administrarea averii soţiei sale. De aceea, trebuie să găsim un bărbat pe care nu doar să-l iubeşti, dar să-l respecţi şi în care să ai încredere.

- Crezi că va fi greu?

- Nu, dacă îmi permiţi să-ţi prezint trei pretendenţi la mâna ta în care am încredere deplină.

Astara tăcu câteva clipe, după care spuse:

- NU ai să mă obligi să... iau de soţ pe cineva... pe care nu-l iubesc, nu?

- Vreau să fii la fel de fericită ca părinţii tăi. Ar fi fost cu neputinţă să nu o iubeşti pe mama ta.

Tonul vocii lui o făcu pe Astara să spună cu blândeţe:

- Ai iubit-o foarte mult pe mama, nu-i aşa?

- Doar pe ea am iubit-o, mărturisi el. Iată de ce, fiind fiica ei, sunt gata să-mi dedic întreaga viaţă ţie. De aceea, vreau să-ţi găsesc un soţ care să te iubească la fel de mult şi care să te protejeze.

- Ai pe cineva în minte? întrebă ea încet.

- Cei trei nepoţi ai mei, răspunse sir Roderick.

- Cei trei nepoţi ai tăi? repetă Astara. Cred că e nepoliticos că nu te-am întrebat niciodată nimic despre familia ta. Am crezut întotdeauna că eşti singur pe lume.

- Aşa am şi fost, zise sir Roderick. îmi place să fiu independent. Mi-a plăcut să mă plimb prin lume fără să fiu legat de cineva. M-am concentrat asupra afacerilor şi am avut succes.

Zâmbi, satisfăcut de propriul succes, şi continuă:

- Am rude, iar printre acestea se află trei tineri Worfield. Oricăruia dintre ei pot să-i dăruiesc cea mai de preţ comoară a mea: pe tine!

Astara îşi puse capul pe genunchii lui.

- Mă mâhneşti, protestă ea. Mă deprimă să te aud vorbind despre faptul că mă părăseşti. Sunt aşa de fericită cu tine, unchiule Roderick, încât nu doresc să mă căsătoresc.

- Ai nouăsprezece ani, nu vreau să ajungi fată bătrână. Ştiu că e foarte puţin probabil, dar trebuie să iau măsuri de precauţie. Aşa că înainte de a te duce la Londra, unde vei avea succes, cum s-a întâmplat la Paris sau la Roma, vreau să-i cunoşti pe cei trei nepoţi ai mei.

- Sigur că da, acceptă ea, dar trebuie neapărat ca unuia dintre ei să-i ofer mărul, şi încă unul aurit?

- Vom lăsa judecata finală în mâna sorţii, răspunse el. Va fi amuzant să văd ce răspuns primesc la scrisoarea pe care intenţionez să le-o scriu.

- Povesteşte-mi câte ceva despre ei, îi ceru Astara. Am deja emoţii.

- NU ai de ce. Fă acest hatâr unui bătrân, chiar dacă nu ne vom mai vedea foarte des.

- Te rog încă o dată să-mi făgăduieşti că nu va trebui să mă

căsătoresc cu un bărbat până nu mă îndrăgostesc de el.

- îţi făgăduiesc. Sunt însă sigur că vei găsi printre nepoţii mei, care sunt foarte chipeşi, pe cel sortit ţie.

Astara tăcea, iar el continuă:

- Ai observat probabil în tablouri, că tatăl meu era un bărbat foarte chipeş.

- La fel ca tine! se grăbi ea să spună.

- Eram destul de plăcut la privire în tinereţe, admise el. O mulţime de femei mi-au şi declarat-o. Iar ceilalţi trei fraţi ai mei, mai mici decât mine, erau şi ei arătoşi. De fapt, atrăgeam atenţia oriunde mergeam.

- Mi-ar fi plăcut să te cunosc atunci, zise Astara. în loc s-o aştepţi pe mama s-o iei de soţie, te-ai fi căsătorit cu mine.

Sir Roderick îi mângâie tandru obrazul şi continuă:

- Cred că unul din strămoşii noştri ne-a transmis o dorinţă şi o ambiţie de nestăvilit.

- Ambiţia te-a determinat să strângi o avere aşa de mare? întrebă Astara.

- Sigur că da. Voiam să-mi dovedesc mie însumi că am o minte mai sclipitoare decât a oricărui alt bărbat.

Chicoti uşor şi continuă:

- De fiecare dată când dădeam lovitura, mă umflam în pene de mândrie.

Astara ridică ochii şi râse.

- Te înţeleg perfect. Cred că era foarte amuzant.

- Cu fraţii mei lucrurile s-au petrecut întocmai, zise sir Roderick. George, care e cu un an mai mic decât mine, a intrat în politică, a trecut din Camera Comunelor în aceea a Lorzilor, iar

când a devenit viceregele Irlandei, a fost făcut conte de Yeldham.

- A fost un om de succes! exclamă Astara.

- Fiul său este vicontele Yelverton. William s-a distins deja ca un bărbat monden şi chipeş.

Astara nu-l slăbea din priviri, gata să-l asculte.

- William e petrecăreţ şi foarte bun la sport. Nu trebuie să-ţi mai spun că e extrem de chipeş. Nu există burlac mai vânat decât el. Dacă i-ai deveni soţie, vei fi o adevărată regină în lumea bună. Cred că v-aţi potrivi de minune.

Astara se uită la pictura de deasupra lor.

- Paris trebuie să aleagă dintre trei zeiţe. Mi l-ai oferit pe Apollo. Cine urmează?

- Fratele meu, Mark, lordul Worfield, este actualmente lord cancelar al Angliei, zise sir Roderick.

- Şi el şi-a atins ţelul! exclamă Astara. Nu cred să existe poziţie mai mare în guvern. Cu excepţia prim-ministrului.

- Sunt sigur că Mark nu scoate pălăria decât în faţa regelui, răspunse sir Roderick. Tânăr fiind, era foarte studios. Darul oratoriei l-a propulsat foarte sus.

- Dar fiul lui?

- Fiul lui, Lionel, e soldat. E eficient şi galant. Să tot aibă vreo douăzeci şi şase de ani. A avut foarte devreme şansa de a arăta ce e în stare pe câmpul de luptă. A fost decorat de însuşi ducele de Wellington.

- La fel de chipeş? întrebă Astara.

- Mi s-a spus că orice femeie care îl vede în uniformă simte accelerându-se bătăile inimii. Când nu era decât prinţ moştenitor, regele - care voia să fie înconjurat de cei mai distinşi şi mondeni

lineri - îi invita mereu pe el şi pe William la Carlton House.

- E foarte frumos ce povesteşti, zise Astara. Păcat că e spus în cuvinte, nu pe pânză.

- De obicei, portretele sunt dezamăgitoare, zise sir Roderick. Că veni vorba, vreau să fii pictată. Ne va fi greu să alegem un pictor care să se ridice la înălţimea ta.

- NU am chef să stau ore întregi pe scaun, când aş putea foarte bine să călăresc cu tine sau să dansez cu chipeşul William. Unchiule Roderick, trebuie să dăm un bal! Gândeşte-te cât de bine ne vom simţi. Ştii că la Paris ai dansat mai bine decât oricare dintre partenerii mei.

- Mă flatezi din nou, zise zâmbind sir Roderick. Pe de altă parte, ideea cu balul nu este deloc rea. Vreau să organizez un bal în cinstea ta nu doar aici, ci şi la Londra.

Văzu încântarea din ochii Astarei.

- Dar aş vrea ca judecata să aibă întâietate, adăugă el.

După o scurtă tăcere, Astara spuse:

- îţi faci griji în privinţa venirii mele la Londra. De ce?

- Ţi-ai dat seama pentru că eşti o fată isteaţă, răspunse sir Roderick, dar e adevărat. Mă tem puţin.

- De ce? întrebă Astara.

- Nu ştiu dacă ai auzit, dar înalta societate engleză de astăzi şi-a pierdut principiile morale. Se vorbeşte pretutindeni în Europa despre acest aspect.

- Se vorbeşte cu siguranţă despre prinţul moştenitor.

- înţelegi atunci că după ce răposatul rege şi-a pierdut minţile, toată lumea bună s-a luat după el. Legăturile lui amoroase, dar şi viaţa pe care o duce în calitate de prinţ moştenitor au servit de

exemple proaste. Pe de altă parte, căsătoria lui dezastruoasă, precum şi faptul că lady Conyngham i-a luat minţile, a transformat lumea bună într-un loc aproape de nefrecventat pentru cineva ca tine.

- De ce aş fi diferită? întrebă Astara.

- Sincer vorbind, răspunse sir Roderick, eşti diferită prin frumuseţe, puritate şi necunoaşterea bărbaţilor.

Observă imediat că roşeşte.

- Poate mă crezi deplasat, continuă el, şi trebuie să mă ierţi, dar aş vrea să ştiu dacă ai fost vreodată sărutată.

- Nu, sigur că nu, se grăbi ea să răspundă.

Apoi, ca şi cum ar fi simţit că aşteaptă o explicaţie, adăugă:

- Mărturisesc că nu am întâlnit pe nimeni de care să-mi doresc să fiu sărutată. Au încercat s-o facă destul de mulţi bărbaţi, dar am avut întotdeauna impresia că un sărut este ceva atât de... intim, încât nu mi-aş oferi buzele decât bărbatului... pe care îl iubesc.

Vocea Astarei avea ceva mişcător, iar sir Roderick spuse, pe un ton triumfător:

- Este exact ce credeam că vei simţi, şi din acest motiv vreau să fii căsătorită sau măcar logodită înainte de a pleca la Londra.

- Chiar ţi-e teamă de ce mi s-ar putea întâmpla?

- Vântul năprasnic poate distruge petalele unei flori, răspunse sir Roderick, şi îmi displace profund gândul de a fi catalogată drept "Incomparabila" de către toţi filfizonii beţi care se adună prin cluburi în St. James's. Nu că nu ai merita un asemenea apelativ.

- Poate ai auzit anumite lucruri despre Londra, iar eu altele, zise Astara după câteva clipe de tăcere, dar aşa cum mi-ai arătat

Roma şi Parisul, aş dori să-mi cunosc şi propria ţară.

îşi împreună mâinile şi continuă:

- Sunt englezoaică. La fel ca tine. Poate nu suntem de acord cu tot ce vedem şi auzim, dar oricum ar fi, face parte din noi înşine.

-Ai dreptate, admise sir Roderick. Sigur că ai dreptate. Totuşi, nu renunţ la gândul de a-mi face pe plac şi a-i cunoaşte pe nepoţii mei înainte de a merge la Londra.

- Ştii că aş face orice îmi ceri, răspunse Astara. Cum să te refuz, când eşti aşa de bun cu mine şi te iubesc atât?

- înseamnă că ne-am înţeles, zise sir Roderick. Ca să-mi scutesc ochii de un efort suplimentar, mâine am să te rog să scrii trei scrisori, care te asigur, îi vor aduce în doi timpi şi trei mişcări pe nepoţii mei aici.

- Mi-ai vorbit despre doi dintre nepoţii tăi, zise Astara, dar nu ai adus vorba despre al treilea. Paris trebuie să aleagă între trei zeiţe.

- Am trei nepoţi, aşa cum am avut trei fraţi, zise sir Roderick, dar al treilea nu trebuie să ne preocupe.

- De ce?

- Pentru că fratele meu cel mai mic, Luke, a fost un ratat.

- Credeam că aţi reuşit toţi.

- Toţi cu excepţia unuia, zise sir Roderick. A fost o mare decepţie pentru tatăl meu.

- Ce a făcut? întrebă curioasă Astara.

- Există o tradiţie în majoritatea familiilor mari: fiul cel mare se dedică moşiei, al doilea intră în politică, al treilea în armată, iar al patrulea în rândul bisericii.

- Şi fratele cel mic a refuzat?

- Nu. Luke a acceptat, răspunse sir Roderick. Avea de ales între cincisprezece parohii de pe proprietatea tatălui meu.

Astara îl asculta cu mare atenţie.

- Unele erau mai bine dotate şi mai importante decât celelalte, dar Luke a ales-o pe cea mai mică, aici... aproape. S-a căsătorit înainte de a fi hirotonisit.

- Tatăl vostru s-a supărat?

- Normal. Luke i se părea mult prea tânăr ca să ştie ce face, iar ceea ce este şi mai important, a ales pe cineva lipsit de importanţă. în afară de faptul că era tare frumuşică, nimic nu o recomanda.

Astara aştepta.

- Tata a decis că oricât de departe era Luke de aşteptările lui, nu trebuia lăsat să facă familia de râs. Dacă devenea episcop, ar fi putut sta cu fruntea sus în faţa fraţilor săi, iar mezalianţa făcută în grabă ar putea fi dată uitării.

- Aproape ghicesc sfârşitul poveştii, zâmbi Astara.

Sir Roderick clătină din cap.

- Luke a fost o mare dezamăgire. A refuzat orice şansă de promovare care i s-a oferit şi au fost o mulţime. A refuzat să părăsească Little Milden, unde a rămas până la moarte.

Tonul vocii sale deveni muşcător:

- Se spune că era adorat de cei din jurul său, dar nu s-a supus dorinţei tatălui meu, care îl voia lucrând la o scară mult mai mare decât Little Milden.

- Dar fiul lui? întrebă Astara.

- îmi pare rău că trebuie s-o spun, dar Vulcan este la fel de

dificil ca tatăl lui.

- Vulcan? Ce nume ciudat!

- Foarte ciudat, vezi bine, mai ales că este numele fiului unui preot, replică sir Roderick. De fapt, băiatul, primul nepot al tatălui meu, a fost botezat înainte ca el să poată interveni. Era de-a dreptul livid când a auzit numele care i-a fost dat.

- Vulcan era zeul fulgerelor, zise pe gânduri Astara, ca şi al focului şi al familiei. în această ultimă calitate, era considerat că reprezintă suflarea vieţii.

- Ai o memorie foarte bună, zise pe un ton sec sir Roderick, dar mă îndoiesc că nepotul meu, Vulcan, este vreunul din aceste lucruri.

- Ce face? întrebă Astara.

- Se apropie de treizeci de ani şi şi-a petrecut majoritatea timpului escaladând munţi, străbătând lumea, de obicei pe jos, sau călare pe un catâr.

- Tatei i s-ar fi părut lăudabil şi curajos! exclamă Astara.

- Tatăl tău era diferit, răspunse sir Roderick. Din câte am auzit, Vulcan e un pribeag căruia îi place să ajungă în locuri exotice şi ciudate, fără a se gândi cum să-şi folosească darurile pe care le are.

- în pofida tuturor acestor lucruri, pe lista ta ocupă locul trei. Totuşi, cred că e greu de găsit.

- De fapt, am aflat de la Barnes că după moartea fratelui meu, a transformat casa dărăpănată de la Little Milden într-un adevărat cămin. Acolo stă când e la Londra.

- Crezi că acolo se află acum?

- Barnes e sigur de asta, astfel încât îl putem invita aici,

împreună cu William şi cu Lionel.

- Senzaţia mea este că îl favorizezi pe William.

- încerc să fiu imparţial, răspunse sir Roderick, să las alegerea la latitudinea ta.

- Dar nu te poţi împiedica să-ţi scoţi în faţă preferatul, zâmbi

ea.

- Cred că sunt invidios pe tinerii aclamaţi drept petrecăreţi, care sunt în stare să conducă un faeton cu o dibăcie pe care eu nu am avut timp s-o dobândesc şi care sunt - nu mă îndoiesc - adepţii doborârii taurilor cu pumnii şi duelării cu egalii lor.

Vizibil încântată, Astara râse.

- Unchiule Roderick, ar trebui să scrii o carte! Descrii lucrurile cu mult mai multă însufleţire decât volumele acelea în proză pe care a trebuit să le citesc în engleză. Francezii se descurcă mult mai bine.

- Nu recomand literatura franceză cuiva atât de tânăr ca tine, se grăbi să răspundă sir Roderick.

- Te străduieşti din răsputeri să mă protejezi nu de ceilalţi oameni, ci de mine însămi, zise Astara. Dragul meu unchi, trebuie să înţelegi că a sosit momentul să mă maturizez. Trebuie să învăţ să iau propriile decizii, chiar să fac propriile greşeli.

Părea aşa de drăguţă în timp ce vorbea cu atâta seriozitate, încât sir Roderick se aplecă şi-şi puse braţul în jurul umerilor ei.

- Dumnezeu e martor că vreau să te protejez, iar eu ştiu - probabil mai bine decât majoritatea oamenilor - că lumea aceasta poate fi uneori înspăimântătoare pentru o tânără singură.

- Dar nu sunt singură, protestă Astara. Te am pe tine.

- Ştii că sunt trecut de şaptezeci de ani, răspunse sir Roderick, si trebuie să mă gândesc la viitorul tău. Ajută-mă, draga mea, să fac ce se cuvine, pentru că nimeni nu ştie cât voi mai trăi.

Ştia că asemenea cuvinte o vor întrista pe Astara. îi luă mâna şi o duse la obraz.

- Ştii prea bine că voi face tot ce-mi ceri, zise ea. Le vom scrie celor trei nepoţi ai tăi şi sper că atunci când îi voi cunoaşte, voi fi capabilă să aleg unul dintre ei, ca să-ţi fiu pe plac. Poate va fi William cel cu care voi dori să mă căsătoresc.

- Le-ar fi cu neputinţă să nu se îndrăgostească de tine, iar familia Worfield, în special fraţii mei şi cu mine, am fost întotdeauna înţelepţi în privinţa banilor.

După o scurtă pauză, continuă:

- Tata era bogat şi ne-a oferit de mici o idee despre banii pe care ni-i permiteam. îmi amintesc că l-am auzit declarând solemn: „Cunoaşteţi cu toţii parabola biblică a talanţilor. Vă recomand tuturor s-o citiţi şi amintiţi-vă că servitorul care şi-a ascuns talantul în pământ a fost mustrat ca fiind viclean şi trândav."

- NU a fost şi cazul tău, sir Roderick.

- Am avut inteligenţa şi abilitatea de a-mi vedea talanţii înmiindu-se, zise sir Roderick. George, conte de Yeldham, s-a folosit de ai lui. La fel Mark, acum lord Worfield, titlu pe care fiul său, Lionel, îl va primi la moartea lui.

- Amândoi par foarte atrăgători, remarcă Astara. îmi pare rău pentru Vulcan. El ce a moştenit?

- Dorul de ducă şi o moară veche, zise cu dramatism sir Roderick, şi amândoi izbucniră în râs.

Capitolul 2

Mai târziu în seara aceea, în dormitorul ales special de unchiul ei pentru că era cel mai frumos din casă, privi de la fereastră luna.

Cu ceva timp în urmă plouase, aerul era curat şi răcoros. Uitase că această particularitate era specific englezească.

Văzu la lumina lunii copacii înalţi care vegheau de generaţii parcul. Dincolo de casă, era un lac al cărui izvor era râul ce şerpuia printre câmpurile verzi. Mai era şi un pod de piatră pe sub care ziua se zăreau lebede părând nişte corăbii cu pânzele în bătaia vântului. Totul era aşa de calm, încât nu putea decât să-i dea dreptate că într-o bună zi va dori să locuiască acolo şi să-şi întemeieze o familie. Pe de altă parte, exista ceva la ea care o împingea spre descoperirea de noi locuri. Era simţământul care îl dusese pe tatăl său pe tărâmuri îndepărtate şi care se afla la baza numelui său.

Astara era numele unui oraş situat pe ţărmul Mării Caspice.

Charles Beverley călătorea în Persia când într-o zi privise peste întinderea albastră de apă şi-şi spusese că avea o frumuseţe

stranie care îl făcea să vibreze într-un mod greu de explicat.

- Tot ce ştiu, a fost că îmi amintea de un sentiment pe care nu l-am uitat niciodată, îi mărturisise el Astarei, când era suficient de mare să înţeleagă.

Se oprise înainte de a continua:

- Există locuri care îţi înalţă spiritul şi te inspiră. în cazul meu, au fost locuri ciudate şi neaşteptate, nu cele din ghidurile turistice.

O văzuse pe Astara ascultându-l şi încercând să înţeleagă, şi continuase ca şi cum ar fi vorbit cu el însuşi:

- în asemenea clipe, spiritele noastre sau poate sufletele noastre ating infinitul, iar noi trecem într-o altă lume, o lume pe care nu o înţelegem.

- Ca şi cum ai merge în rai, tată? întrebase Astara.

- Oamenii definesc în multe feluri divinul, răspunsese el. îi spun rai sau paradis, Nirvana sau Valhalla şi folosind multe alte cuvinte. Ceea ce trebuie reţinut, este că omul intuieşte că există o altă lume în afară de aceasta.

- Cred... că înţeleg, spusese Astara.

- Vei înţelege când vei cunoaşte sentimentul pe care am încercat să-l descriu când vei pătrunde, fie şi pentru o fracţiune de secundă, în lumea de dincolo de aceasta: o lume de o frumuseţe indescriptibilă.

Vocea tatălui său era una apropiată de extaz şi-l privise îndelung înainte să spună:

- Am să încerc să găsesc lumea pe care mi-o descrii.

- O vei găsi, spusese el convins. Sunt sigur.

Astara nu uitase această discuţie, iar acum înţelegea că a căuta

fericirea fusese mobilul călătoriilor părinţilor săi.

Ar fi vrut să fi fost suficient de mare încât să-şi amintească tot ce se întâmplase cât fusese cu ei. Credea acum că fiecare din călătoriile lor fusese una a descoperirii. Ceea ce învăţase de la ei, era că trebuie să caute lumea de dincolo de lume.

Exista ceva imaterial pretutindeni: într-un şir de munţi, un râu care nu se găsea pe hartă sau poate acasă, sub stejarii din parc.

Astara ştia că nu conta nici timpul şi nici locul, ci sufletul. Era genul de lucru despre care nu putuse discuta nici cu prietena ei cea mai bună de la şcoală, nici cu tutorele căruia îi spunea unchiul Roderick.

II iubea, îl iubea pentru inteligenţa lui, pentru compasiunea şi înţelegerea care răzbăteau din fiecare cuvânt pe care i-l spunea. Cuvintele rostite de tatăl ei i se întipăriseră în memorie. Erau greu de exprimat în cuvinte şi de explicat altei fiinţe umane.

- Poate voi găsi într-o bună zi un bărbat care să înţeleagă.

Se sperie imediat la gândul că era prea optimistă.

Bărbaţii pe care-i cunoscuse la Roma sau la Paris erau îndrăgostiţi de ea, dar în adâncul sufletului ştia că nu-i interesa decât trupul ei, nu mintea sau sufletul. Ar fi fost stânjenită să deschidă un astfel de subiect.

O doreau pentru că era frumoasă.

- Te iubesc. Mă scoţi din minţi. înţelegi că dacă nu te căsătoreşti cu mine, singurul lucru care-mi mai rămâne de făcut este să mor? Te doresc. Te doresc. Te doresc.

Parcă le auzea vocile repetând aproape aceleaşi cuvinte, dar întotdeauna cu aceeaşi intensitate. Italienii erau poate cei mai elocvenţi. Focul din ochii lor era palpitant, afară doar de cazurile

când deveneau dramatici şi o făceau să râdă.

Francezii erau ceva mai subtili. îi făceau complimente pe care nu avea cum să nu le aprecieze. Erau foarte manieraţi, şi mulţi dintre ei graţioşi. Deşi îi asculta cu atenţie, nu-i atingeau coarda sensibilă. Când îi acopereau mâinile cu sărutări, nu se gândea decât la faptul că buzele lor erau fierbinţi şi mult prea posesive. Ii provocau chiar o oarecare repulsie, întrucât i se părea teatral şi ireal.

„Poate cer prea mult dacă aştept să trăiesc aceeaşi dragoste ca cea care i-a unit pe părinţii mei", îşi spuse ea.

De fapt, căuta iubirea care să fie legată de frumuseţea ce i se înfăţişa înaintea ochilor: sclipirea argintie a lacului, umbrele purpurii de sub copaci, misterul grădinii care putea fi locuit de spiritele celor duşi.

«Ce este iubirea? Parte din frumuseţe? Să fie ceea ce tatăl meu a descris drept "lumea de dincolo de lume?"»

Punea întrebări, dar nu avea răspunsuri. în clipa următoare, simţi că i se făcuse frig.

„Poate voi afla într-o bună zi" cugetă ea, înălţând ochii spre lună.

Tremurând uşor, trase la loc perdeaua şi sări în imensul pat acoperit cu mătase.

!

Regele George IV se ridică în picioare. Rămase un timp aşa, aşteptând ca gentlemenii de la masă - în număr de nouăsprezece - să facă linişte. Lunga masă cu enormele ornamentaţii aurii şi porţelanuri de Sèvres albastre arăta senzaţional, deoarece regele introdusese moda de a nu folosi feţe albe de masă din pânză de in.

Când toate capetele se întoarseră spre el, Maiestatea Sa ridică paharul.

- Domnilor, permiteţi-mi să închin acest pahar în cinstea uimitorului pursânge care ne-a oferit astăzi o cursă care va fi pomenită mult timp de-acum încolo în istoria curselor. Mă refer la Topsail şi la popularul său proprietar, vicontele Yelverton.

Oaspeţii se ridicară în picioare, cu excepţia vicontelui, care stătea la capătul mesei. Paharele se ridicară şi nouăsprezece voci strigară: Topsail! Yelverton!

După ce regele se aşeză, iar oaspeţii îi urmară exemplul, vicontele se ridică.

Era fără doar şi poate extrem de elegant şi de distins. Toţi aruncau priviri admirative modului cum îşi înnodase cravata. Era un stil nou, nemaiîntâlnit până atunci.

Pe un ton jos, dar plin de elocvenţă şi de prestanţă, vicontele spuse:

- Maiestate, dragi prieteni, permiteţi-mi să vă mulţumesc pentru laudele aduse calului meu. Cred că doriţi cu toţii să auziţi că dacă unul dintre noi obţine succese la cursele de cai, cum mi s-a întâmplat astăzi, este pentru că acest sport este încurajat, susţinut şi dacă îmi îngăduiţi, inspirat de cel mai mare sportiv dintre noi - regele.

Toată lumea bău în cinstea regelui, pe care complimentul îl măgulise. Ca şi maniera în care vicontele reuşise să transforme elogiul adus lui personal într-unul pentru rege. De altfel, era adevărat că principala delectare a regelui erau cursele de cai, sport în care fusese iniţiat de ducele de Cumberland. Când era tânăr, unul dintre rândaşii de la Carlton House observase că singurul subiect pe care îl avea în minte erau caii. Mergea la curse ori de câte ori putea şi ajungea în mod regulat la Lewes, Brighton şi Newmarket. Dar ca la tot ce-i plăcea regelui, şi la curse avea suişuri şi coborâşuri. La sfârşitul secolului, renunţase la herghelia pe care o avea ca să fie în acord cu intenţia proclamată de a duce o viaţă mai cumpătată, dar la scurt timp după aceea îşi formase alta, într-un loc nou, la Newmarket, şi în unsprezece ani caii săi cuceriseră nu mai puţin de 1185 de curse. Recent, Newmarket, devenise tabu din cauza unui scandal în care era implicat jocheul său, Samuel Chiffney, şi spre mâhnirea şi îngrijorarea multora dintre prietenii săi, regele declarase că nu doreşte să mai aibă de-a face cu Newmarket.

Ceea ce nu-l împiedicase să meargă la alte curse de cai şi să cheltuiască mult mai mulţi bani pe cai decât îşi putea permite. In plus, după cum remarcase şi vicontele, îi încuraja pe toţi cei cu care se asocia să-şi întemeieze propriile herghelii şi fapt cu adevărat regretabil, să parieze pe ei, aşa cum proceda întotdeauna el însuşi.

După ce toată lumea se aşeză pentru a doua oară, un comesean îi spuse vicontelui:

- William, discursul tău a fost impecabil. Aş vrea să fiu în stare să rostesc unul la fel de bun.

- Totul e practică, prietene, răspunse vicontele. Ca orice în viaţă, nu devii expert decât dacă exersezi. Aşa se atinge perfecţiunea.

- Regula aceasta se aplică şi iubirii, nu? râse prietenul său.

- După cum am spus, în domeniul acesta practica este ghidul spre desăvârşire.

Câţiva meseni râseră. De fapt, tuturor celor de la masă le venea uşor să râdă după o masă care atinsese culmea artei culinare, iar vinurile erau alese.

Vicontele îşi spuse că la Carlton House era mereu la fel. Aveai senzaţia că regele excela la orice în afară de a câştiga încrederea oamenilor şi popularitatea dorită.

La dineuri ca acesta, când era înconjurat de prietenii săi, era cu neputinţă să nu-i admiri spiritul şi să nu fii vrăjit de farmecul său. Regele insistase ca cei care îl înconjurau să fie curtenitori şi fermecători, calităţi esenţiale pentru un gentleman. Chiar dacă în timpul supremaţiei sale în lumea bună moralitatea avusese de suferit, manierele se îmbunătăţiseră simţitor.

Vinul trecu de la unul la altul, iar regele - care stătea lipit de speteaza scaunului - era aşa de spiritual şi de amuzant, încât comesenii preferau mai degrabă să-l asculte decât să vorbească între ei.

Petrecerea se sfârşi destul de repede. Pe măsură ce îmbătrânea, regelui nu-i mai plăcea să-şi piardă timpul până la patru dimineaţa, iar la băutură renunţase.

Cei care îl cunoşteau de mult, povesteau că nu se ridica de pe scaun decât în zori, în timp ce majoritatea petrecăreţilor erau aşa de beţi, încât trebuia transportaţi la trăsuri.

Numeroasele doamne de care se îndrăgostise, începând cu

< ele trei graţii

doamna Fitzherbert, îl convinseseră că atâta gălăgie nu era bună pentru sănătate.

Când se ridică în picioare ca să indice sfârşitul petrecerii, mulţi dintre invitaţi se întrebau unde să meargă în continuare.

- William, ai vreun angajament? Sau vrei să mergem la White's împreună? întrebă căpitanul Lionel Worfield.

Vicontele reflectă câteva clipe.

Se gândea la o foarte atrăgătoare doamnă care îl aştepta în budoarul ei din Piaţa Berkeley, ca şi la faptul că la acea oră amanta, care cânta la Covent Garden, spera ca trăsura lui s-o aştepte la uşa teatrului.

- E ceva important, sau putem s-o lăsăm pe mâine? întrebă el.

- Nu e chiar urgent, îi răspunse vărul său. Am primit o scrisoare destul de ciudată de la unchiul Roderick.

Vicontele se opri.

- Mă gândeam eu. Ce semnificaţie crezi că are?

- Exact ce scrie, răspunse vicontele.

în clipa aceea sosi trăsura, şi fără să mai stea pe gânduri, amândoi bărbaţii urcară.

- La White's! îi spuse vicontele valetului său.

în timp ce caii porneau la drum, se lăsă pe spate şi remarcă:

- M-am întrebat adesea ce va face stimabilul nostru unchi cu milioanele lui.

- E chiar aşa de bogat pe cât se spune? întrebă Lionel.

- Aşa am auzit, răspunse vicontele. Până şi ministrul de finanţe vorbeşte despre el cu o notă de sfială în glas.

- Atunci, ce este cu fata aceea despre care spune că o consideră ca propria fiică?

- Habar nu am, răspunse vicontele. A devenit pupila lui la moartea părinţilor săi şi a fost scoasă în lume la Roma.

- Şi la Paris, adăugă Lionel. Un prieten care se afla acolo acum vreo trei luni, mi-a descris o petrecere dată de unchiul Roderick. A afirmat că a fost cel mai faimos eveniment monden la care a participat.

Vicontele ridică din sprâncene, după care spuse:

- Presupun că scrisoarea ta conţine acelaşi mesaj...

- O am la mine, răspunse Lionel. M-am gândit că poate ne vom întâlni şi voi avea ocazia să discut cu tine despre ea.

în timp ce vorbea, scoase epistola din buzunarul de la vestă şi o întinse vicontelui.

- Aştept să ajungem la club, spuse vărul lui. E prea întuneric aici ca să pot citi altceva decât lăcomia ta.

Râdea în timp ce vorbea, bucurându-se de fiecare înţepătură a propriilor cuvinte.

- Recunosc că mi-ar fi prins bine câteva mii, ba chiar câteva sute, admise Lionel, dar sunt conştient că avându-te competitor, nu prea am şanse să trec linia de sosire.

Vicontele nu-l contrazise sau dacă voia nu reuşi s-o facă, întrucât trăsura se opri. Ajunseseră la White's Club, care era foarte aproape de Carlton House.

Cei doi veri coborâră şi intrară înăuntru. Locul era înţesat de prieteni.

De-abia scăpară de cei care voiau să-l felicite pe viconte pentru câştigarea cursei şi găsiră un colţ liniştit în cafenea.

După ce comandă ceva de băut, vicontele scoase scrisoarea dată de vărul său si citi:

"Dragul meu nepot,

M-am întors în Anglia după o absenţă de doi ani şi redeschid Worfield House, unde intenţionez să primesc oaspeţi pentru pupila mea, Astara Beverley.

Este, moralmente vorbind, fiica mea, şi pe măsură ce îmbătrânesc, sunt preocupat de viitor.

Cea mai mare dorinţă a mea este ca Astara să facă o căsătorie fericită, dacă se poate cu un membru al familiei mele, şi să locuiască la Worfield House.

îmi dau seama că Worfield House nu ar putea fi întreţinută de niciun tânăr decât dacă stipulez în testament o sumă de bani în acest sens.

Prin urmare, am decis ca averea mea, care după cum ştiţi este considerabilă, să fie moştenită în comun de Astara şi de bărbatul cu care se căsătoreşte.

Având acest gând în minte, te invit la Worfield House imediat ce se iveşte o ocazie, ca să faci cunoştinţă cu Astara.

Mi-ar face mare plăcere să te revăd şi să aud ce isprăvi ai mai făcut în ultimii doi ani.

Transmite salutările mele părinţilor tăi.

Cu afecţiune, unchiul tău,

Roderick Worfield."

Vicontele citi fiecare cuvânt, înapoie scrisoarea vărului său şi remarcă:

- Este la fel cu aceea primită de mine şi este scrisă de aceeaşi persoană.

- Vrei să spui că nu a fost scrisă de unchiul Roderick?

- Evident că nu a scris-o el. Pun prinsoare că este scrisul Astarei Beverley.

Lionel Worfield privi scrisoarea cu interes.

- Da, aşa e. Pare un scris de femeie.

- Presupun că Astara şi unchiul nostru au ticluit acest plan de a ne vedea împreună, zise vicontele.

- Ei bine, după cum ţi-am spus deja, zise el, e pierdere de vreme să te duci în Hertfordshire, dacă intenţionezi s-o faci.

- Doar cel curajos... îl tachină vicontele.

- ... merită femeia frumoasă! sfârşi Lionel. Dar de unde ştii că e frumoasă?

- Nu e frumoasă, ci nespus de frumoasă, răspunse vicontele.

- Cine ţi-a spus?

- Nişte prieteni care au cunoscut-o la Roma. De fapt, mi-au spus că la mai puţin de o săptămână de la apariţia ei la Londra, va face senzaţie.

- Mi-ai stârnit curiozitatea.

- Nici nu ar putea fi altfel. Gândeşte-te la bani, Lionel. Nu cred că ţi-e uşor să-ţi plăteşti locul în regiment. Mi s-a spus că e extrem de scump să faci parte din cavaleria de gardă.

- Aşa e, zise mâhnit Lionel. Iar de când prinţul moştenitor îşi pierde vremea cu uniforma noastră, a devenit şi mai scump.

- înseamnă că eşti deja pretendent la mâna frumoasei Astara.

- Crezi că e un fel de competiţie?

- Nu, nu tocmai, răspunse vicontele. Serios vorbind, cred că ne vom perinda prin faţa acestei fete ca şi cum am participa la un turnir, aidoma cavalerilor de odinioară. Apoi, ea va spune pe cine

preferă, ţinând cu siguranţă o batistă parfumată în mână.

- Doamne Dumnezeule! exclamă Lionel. Spus de tine, pare dezgustător. Să fiu al naibii dacă doresc să particip la un asemenea spectacol jalnic.

- Mi se pare mai degrabă amuzant, zise vicontele. Mi-a plăcut întotdeauna unchiul Roderick şi l-am admirat. Tata spune că e geniul familiei şi este adevărat în privinţa banilor.

- Eşti la ananghie? îl întrebă sincer Lionel.

- Sigur că sunt, răspunse vicontele. Nu suntem amândoi în aceeaşi barcă?

- Astăzi, Topsail ţi-a adus 500 de guinee.

- Banii aceştia îmi vor permite să întreţin herghelia vreo lună.

- Ei bine, nu cred ca în acest club să fie vreun bărbat care să nu datoreze bani cămătarilor. Ca să nu mai spun de croitor.

- Iată un alt motiv pentru care trebuie să intrăm în jocul unchiului Roderick, zise vicontele. Nu crea probleme, distrează-te!

- Dacă spui tu! veni replica vărului său. Deocamdată, nu doresc să părăsesc Londra. Tocmai am cunoscut cea mai încântătoare creatură şi nu vreau să mi-o fure cineva.

- Dacă te referi la roşcata aceea încântătoare cu care te-am văzut aseară, şi eu aş fi făcut la fel, râse vicontele.

- Numai să îndrăzneşti! exclamă vărul său. Dacă pui ochii pe Clarise, dacă îi zâmbeşti cum faci cu femeile care vin la tine atrase ca de un magnet, jur că...

Se opri brusc.

- Mă vei provoca la duel? întrebă vicontele.

- Aşa aş proceda, dacă te-ai amesteca între mine şi Clarise, zise onest vărul său. Pe de altă parte, nu doresc să-mi petrec următoarele două luni cu braţul în ghips.

Vicontele râse.

- Eşti foarte măgulitor, Lionel.

- Din păcate, nu fac decât să spun adevărul.

- Cu sau fără Clarise, ai face mai bine să vii cu mine la Worfield House.

- Când?

- Mâine. Cu cât e mai repede, cu atât mai bine. S-ar putea să avem mai mulţi competitori.

- Din câte ştiu eu, nu există alţi membri ai familiei Worfield.

- In afară de Vulcan, zise nepăsător vicontele.

- Vulcan? Da, sigur. Fiul parohului. Nu mă tem de el, pentru că nu-l consider un competitor.

- Nici eu, recunoscu vicontele. De fapt, sunt sigur că nu va veni, chiar dacă va fi invitat. Ultima dată când am auzit de el, călătorea prin Sahara, în care trase de boi. Oricum, undeva într-un loc exotic.

- Deunăzi, tata observa că suntem o familie cu un uimitor succes. Cu o excepţie, fireşte.

Vicontele râse.

- Una dintre cele mai vechi amintiri pe care le am, este aceea în care tata şi cu bunicul îşi ieşiseră parcă din minţi pentru că unchiul Luke refuzase postul de vicar de Westminster.

- Nu cred să-l mai fi revăzut, zise Lionel, dar pare o persoană foarte de treabă. îmi amintesc că a venit la miruirea mea când nimeni altcineva nu s-a mai deranjat. M-a invitat la masă şi în pofida faptului că era un simplu preot de ţară, era atât de distins, încât unul dintre băieţi a întrebat dacă e arhiepiscopul de Canterbury.

Vicontele râse.

- Familia arată grozav. Fratele tău avea dreptate, Lionel, suntem nu doar foarte inteligenţi, ci şi extrem de chipeşi.

- E valabil pentru tine, zise Lionel. Din ce motiv ar roi în jurul tău toate acele făpturi fermecătoare de la Covent Garden sau Drury Lane, care sunt atrase spre tine ca muştele la borcanul cu miere?

- Nu prea îmi place această comparaţie, zise vicontele.

Totuşi, zâmbi amuzat.

O fi vărul lui un foarte bun soldat, dar când era vorba de mânuirea cuvintelor, nu prea se ridica la înălţimea familiei.

Vicontele scoase ceasul din buzunarul de la vestă. Era un ceas scump, care-i fusese dăruit de o domniţă care îl iubise cu disperare.

- De fiecare dată când te vei uita la ceas, dragul meu William, îi spusese ea, vreau să te gândeşti la mine, pentru că eu am să mă gândesc în fiecare oră, în fiecare minut, în fiecare secundă... până când vom fi din nou împreună.

Cu toate acestea, în clipa aceea ceasul nu-i amintea de cea care i-l dăruise, ci de buzele fierbinţi şi braţele care îl aşteptau în Piaţa Berkeley.

Goli paharul din faţa lui şi-i spuse vărului său:

- Vin să te iau pe la trei după-amiază, cu noul meu echipaj care m-a costat cinci sute de lire. Nu vom avea nevoie de mai mult de o oră şi jumătate ca să ajungem la Worfield House. Servitorii o pot lua înainte, cu landoul, ca să-l anunţe pe sir Roderick.

- Cât crezi că ar trebui să stăm? întrebă Lionel.

- Depinde de Astara, răspunse vicontele.

Se ridică şi-şi croi drum spre uşă cu oarecare greutate printre prietenii săi.

Capitolul 3

Sir Roderick primi vestea sosirii nepoţilor săi cu zâmbetul pe buze.

- Ţi-am spus că se vor conforma foarte repede chemării tale, îi spuse el Astarei.

- I-am cerut menajerei să pregătească dormitoarele, răspunse ea. Presupun că şi Vulcan va sta la noi, chiar dacă locuieşte aproape.

- Nu locuieşte chiar atât de aproape cum crezi.

- Când i-am înmânat scrisoarea majordomului, a spus că grăjdarului îi va trebui mai puţin de jumătate de oră ca să ajungă la destinaţie.

Sir Roderick zâmbi.

- Aşa este, pentru că grăjdarul o ia prin pădure, pe o cărare pe care nu poţi merge decât călare sau pe jos.

- Şi pe drum? întrebă Astara.

- Little Milden este la vreo şase kilometri distanţă.

- Extraordinar.

- Nu tocmai, răspunse sir Roderick. Aidoma bunicului, tata a refuzat categoric să construiască drumuri pe moşie. Nu avem decât drumul principal şi cel de căruţe, ceea ce e surprinzător având în vedere că proprietatea se întinde pe o suprafaţă care depăşeşte trei mii de acri, şi ne e greu să ajungem la Londra.

- Cred că tatăl tău avea dreptate, zise Astara. E reconfortant să ştii că lumea nu năvăleşte aici şi după cum mi-ai spus ieri, proprietatea Worfield este suficientă ei însăşi, aproape ca un stat.

Fusese foarte impresionată de tot ce-i arătase sir Roderick.

Nu era vorba doar de ferme, de hambare, de mori unde avea proprii angajaţi, ci şi de tâmplari, de zidari, de fierari şi de pădurari, pe lângă numeroasele oficii care ţineau de casă.

în călătoriile sale, Astara vizitase palate ale multor reprezentanţi ai micii nobilimi, iar în Franţa stătuse în castele vechi care nu fuseseră distruse sau devastate de revoluţie.

însă nimic nu se compara cu splendoarea unei vechi reşedinţe englezeşti, unde tradiţiile se transmiteau de la o generaţie la alta într-o ţară neatinsă de război.

- Vreau să înţelegi cum merg lucrurile pe pământurile mele, îi spusese sir Roderick, pentru că într-o bună zi totul va fi al tău.

Ea îl privise vizibil surprinsă.

- Nu eşti cam optimist? întrebase ea. îmi făgăduieşti că... nu mă vei căsători cu cineva... pe care nu-l doresc?

- Am încredere în norocul şi în judecata mea, zise sir Roderick. în trecut, mi-au fost de mare folos.

O privi pe Astara şi râse uşor.

- De ce râzi? întrebă ea.

- Pentru că până acum am lucrat întotdeauna cu oameni şi cu hani. Au fost previzibili. Acum însă, am de-a face cu o femeie, ceea ce e o noutate şi până astăzi, un teren neexplorat.

- Nu e adevărat! Eşti un mare mincinos, ripostă ea. Ştii că ai avut şi ai succes la femei. Una dintre vechile tale cuceriri de la Roma mi-a spus că te-a iubit la nebunie, dar şi-a dat seama că este una din multele tale cuceriri.

- Exagera, ca toate femeile, zise sir Roderick. Prin ce spui, nu faci decât să-mi confirmi că dacă sunt aşa de experimentat pe cât pretinzi, nu voi face nicio greşeală capitală.

- Rămâne de văzut, spuse pe un ton provocator Astara.

îj< î[î îji

A doua zi dimineaţă, în timp ce alegea rochia, se întrebă, cu un cinism care nu-i stătea în fire, dacă mai conta ce va purta.

îşi spuse că era nedrept să gândească astfel despre cei doi bărbaţi pe care sir Roderick îi descrisese cu atâta însufleţire.

Oare vicontele, în pofida a ceea ce va dobândi, sau Lionel Worfield, va renunţa de bunăvoie la libertate de dragul banilor? Vor dori să fie îndrăgostiţi de femeia aleasă, aşa cum gândea

ea?

După prânz, coborî cu boneta şi umbreluţa de soare, iar când ajunse în hol, majordomul o întrebă:

- îmi puteţi spune dacă vor fi patru sau cinci persoane la cină, cum aţi sugerat ieri?

- Nu ştiu, Hedges, îi răspunse Astara. Am primit vreun răspuns la scrisoarea pe care ai trimis-o la Moara cea Veche, la Little Milden?

- Grăjdarul m-a informat că deşi a bătut în uşă de mai multe ori, nu i s-a răspuns.

- A adus scrisoarea înapoi? întrebă Astara.

- O, nu! Grăjdarul a fost suficient de inteligent să întrebe în sat şi i s-a spus că domnul Worfield e acasă, dar că se întâmplă adesea să nu răspundă nimeni, dacă servitorii sunt plecaţi, iar el este ocupat.

- Ocupat? repetă Astara.

Cum majordomul nu mai avea nimic de spus în această privinţă, intră în bibliotecă, unde o aştepta sir Roderick.

- NU am primit niciun răspuns de la nepotul tău, Vulcan Worfield, zise ea.

- Nu mă surprinde, răspunse sir Roderick. Va reveni când îi va conveni.

- Cred că eşti cam dur cu el, îl tachină Astara. Tot ce sper, este ca vicontele Yelverton să se ridice la înălţimea reputaţiei pe care o are.

- Sunt sigur că aşa va fi, răspunse sir Roderick. De fapt, Barnes mi-a spus cu puţin timp în urmă că întreg satul i-a susţinut calul, pe Topsail, şi sunt cu toţii încântaţi că a câştigat cursa. A făcut senzaţie.

Astara citise deja descrierea cursei în ziarul de dimineaţă. Ştia că unchiul ei se va bucura nespus de mult.

- Iată un lucru pe care îl ai în comun cu William: caii. Mi s-a spus că eşti o foarte bună călăreaţă, iar când vei avea cai mai buni, nu vei avea rival.

- Am senzaţia că sunt pregătită să adaug strălucire imaginii familiei Worfield, râse Astara. Ar fi îngrozitor dacă vei calcula greşit, iar eu voi fi un om de nimic, o ratată ca bietul Vulcan.

- NU ai cum să fii, zise apăsat sir Roderick.

O privi cu un ochi critic, după care adăugă:

- Pe zi ce trece semeni tot mai mult cu mama ta şi îmi apari mai frumoasă şi mai seducătoare. Aşa cum ai sugerat, mare păcat că nu sunt cu patruzeci de ani mai tânăr. Te asigur că aş fi un pretendent serios.

Ştia că avea reputaţia unui om dur, nemilos, reputaţie pe care o căpătase din partea celor cu care făcea afaceri. Mai ştia că putea fi extrem de critic şi de tăios, dacă nu-i plăcea ceva.

însă ei nu-i arătase decât tandreţe. îi plăcea agerimea minţii lui, faptul că nu-i poruncea, doar se străduia să-i înţeleagă punctul de vedere.

- Unchiule Roderick, eşti o persoană pe cinste, zise ea, sărutându-l pe obraz.

- Vino! Avem multe de făcut în această după-amiază, înainte de sosirea nepoţilor mei. Vreau să-mi spui părerea ta despre îmbunătăţirile pe care le pot face în grădină. Mâine, ne va vizita un expert din Kew, să ne consilieze în privinţa serelor.

- Iată ceva care mă interesează cu adevărat, zise Astara. Florile sunt foarte importante în viaţa unei femei, ca în a oricărui cămin.

- Femeile sunt aidoma florilor, zise sir Roderick. Sau ar trebui să fie...

Chiar dacă nu i-o mărturisise, credea că Astara este ca o floare unică ce nu poate fi găsită decât în locuri îndepărtate. Genul acela de specie pentru care cei interesaţi de horticultură şi-ar risca vieţile.

îşi îndreptă însă gândurile spre îmbunătăţirile pe care intenţiona să le facă nu doar în grădină, ci şi în casă şi pe întreaga moşie.

Fură atât de absorbiţi de ceea ce urmau să facă, încât după-amiaza trecu pe nesimţite. Când se întoarseră în casă, Astara nu avu timp decât să se spele şi să coboare în salon, pentru ceai. Curând, sosiră vicontele şi căpitanul Lionel Worfield.

Le auzi vocile în hol în timp ce îl salutau pe sir Roderick, iar când îi văzu apărând în pragul uşii, fu nevoită să admită că erau doi dintre cei mai chipeşi bărbaţi pe care-i văzuse în viaţa ei.

- Astara, ne-au sosit oaspeţii, zise sir Roderick. Mai întâi, ţi-l prezint pe William, care după cum ţi-am spus, e nepotul meu cel mare.

Astara făcu o reverenţă, iar vicontele se înclină cu o graţie care-i trăda constituţia atletică şi umerii largi. I se părea însă că este o marionetă mânuită de sir Roderick. Se întrebă dacă pe viconte nu l-ar deranja un asemenea gând.

întreaga poveste i se părea teatru ieftin, inclusiv scrisoarea pe care i-o scrisese la îndemnul lui sir Roderick. Prin urmare, contexul era mai degrabă amuzant.

Abia când se gândi la viitor şi la faptul că va trebui să aleagă un soţ dintre trei tineri necunoscuţi o trecură fiorii.

îşi spuse însă că asemenea gânduri erau inutile, că vicontele se va dovedi la fel de seducător pe cât era de arătos.

Când îi fu prezentat, constată cu uimire că Lionel Worfield era la fel de chipeş ca vărul său. Diferenţa venea din faptul că vicontele era blond, iar Lionel brunet şi purta mustăcioară. Talia era zveltă, ceea ce însemna că arăta foarte bine în uniformă şi călare.

Se grăbi să-i trateze cu ceai, un gest de politeţe, firește. Ei ar fi preferat mai degrabă vin.

Având deja suficientă experienţă căpătată în străinătate, Lionel Worfield fu primul care o privi cu admiraţie. Nu încăpea nicio îndoială, Astara făcuse o cucerire. Pe de altă parte, vicontele era mai rezervat şi mai puţin dornic să ia o hotărâre grăbită.

îşi spuse că era poate blazat, întrucât era pretutindeni aclamat şi căutat de mai toate femeile pe care le întâlnea.

Sir Roderick îi uşurase situaţia, vorbind despre vremurile de altădată, întrebând ce făceau fraţii lui şi povestind nepoţilor ce îmbunătăţiri mai voia să facă pe moşie.

- Astarei îi place foarte mult Worfield House, se lăudă el. Cât despre grădină, aproape am uitat cât de frumoasă e primăvara.

- Mă bucur să ştiu că te-ai întors, unchiule Roderick, zise Lionel.

Sir Roderick se ridică pentru a-i arăta un tablou al tatălui său tânăr. Astara şi vicontele rămaseră singuri la masă.

- Eşti pentru prima dată în vizită în Anglia, domnişoară Beverley? întrebă el.

Ea clătină din cap.

- Nu. Am locuit aici până la doisprezece ani, răspunse ea. E foarte emoţionant să te întorci.

- Mai e cazul să spun cât mă bucur de întoarcerea ta? întrebă

vicontele.

- Doar dacă eşti sincer.

- Sunt foarte sincer, zise el.

- Mulţumesc, zâmbi ea.

Observă că era confuz sau poate surprins

Tinereţea ei îl făcuse să creadă că aidoma majorităţii tinerelor, îi va pieri graiul, se va bâlbâi şi va roşi când îi va vorbi. Privind-o îndeaproape, înţelese că avea maniere şi o sofisticare pe care nu le regăsea decât la femeile mai în vârstă. Toată rezerva lui dispăru.

După cele spuse de unchiul său, se aşteptase să fie frumoasă, însă ceea ce descoperea era peste aşteptările lui. Deşi nu ştia prin ce anume, Astara se deosebea de toate femeile cunoscute până atunci.

- Dacă tot ce e aici ţi se pare nou şi interesant, să ştii că şi pentru mine este la fel. NU am mai pus piciorul în această casă de când eram foarte mic. Atunci, eram o adevărată pacoste pentru bunicul nostru. Când unchiul Roderick a moştenit casa era mai tot timpul plecat, iar când venea, avea casa plină de oaspeţi.

- Totuşi, era informat cu privire la ce făceaţi şi cu numeroasele voastre realizări, zise Astara.

- Sunt sigur că i se datorează mamei, căreia îi place nespus de mult să scrie scrisori, zise vicontele.

- Chiar dacă nu ar fi făcut-o, unchiul Roderick tot ar fi aflat ce dorea despre oricine. îl acuz adesea de faptul că a alcătuit o adevărată enciclopedie despre oamenii care îl interesează.

Vicontele era uimit.

- Te sperie? îl întrebă Astara.

- Nu, dar mă surprinde, răspunse el. Credeam că unchiul

Koderick e prea ocupat pentru problemele de familie.

- Dimpotrivă, este foarte îndatorat rudelor.

- Mă bucur să aflu.

Se simţea în tonul vocii lui satisfacţia, iar Astara îşi aminti că era cel mai mare fiu. Probabil acelaşi gând îi trecu şi lui prin minte.

Dacă i-ar lăsa averea nepotului său, William, sir Roderick nu ar face decât să respecte tradiţia, asigurându-se astfel că acesta va locui la Worfield House.

Aflase deja că tatăl lui William, contele de Yelverton, obţinuse prin soţia lui o proprietate în Kent.

William o va moşteni într-o bună zi, dar era sigură că nu se compara cu magnificul domeniu Worfield.

Nu înţelesese decât în ultimele două zile de ce sir Roderick spusese că era nevoie de o mare avere ca să întreţii un asemenea loc. Era printre cele mai mari vechi reşedinţe din Marea Britanie, pentru menţinerea curăţeniei acesteia fiind nevoie de o armată de servitori.

Privindu-l printre gene, îşi spuse că îi va sta bine în postura de proprietar al Worfieldului.

îl vedea cu ochii minţii primind oaspeţi în stilul unchiului său, jucându-şi rolul în treburile ţinutului şi reprezentându-l pe rege ca lord locotenent al comitatului Hertfordshire.

Părea o poveste previzibilă de la început până la sfârşit, o poveste al cărei sfârşit îl ghiceşti din clipa când citeşti prima pagină.

Se întrebă apoi ce simte pentru bărbatul William. Dar el pentru ea?

Cum ar fi fost dacă s-ar fi cunoscut în alte împrejurări? Cum ar fi fost dacă ar fi fost sărac şi necunoscut, iar ea fără importanţă, fără aura averii lui sir Roderick ?

îl privi nedumerită pe viconte, care de parcă ar fi simţit că se gândeşte la el, făcu o plecăciune şi spuse:

- Eşti frumoasă, mult mai frumoasă decât anticipasem sau sperasem.

- Ai auzit de mine?

- Am auzit despre succesul tău la Roma. Am un prieten care te-a cunoscut acolo. îmi dau seama că vorbele sale erau adevărate, nu doar măgulitoare.

Ea zâmbi.

- Vorbeşti ca italienii, care transformă fiecare cuvânt într-un compliment.

- Nici nu e greu, când vorbesc cu tine.

Astara zâmbi din nou, dar era foarte stăpână, foarte sigură pe

ea.

- Domnul meu, dacă tot am auzit atâtea unul despre celălalt, e important să ne folosim mintea pentru a disocia adevărul de neadevăr.

- Eu o fac întotdeauna, zise vicontele. NU am cerut niciodată recomandări celor pe care i-am angajat şi rareori mă uit la pedigriul unui cal înainte de a-l cumpăra.

- în Orient, se numeşte că-ţi foloseşti al treilea ochi, murmură Astara.

El păru nedumerit, iar ea îi explică:

- O veche legendă spune că în negura vremurilor prima fiinţă umană nu avea decât un ochi, în frunte. Mai târziu i-au apărut încă

doi, iar cel median a dispărut.

- Sugerezi că acesta e tot acolo?

Astara încuviinţă.

- Este ochiul pe care îl folosim când îi judecăm pe oameni prin prisma a ceea ce înseamnă pentru noi, nu doar prin ceea ce am auzit despre ei.

- Sper ca acest al treilea ochi al tău să funcţioneze şi în privinţa mea, zise vicontele.

- Ţi-aş spune acelaşi lucru.

- Foarte bine, zise zâmbind vicontele. Să-ţi spun ce simt pentru tine? Sau preferi să mai aştepţi?

- Prefer să aştept până eşti sigur, zise Astara. Cel care merge încet... ajunge în siguranţă.

- Aşa ni se va întâmpla nouă, zise cu fermitate vicontele.

în clipa aceea, sir Roderick se întoarse la masă, astfel că o discuţie intimă nu mai era cu putinţă.

în scurt timp, Astara avu şansa sau mai degrabă fu manevrată de sir Roderick şi rămase singură cu Lionel Worfield.

îl scoase deliberat pe William afară, să-i arate o nouă specie de animale sălbatice aduse în parc.

Rămasă singură cu Lionel, acesta declară fără înconjur:

- Eşti foarte diferită de ceea ce mă aşteptam.

Văzându-i surprinderea, adăugă:

- Sunt poate prea direct. NU am făcut-o intenţionat. Fiind englezoaică prin naştere, nu mă aşteptam să arăţi atât de... deosebit.

-Am avut întotdeauna impresia că părul blond şi ochii albaştri mă recomandă drept o englezoaică tipică, protestă Astara.

- Sunt două aspecte fizice asociate de obicei englezoaicelor, admise Lionel, dar în timp ce acestea sunt frumoase, înfăţişarea ta are ceva neobişnuit şi neaşteptat.

- Probabil graţie faptului că stră-străbunica mea era grecoaică. Aşadar, nu sunt în întregime englezoaică, explică Astara.

- înseamnă că am spirit de observaţie! exclamă Lionel. La fel a spus şi William?

- Nu. Ce te face să spui asta?

- Pe drum, am discutat despre înfăţişarea ta şi felul de-a fi. Tata îmi spunea adesea cât de mult ţine la tatăl tău, iar William a mărturisit acelaşi lucru. Presupun că amândoi ne aşteptam să cunoaştem o englezoaică frumoasă tipică.

Astara râse.

- Eşti foarte direct, căpitane Worfield.

- Nu crezi că dacă tot suntem legaţi prin sir Roderick, ar trebui să ne tutuim? Am să-ţi spun verişoară Astara.

- Faptul că mă accepţi aşa de repede ca rudă e doar o dovadă de politeţe? întrebă Astara.

- Eşti mult mai atrăgătoare şi de o mie de ori mai drăguţă decât orice altă rudă, răspunse Lionel, încât sunt gata să te accept indiferent de situaţie. Ştiu însă ce aş prefera.

O curta deja şi avea senzaţia că se străduieşte din răsputeri s-o cucerească în timp ce William era pe terasă, cu unchiul său.

- Mulţumesc, răspunse ea. M-aş bucura să-mi spui Astara, iar eu să-ţi spun Lionel.

- Trebuie să-l cunoşti pe tatăl meu, zise Lionel. E foarte cunoscut în Grecia. Cred că şi-a petrecut acolo vacanţa pe când era la Oxford. Ca să se relaxeze, citeşte literatură greacă. Nu pot spune că pe mine mă atrage.

- Ce citeşti? întrebă Astara.

- Nu cine ştie ce, recunoscu el onest. Ziarele... lucruri de genul acesta. Ca să fiu sincer, iar tu să ştii care e partea mea cea mai proastă, nu sunt la fel de inteligent ca restul membrilor familiei mele.

- Dar se spune că eşti foarte curajos, zise ea.

- încerc să fiu un bun soldat, răspunse el. îmi plac luptele, admise el cu sinceritate.

Cum Astara tăcea, el continuă:

- Poate o femeie nu înţelege, dar există ceva care te

binedispune când ceri socoteală duşmanului, când asmuţi

oamenii împotriva acestuia.

- Pe de altă parte, îţi rişti viaţa.

- Nu te gândeşti la asta atunci. După aceea, dacă rămâi în

viaţă, îi mulţumeşti Domnului. Lupta nu interesează decât dacă ieşi biruitor.

înţelegea din expresia din ochii acestuia şi din entuziasmul pe care îl trăda vocea că avea dreptate când spunea că e o experienţă care te înveseleşte.

îi plăcea onestitatea cu care vorbea despre el însuşi şi despre ceea ce îl interesa. La fel de mult îi plăcea felul deschis, aproape copilăros cum o privea.

- Trebuie să spun că eşti o adevărată surpriză, zise el. Nu prea voiam să vin, dar mă bucur că am făcut-o.

- Ai fi refuzat invitaţia unchiului tău?

- Credeam că nu avea rost s-o fac, având în vedere că venea şi William.

Astara îl privi cu zâmbetul pe buze în timp ce el explică:

- William e un bărbat pe cinste, un petrecăreţ şi altele de genul ăsta... încât nu prea am şanse să strălucesc.

- Am senzaţia că o faci în luptă, zise Astara.

- îmi place viaţa de regiment, dar când vine vorba de succes social. William e de departe învingător.

- Cred că eşti foarte modest. Unchiul Roderick a vorbit foarte frumos despre tine. Ar trebui să fii tu însuţi şi să nu te mai gândeşti la vărul tău.

- Vorbeşti serios?

Vocea lui Lionel îi spunea că rostise mai mult decât trebuia.

Nu se gândise la el ca la un pretendent, mai degrabă ca la un tânăr care avea un complex de inferioritate când se compara cu vărul lui. îi părea rău că îl încurajase mai mult decât era cazul.

- Poate mă înşel, se grăbi ea să spună, dar e mai înţelept să nu luăm nicio decizie până nu ne cunoaştem mai bine.

- Am senzaţia că te cunosc deja, zise Lionel. De un lucru sunt sigur.

- Care e acel lucru? întrebă Astara.

- Că voi încerca să-mi fructific şansa înainte ca William sau oricare alt celibatar din Londra să mi te ia de sub nas.

Astara nu se putu împiedica să nu râdă.

între timp, sir Roderick şi cu William se întoarseră de pe terasă, iar ea înţelese - după expresia întipărită pe chipul vicontelui - că era supărat.

Astara intră pe poteca plină de muşchi, străjuită de umbra copacilor, şi se îndreptă spre pădurea dinspre Little Milden.

Tocmai îi văzuse pe sir Roderick, William şi Lionel ieşind pe uşa din faţă.

Hotărâseră să meargă la târgul cailor din Potters Bar, eveniment care avea loc de două ori pe an. Vicontele îi spusese unchiului său că acolo puteai găsi cai buni, mai ales mânji.

- Un prieten de-al meu a luat de acolo un cal în urmă cu patru ani, cal care până acum a câştigat cinci curse, zise el. Nu e un loc de clasa întâi, dar poţi face foarte bune tranzacţii.

Sir Roderick se arătă imediat interesat, la fel şi Lionel.

- Să mergem să vedem ce putem găsi, se grăbi el să spună. Mai mulţi colegi din regimentul meu au absolută nevoie de cai ieftini. Dacă le pot face rost de ce doresc, poate mă aleg cu un mic prof¬it.

Unchiul său zâmbi.

- Bună idee, dragul meu. E bine să câştigi un ban cinstit de câte ori ai ocazia.

- De fapt, caut nişte iepe, zise vicontele pe un ton impunător, ca şi cum ideea de a face bani dintr-un cal nu-i trecuse niciodată prin minte.

- Ar fi amuzant, chiar dacă nu am găsi nimic suficient de bun pentru noi, zise sir Roderick. Ne scuzi în această după-amiază, îi spuse el Astarei. Nu cred că un târg de cai e locul potrivit pentru tine.

- în niciun caz! întări vicontele. Poate fi periculos, mai ales că ţiganii se încaieră adesea.

Astara constată cu regret că o asemenea experienţă ar fi fost

interesantă.

Dar era evident că gentlemenii nu o vor, aşa că acceptă cu graţie condiţiile şi după ce prânziră, îşi flutură mâna în semn de bunu rămas de pe treptele casei.

Ştia cum voia să-şi petreacă după-amiaza, iar acum era momentul să pună planul în aplicare.

De-a lungul celor trei zile de când veniseră la Worfield House, atât vicontele cât şi vărul său, Lionel, o curtau asiduu.

Erau foarte circumspecţi, mai ales când erau de faţă amândoi, încercând să nu lase impresia că fiecare doreşte să fie cu un pas înaintea celuilalt. Dar de fiecare dată când era cu putinţă, îi făceau complimente pline de efuziune şi-şi exprimau foarte clar intenţiile.

Simţea că William e foarte încrezător că-i va accepta propunerea de a-i deveni soţie, iar la momentul potrivit va fi gata să-i ia locul lui sir Roderick ca proprietar al casei şi al pământurilor.

Uneori, făcea gesturi care-i trădau dorinţa de a intra cât mai repede în posesia nu doar a ei, ci şi a averii unchiului său.

- Am să fac asta şi asta, spusese el într-un moment de neatenţie, seara trecută.

O făcuse când discutau despre petrecerea dată în cinstea fermierilor.

După o scurtă pauză, adăugase:

- Cred că e un obicei care se păstrează în multe regiuni ale ţării. De fapt, e o pierdere de timp şi de bani. Sunt sigur că în majoritatea cazurilor muncitorii ar prefera să aibă banii în buzunar.

Sir Roderick polemiza cu el, susţinând că serbările şi festivităţile întrerup monotonia zilelor de muncă, mai ales a celor care locuiesc la ţară. Mai târziu, Astara se întrebă dacă unchiul ei înţelesese adevărata semnificaţie a cuvintelor lui William.

Simţea totuşi că atât sir Roderick, cât şi William îi forţau mâna să ia mai repede o decizie, iar ea nu putea spune pe care dintre ei îl prefera.

Nu încăpea îndoială că vicontele era magnific. Stilul său sportiv, libertin, faptul că era lider al Four-inu Hand Club şi un bun pugilist amator, plăcea unchiului său.

Era un bărbat chipeş, costumul său bine croit ascundea muşchi puternici despre care tatăl său spunea că sunt coşmarul oricărui croitor.

Când se plimbau călare dimineaţa, i se părea că Lionel e un călăreţ mult mai bun decât William. Părea că e una cu armăsarul şi avea impresia că se înţelege foarte bine cu animalele, care-i răspundeau cu afecţiune, în timp ce William de-abia le stăpânea.

Totuşi, incertitudinea domnea în privinţa amândurora. Odată îl prefera pe William, în clipa următoare pe Lionel. Amândoi se comportau foarte frumos, pentru că o curtau şi pentru că le vedea părţile bune. Prin urmare, îi era greu să-şi facă o părere.

Acum, în timp ce mergea sub umbra copacilor, se întrebă dacă dorea să-şi petreacă restul zilelor cu vreunul dintre ei.

Ce aveau în comun cu ea?

De pildă, pe niciunul nu-l interesa cărţile. Nici nu ar fi trebuit să se aştepte la aşa ceva din partea lor. în afară de rubricile financiare ale ziarelor, sir Roderick nu prea citea. Stătea uneori cufundat ore întregi în documente sosite de la biroul său de la

Londra, documente greu de înţeles pentru ea, nefamiliarizată cu problemele financiare.

Plăcându-i cărţile care însemnau enorm în viaţa ei, se întrebă dacă va găsi în fiecare zi subiecte de discuţie, ceea ce ar include şi bârfa locală, cumva restrictivă.

îşi dădu seama că William frecventează o societate mai importantă şi mai iubitoare de scandal decât Lionel.

Acesta din urmă era profund legat de problemele regimentului, iar Astarei îi plăcea să discute cu el despre viaţa cazonă şi despre soldaţii pe care-i comanda.

Era ferm încredinţată că dacă va rămâne în armată - cum era evident că dorea - va deveni în cele din urmă general. Se întrebă dacă i-ar conveni o astfel de viaţă.

Un singur lucru o intriga: de ce nu răspunsese Vulcan Worfield la scrisoarea unchiului său?

Avea senzaţia că neluându-l în seamă, sir Roderick îl ştersese din minte drept un posibil candidat la Mărul de Aur.

- Vreun mesaj de la cel de-al treilea nepot? îl întrebase ea ieri-seară, în timp ce luau cina.

Sir Roderick clătinase din cap.

- Presupun că a plecat din nou în străinătate, sau nu doreşte să mă vadă, răspunsese el.

Tonul său era aspru.

- Poate nu a primit scrisoarea.

- L-am întrebat pe băiatul care a dus-o, replicase sir Roderick. Mi-a spus că a strecurat-o sub uşă, încât nu avea cum să se rătăcească sau să ajungă la altcineva.

Se uitase la Astara şi adăugase:

- Cred că îl putem şterge pe Vulcan de pe listă.

Astara ridicase ochii spre pictura pe care o admira atât de mult.

- Au fost trei zeiţe, zise ea. Hera, Atena şi Afrodita. Nu mi se pare corect să-l uităm pe Vulcan.

- Se pare că aşa doreşte, zisese sir Roderick.

Era limpede, după tonul vocii, că era foarte supărat.

Astara nu avusese timp să-i răspundă, întrucât William şi cu l.ionel intraseră înăuntru.

Se glumise mult la masă, iar sir Roderick o privea, întrebându-se pe care îl prefera.

Capitolul 4

Temperatura era mai mare ca de obicei pentru luna aprilie. în timp ce mergea prin pădure, îi căzu şalul pe care îl purta pe umeri. Alesese unul foarte simplu, pe care îl cumpărase în Italia. Era dezarmant de simplu, deoarece fusese extrem de scump.

Poteca se întortochea printre copaci şi în scurt timp i se păru că şalul atârnă greu pe braţ.

Stătu pe gânduri câteva clipe, după care îl lăsă printre florile de rostopască de sub copaci. îşi spuse că nimeni nu-l va observa dacă va trece pe acolo. îşi scoase şi boneta, ca să simtă mai bine căldura soarelui ce se strecura printre crengile de deasupra. Parfumul primăverii umplea aerul, iar ea ar fi vrut să se oprească şi să culeagă flori de ciuboţica-cucului care creşteau din abundenţă sub copaci, laolaltă cu narcise galbene. Cum nu avea timp, iuţi pasul şi peste câteva minute zări pentru prima dată acoperişurile din stuf ale căsuţelor de la Little Milden.

La marginea pădurii, se opri şi văzu în depărtare turnul cenuşiu al bisericii. Se aştepta să vadă.o moară printre celelalte acoperişuri, dar cum nu era niciuna la vedere, se întrebă dacă trebuie să cotească la dreapta sau la stânga.

în faţa primei căsuţe, zări o femeie aplecată asupra unui băieţel care căzuse şi se julise la genunchi. Astara se opri la poartă.

- Iertaţi-mă, vă rog, îmi puteţi spune cum ajung la vechea moară?

Auzind-o, femeia ridică privirea şi văzu că avea capul descoperit. Nu o consideră o persoană importantă, aşa că nu făcu o plecăciune în faţa ei.

- Când drumul coteşte, o luaţi la stânga, îi răspunse ea. Mergeţi la domnul Worfield?

- Da, răspunse Astara.

- Spuneţi-i atunci că Moli a noastră nu mai vine, zise cu asprime femeia.

Şi cum Astara nu-i răspunse, adăugă:

- Iar dacă vrea să ştie, spuneţi-i că a plecat cu un străin, iar fermierul Jarvis e tare supărat din cauza asta.

- De ce-ar fi supărat? întrebă cu interes Astara.

Se întrebă cum anume Moli, oricine va fi fiind, ar fi putut să-l privească pe Vulcan Worfield.

- Cu atâţia miei şi viţei fătaţi e mult de muncă la fermă acum, explică femeia. Iar fermierul Jarvis crede că nu e bine că Moli a noastră a plecat fără să spună o vorbă. Dar aşa sunt fetele!

- Moli e fiica ta? întrebă Astara.

- Da, e prima născută. Nu se gândeşte decât la ea. Iar domnul Vulcan a încurajat-o în înfumurarea ei.

Astara era intrigată, dar nu dori să pună alte întrebări, ca să nu

trezească bănuieli.

- S-o fac la stânga? Mulţumesc pentru ajutor.

- Da, spuse femeia bandajând genunchiul copilului. Nu uita să-i spui domnului Vulcan că Moli nu mai vine.

- NU am să uit, făgădui Astara, în timp ce se îndepărta.

Ardea de nerăbdare să afle de ce dorea Vulcan Worfield ca

Moli să vină la moară.

De ce avea nevoie de o fată drăguţă de la fermă?

Astarei nu-i plăcea să găsească răspuns la această întrebare. Când făcu la stânga, văzu în faţă vechea moară la marginea unui heleşteu mare. Clădirea nu era înaltă, cum se aştepta, iar roata de fier pe unde trecea cândva apa, era înţepenită şi ruginită.

Moara fusese văruită în alb, iar bârnele se înnegriseră. Pe măsură ce se apropia, priveliştea era destul de atrăgătoare. De o parte şi de cealaltă a morii, era apă.

Observă că uşa e deschisă şi se întrebă dacă fusese lăsată aşa pentru că era aşteptată Moli.

După o clipă de ezitare, intră în holul îngust ai cărui pereţi erau zugrăviţi în alb, iar duşumeaua acoperită cu lespezi.

O linişte deplină domnea pretutindeni. Nu se auzea decât zgomotul paşilor ei. Pe măsură ce înainta, avea senzaţia că se află la începutul unei aventuri. Pe de altă parte, credea că modul neconvenţional cum intrase, mânată de curiozitate, ar putea fi interpretat greşit.

în stânga, văzu o altă uşă deschisă. Găsise ce căuta. în faţa ei se afla o cameră care se întindea pe toată lungimea morii. Era diferită de tot ce văzuse până atunci. Făcu un pas înainte şi văzu un bărbat aşezat la un şevalet, în faţa ferestrei înalte până la tavan.

Probabil o auzise, întrucât - fără a întoarce capul - spuse cu .isprime:

- Ca de obicei, ai întârziat. Nu mai pierde timpul şi urcă-te pe imn. Grăbeşte-te!

Tonul vocii era grav, ca şi cum era vorba de o greşeală capitală, l'apt care o făcu pe Astara să zâmbească. Mai intrase în studiourile artiştilor şi înţelegea de ce Vulcan Worfield îi ceruse lui Moli să vină la moară. Tronul pus pe inevitabila platformă a artiştilor era lângă fereastră. Era învelit în brocart verde. Lângă tron, pe un scaun, era un mănunchi de spice de grâu.

- Grăbeşte-te! zise Vulcan Worfield când văzu ezitarea ei. încearcă să ţii grâul ca pe un simbol al fertilităţii, nu ca pe un braţ de vreascuri.

Astara străbătu camera, îşi scoase boneta, o puse pe scaun şi se sui pe platformă. Luă mănunchiul de spice ca şi cum ar fi fost un copil.

Rămase nemişcată şi se uită la bărbatul care se concentra asupra pânzei de pe şevalet.

- Lumina era perfectă în urmă cu o jumătate de oră! mormăi el, dar presupun că ai întârziat din cauza fermierului. Probabil ce fac eu nu e la fel de important ca mulgerea uneia din vacile sale gălăgioase, adăugă el uşor amuzat. Dacă nu-ţi pictez chipul astăzi, simt că îmi pierd minţile, spuse el.

în timp ce vorbea, ridică ochii şi rămase nemişcat.

Astara avu astfel ocazia să-i vadă chipul şi constată că Vulcan Worfield era la fel de chipeş ca verii săi, dar într-un fel diferit. Avea păr negru şi pielea măslinie. Era slab, cu pometii obrajilor proeminenţi, ca şi liniile aspre ale bărbiei. Ochii săi, surprinşi de

apariţia ei, erau nedumeriţi şi în acelaşi timp pătrunzători.

0 privi îndelung. Ea nu se mişcă, nu vorbi, ci rămase aşa cum îi cerea poza, cu mănunchiul de spice în mâini.

Fără să spună ceva, Vulcan se întoarse la tablou. Şterse ce pictase şi reîncepu să lucreze cu febrilitate.

- Cum te cheamă? întrebă el după câteva minute.

înainte ca Astara să deschidă gura, adăugă:

- Nu, nu-mi spune! Eşti Afrodita, ai pogorât din Olimp ca să înlocuieşti o păstoriţă năbădăioasă.

Astara nu răspunse imediat. Când o făcu, spuse încet:

- Moli nu a putut veni.

- Slavă Cerului! exclamă Vulcan. Ridică puţin bărbia! Perfect! Nu te mişca!

Picta atât de repede, încât penelul părea că zboară pe pânză. Se uita la ea şi în clipa următoare penelul alerga pe pânză. Ca un bun model, ea respectă poza cerută de artist.

După o tăcere care i se păru nesfârşită, el spuse:

- De unde ştiai, cum ţi-ai dat seama că am nevoie disperată de tine? Desigur, strigătele omenirii au fost întotdeauna auzite de zei, când aceştia pleacă urechea să-i asculte.

- Moli a plecat cu un peregrin.

- Mă gândeam eu că până la urmă va ceda vorbelor lui dulci, remarcă Vulcan. De ce nu? îi poate oferi o viaţă mai plină decât cea de care ar fi avut parte aici.

- Se va căsători cu ea?

Deşi picta, avu senzaţia că Vulcan ridică din umeri.

- Sper că nu. Ca să facă o droaie de plozi, nu ar fi trebuit să plece.

- înţeleg, zise Astara, că statutul de om căsătorit nu e de invidiat. Care e alternativa?

- Să ai libertatea de a străbate lumea şi de a-ţi lărgi orizontul. Poate e greu de înţeles pentru tine.

- Crezi că mi-ar plăcea să fiu obligată să rămân acasă alături de copii, primind fireşte în fiecare lună o sumă de bani?

Ridică ochii spre ea şi spuse cu asprime:

- Bărbia sus! Uită-te aşa cum făcea Persefona... spre cer.

- în căutarea luminii? întrebă calm Astara.

- Evident! De parcă grecii ar mai fi făcut şi altceva.

Rămase un timp tăcut, apoi cită, ca şi cum ar fi vorbit cu el însuşi:

"Când Apollo a umplut cerul cu mii de fulgere, a lecuit tot ce-a atins şi a înfruntat puterile întunericului."

Astarei i se tăie respiraţia.

Era ceea ce simţise anul trecut, când fusese în Grecia împreună cu părinţii ei, înainte ca aceştia să moară.

Ştia că lumina fusese diferită de oricare alta de pe lumea asta şi deşi era greu de exprimat în cuvinte, avea senzaţia că Apollo e prezent.

îl găsea în tot ce vedea: în valurile mării, în peştii prinşi în năvod, în ochii scăpărători ai grecilor, şi chiar în stâncile golaşe care se ridicau aproape ameninţător deasupra văilor.

- De ce pictezi aşa ceva? întrebă ea.
- E pentru o carte, răspunse el scurt.
- Ce carte? Ai scris-o tu însuţi?
- Sigur că da.
- Despre ce?

- Mă îndoiesc că te-ar interesa.

- Mă interesează.

El o privi din nou.

- Eşti perfectă! Sunt gata să îngenunchez în faţa ta şi să fac orice sacrificiu îmi ceri, tu sau cel care te-a trimis, pentru că eşti exact ce doream.

- Mă bucur că pot fi atât de... utilă.

- Utilă! repetă el. E mai mult de atât. Eram disperat, pentru că nu mai credeam că voi termina la timp acest tablou. Acum însă, cu tine aici, nu ştiu cum să-mi exprim recunoştinţa.

- La timp pentru ce? întrebă Astara.

- Pentru ziua publicării.

- Te-am întrebat despre ce e vorba în cartea ta.

El zâmbi, ceea ce-i îmbânzi trăsăturile.

Faţa lui era dură, a unui om care trebuise să lupte, să înfrunte nedreptăţi revoltătoare. Nu uita că sir Roderick îl considera un pierde-vară, un pribeag fără un scop precis.

- Aş vrea să-mi spui despre ce scrii, insistă Astara, mai ales că spui că îţi sunt foarte... folositoare.

- Da, îmi eşti foarte folositoare. Acum, participi la ceremoniile de la Eleusis.

Astara zâmbi. Exact la asta se aştepta.

Tatăl ei îi vorbise despre marile ceremonii care se ţineau în acest loc foarte apropiat de Atena. Oameni din toate colţurile pământului se adunau aici pentru a ajunge la Templu. Unii dintre ei se şi iniţiau.

Ştia că adoratorii se strângeau acolo în a cincisprezecea zi a lunii la Poarta de sub Acropole, pentru călătoria de douăzeci de

kilometri de-a lungul Căii Sfinte.

Purtau robe purpurii, bastoane lungi şi coroniţe din mirt. Cea mai importantă parte a lungii şi obositoarei ceremonii, era momentul când Persefona apărea ţinând în mână un mănunchi de spice de grâu cum ai ţine în braţe un copil.

Iniţiaţii erau ţinuţi în întuneric, ca şi cum erau în iad, şi aproape asurzeau din cauza zgomotului apelor, a muzicii şi altor modalităţi care produceau o stare emoţională care să-i facă receptivi la misterul final. Erau înhăţaţi de mâini invizibile, iar aceştia - îngroziţi - cădeau pradă nebuniei.

Astara ştia de la tatăl ei că nimeni nu ştia cât rătăcea un iniţiat în întuneric până când ajungea să perceapă un fel de lumină care părea să vină de la lumânări sau de la strălucirea altarului. Persefona se ivea ţinând în braţe un mănunchi de spice de grâu.

Iniţiatul primea din partea ei grâu şi o cană cu apă. Apoi, în timp ce poruncea: "Să cadă ploaia! Să rodească sămânţa!" preoţii dansau în jurul lui, deoarece devenise parte a primăverii şi a luminii.

Astara înţelese cum o va picta Vulcan.

Totuşi, se mira cum putea un pictor să reprezinte asemenea momente sacre, atât de misterioase încât erau imposibil de transpus în cuvinte.

Tăcerea ei păru să-l surprindă pe Vulcan, întrucât întrebă peste câteva clipe:

- Ţi-ai pierdut curiozitatea, sau ai obosit?

- Probabil sunt puţin obosită, recunoscu Astara.

- înseamnă că trebuie să te odihneşti, zise el, însă nu prea mult. Trebuie să continui, în caz că nu voi mai avea privilegiul să

te revăd.

Astara puse pe un scaun mănunchiul de spice.

La Roma, pozase pentru doi pictori care doreau să-i facă portretul şi ştia cât de greu este să stai nemişcat într-o anumită poziţie.

Coborî de pe platformă şi întrebă:

- Pot să mă uit la pictură?

Ştia că mulţi artişti ar refuza, dar Vulcan răspunse nepăsător:

- Dacă vrei... dar nu cred că este genul de pictură la care te aştepţi.

I se adresa pe un ton aproape dispreţuitor, presupunând probabil că aprecierile ei vor fi convenţionale şi banale.

Se apropie de şevalet şi ceea ce văzu o uimi.

Persefona era în prim-plan. înţelese că dorinţa lui Vulcan Worfield fusese să portretizeze misticismul şi simbolismul pe care aceasta le reprezenta.

Picta într-o manieră cu totul diferită de alţi pictori pe care-i văzuse, bazându-se pe lumină şi umbră ca să materializeze pe pânză ce avea în minte. în spatele Persefonei nu părea să se distingă nicio formă şi totuşi, cumva, se insinua ideea că un iniţiat trecuse prin întuneric. Parcă auzeai plesnetul biciului, pietrele care cădeau pe el, fumul care îl îneca, şerpii care se agăţau de el.

Pe fundal, era reprezentată teroarea sub toate formele sale, iar în prim-plan Persefona personifica lumina iniţierii.

Deşi pictura nu era terminată, povestea în integralitatea ei era acolo. Astara se întreba dacă vede cu ochii sau cu mintea.

- Ei bine? întrebă el. De ce nu spui că eşti dezamăgită, cum ştiu că trebuie să fii.

Vorbea ironic, dar Astara ştia că nu-i trecea prin minte că ea ar putea înţelege ce încerca să transmită.

Nu-i răspunse. O portretizase într-un mod înfricoşător. Nimic tonvenţional în portret. Trăsăturile erau vagi, ochii în schimb erau ai ei.

Pictorul încerca nu doar să transmită sentimentele iniţiatului pentru experienţele prin care trecuse, ci şi pe cele ale Persefonei: bucuria de a se întoarce pe pământ, minunea de a fi unită cu lumina după patru luni cât o eternitate petrecute în bezna din Hades.

Sub penelul său Persefona era foarte tânără, lucru de la sine înţeles de vreme ce însăşi ceremonia era una a tinereţii. Grâul proaspăt, tânăra zeiţă... Cu toate astea, Astara avea sentimentul că pictura conţine mult mai mult. Avea ceva din ea însăşi, din nesiguranţa şi temerile ei.

Era doar o impresie, dar una foarte pronunţată. încercă să-şi spună că portretul fusese început cu mult înainte de sosirea ei la vechea moară, dar nu se putea împiedica să-şi spună că era ceva personal.

- Spune! Spune-mi ce crezi, o îndemnă el.

- Nu e o chestiune care să ţină de raţiune, ci de ceea ce simţi. E ceea ce încerc să fac: să simt.

în timp ce vorbea, ridică ochii spre el. După o clipă de uimire, el întrebă:

- De ce spui asta?

Ea zâmbi.

- Cred că eşti Afrodita! exclamă el. Nu eşti reală, nu eşti umană.

- Sunt aşa cum m-ai pictat, zise Astara, fapt care mă şi sperie puţin.

- Ştiam că vei fi speriată. Sper că nu de mine, adăugă el.

- De mine însămi.

- Aşa cum i s-a întâmplat Persefonei înainte ca lumina s-o liniştească, zise el.

Vorbeau de parcă trăiau într-un vis. Abia atunci îl privi cu adevărat. Era îmbrăcat în cămaşa albastră la mare preţ printre pictorii parizieni.

Făcu un efort ca să nu cadă pe panta confesiunii şi spuse:

- Sunt gata să continui... dacă nu ai nimic împotrivă.

- Numai puţin, zise el. Vreau să ştiu cine eşti şi de ce ai venit aici.

Vorbea de parcă se străduia să gândească limpede şi să revină cu picioarele pe pământ.

- Mai contează? întrebă Astara.

- Ar trebui, zise el. Vreau să-mi satisfaci această curiozitate.

Ea se îndepărtă, ca şi cum i-ar fi fost teamă că-i va smulge o

mărturisire pe care nu dorea s-o facă.

- Pot să arunc o privire în jur?

El făcu un gest cu mâna.

- Te rog!

Se uită la ce pictase şi rămase în faţa şevaletului ca şi cum îi era greu să se concentreze la altceva.

Astara se îndreptă spre fereastra dinspre miază-noapte şi observă că mai exista una şi spre miază-zi, dar fusese acoperită cu jaluzele din satin brodat. După părerea ei, erau chinezeşti. Pe jos, covoare persane de foarte bună calitate. Vulcan le achiziţionase

pesemne în peregrinările sale pe tărâmuri îndepărtate.

Pereţii văruiţi în alb erau goi, cu excepţia locului de deasupra şemineului, unde atârna o mască de vrăjitoare, adusă cu siguranţă din Orient, poate din Bali, unde se crede că măştile ţin răul departe.

Era fascinant şi atipic pentru moara devenită cămin al fiului părintelui paroh.

îşi spuse că un membru al familiei Worfield nu avea cum să fie mediocru, să ducă o viaţă obişnuită.

Majoritatea mobilei era din lemn de stejar. Un sipet frumos sculptat care aparţinuse probabil părinţilor săi, o măsuţă de refectoriu şi o masă de scris cu care tatăl ei s-ar fi mândrit. Bănuia că fusese făcută pe vremea regelui James II.

Totul era frumos aranjat, ceea ce o surprindea. Crezuse întotdeauna că artiştii sunt dezordonaţi. Hârtiile erau aranjate meticulos, erau şi câteva cărţi, iar în mijloc o călimară cu o formă neobişnuită, în mod cert de origine străină. în faţa acesteia văzu mai multe scrisori. Nu fuseseră deschise, şi ea putu recunoaşte, ascunsă în spatele alteia, scrisoarea pe care i-o trimisese.

Astara zâmbi. Aceasta era explicaţia pentru care Vulcan nu venise la Worfield House. Pur şi simplu nu citise invitaţia. Era contrariată că nu deschisese scrisorile, dar le pusese cu grijă pe birou.

Se întrebă cum poate aborda subiectul. Cum să-i spună că unchiul său doreşte să-l vadă?

Până la urmă, i se păru mai amuzant să lase lucrurile în voia lor. Era mai bine să creadă că este o prietenă a lui Moli.

Ca şi cum ar fi ştiut la ce se gândeşte, el întrebă fără să întoarcă

ochii:

- Ce căutai la Little Milden? Nu cred că lucrezi la fermă.

- Locuiesc... în apropiere.

- Norocul meu!

- Mă bucur că gândeşti astfel. îmi place casa ta.

- Ce ar putea să-ţi placă în afară de picturile mele?

-Jaluzelele sunt frumoase.

- Sunt din China.

- Ai fost în China?

- Da. Şi m-am întors. Vreau să captez corect lumina din ochii tăi. Nu mai trebuie să ţii legătura de spice în mâini.

Ea se conformă şi urcă din nou pe platformă, luând aceeaşi poză ca mai devreme.

- E bine aşa. E perfect. Din păcate, lumina a scăzut în intensitate. Pentru numele lui Dumnezeu, încearcă să vii mâine cât mai devreme cu putinţă. Zilele sunt scurte.

- NU am spus... că pot veni mâine, răspunse ea după o scurtă pauză.

- Dar trebuie! Te vreau!

- Nu cred să fie posibil la această oră din zi...

- Pentru numele lui Dumnezeu, ai vreun angajament ridicol? Indiferent cât câştigi, am să-ţi ofer mai mult.

- Nu e o chestiune de bani.

- Atunci, care e problema?

Astara nu prea ştia ce să răspundă.

- Am... unele angajamente importante, răspunse ea în cele din urmă.

- Angajamente? Ce angajamente? Nu există nimic mai

important decât terminarea acestui tablou.

Astara tăcu câteva clipe.

- Tabloul e pentru carte?

- Va trebui gravat, ceea ce nu înseamnă că sensul a ceea ce vreau să exprim va fi denaturat. Va fi şi expus.

- Unde?

- La Paris.

Astara era surprinsă.

- La Paris?

- Te miră? Ei bine, am să-ţi explic, deşi nu cred că vei înţelege.

Insinuarea o înfurie, dar nu spuse nimic.

- Anul viitor, francezii vor forma o Societate a Geografilor şi una dintre primele cărţi pe care au decis s-o publice va fi a mea. Picturile pe care le-am realizat special pentru ea vor participa la eveniment.

Vulcan vorbea cu nepăsarea celui care nu crede că va fi înţeles. Numai că Astara înţelegea perfect.

Chiar înainte de a veni în Anglia, unchiul ei o dusese la o petrecere organizată de nişte intelectuali de seamă din Paris. Printre aceştia se număra şi un bărbat distins care îl cunoscuse pe tatăl ei.

Discutaseră despre descoperirile făcute în lumea largă, iar bărbatul îi spusese:

- Dacă tatăl tău ar fi în viaţă, domnişoară Beverley, cred că ar fi interesat să afle că anul viitor voi întemeia o Societate a Geografilor. Voi începe cu o expoziţie la care vor contribui majoritatea exploratorilor care mai sunt în viaţă.

- Tata ar fi fost încântat! zisese Astara.

- Ar fi contribuit la expoziţie şi l-aş fi rugat să ţină mai multe prelegeri.

Făcuse o pauză înainte de a continua:

- Tatăl tău avea un dar anume de a descrie, astfel încât totul devenea interesant. Ce bine ar fi fost să fi scris mai mult despre călătoriile sale.

- Tatălui meu nu-i plăcea să aştearnă pe hârtie ce simţea şi gândea despre locurile vizitate, răspunsese Astara. Zâmbise şi adăugase:

- Cred că era genul de explorator care o făcea pentru propria plăcere şi nu se gândea la posteritate.

Vulcan Worfield era diferit. El măcar scrisese o carte care o făcuse extrem de curioasă.

Pe de altă parte, nu dorea să spună prea multe sau să-i trezească suspiciuni cu privire la propria identitate. Nu ştia de ce, dar ajunsese la concluzia că era mai bine să nu i-o dezvăluie.

Nu deschisese scrisoarea pe care o scrisese în numele unchiului ei. Habar nu avea că sir Roderick locuia la Worfield House.

Felul cum se concentra asupra lucrului îi spunea că era genul de om care se dedica trup şi suflet îndeletnicirii pe care o avea la un moment dat.

Cineva intră în cameră. Auzi discuţia, dar nu întoarse capul.

- M-am întors, stăpâne, zise un bărbat.

- Cred că modelul meu vrea ceai.

- Da, stăpâne. Cu petale de trandafir, sau cu iasomie?

Astara văzu zâmbetul de pe buzele lui Vulcan când o privi o

clipă.

- Ce alegi?

- Cu iasomie, te rog, zise Astara.

„Ce ciudat! cugetă Vulcan. NU arn mai întâlnit până acum o femeie care să nu ceară petale de trandafir”.

Se uită la pictură şi spuse:

- Eşti diferită, foarte diferită. Mi-ai stârnit curiozitatea.

- Mi-ai spus că sunt Afrodita. Cred că-ţi aminteşti că zeii erau pedepsiţi când deveneau prea curioşi.

- Cunoşti şi mitologie, zise el. Mă intrigi tot mai mult, Afrodita, dacă aşa te cheamă.

- Trebuie să răspund la această întrebare?

- Ce femeie nu ar ceda ispitei de a se învălui în mister? Totuşi, dacă vrei să te joci sunt gata atâta timp cât îmi vei poza, deşi numai Dumnezeu ştie cum te voi răsplăti.

- Moli ce primea? întrebă zâmbind Astara.

- Patru peni pe oră, răspunse Vulcan. Mai mult decât merita.

- Mă tem că eu sunt ceva mai scumpă.

- Ce vrei să-mi ceri? Jumătate din împărăţie? După cum vezi, nu am cine ştie ce.

- Mă gândesc eu la ceva, zise Astara. Dă-rni voie să spun că regatul tău, cum îl numeşti, e foarte îmbietor. Mă miram de ce e aşa de curat. Acum, cred că ştiu cine e răspunzător pentru asta.

- Te referi la Chang. Nici nu vreau să mă gândesc ce dezordine ar fi dacă nu l-aş avea pe el.

- L-ai adus din China?

- Da. S-a ataşat de mine şi m-a ales ca stăpân. Nu m-am opus.

- Chinezii sunt servitori excelenţi.

Vulcan râse.

- Chang e mai mult. E tovarăşul meu, prietenul meu, iar uneori - o spun cu regret - e ca doica bătrână care mă îngrijea când eram mic.

- Cum era casa parohială? întrebă Astara.

- Era o casă mare, cu multe coridoare şi cam nepotrivită pentru salariul majorităţii parohilor de la ţară. Pe coridoare mişunau stafii, iar pe timp de furtună hornurile strigau aidoma unor zâne care prevestesc moartea.

Zâmbi şi continuă:

- Mai avea pivniţe imense în care - sunt sigur - se adăposteau tâlharii când erau urmăriţi şi o enormă grădină sălbatică în care erau probabil piei roşii, dar şi barbari ucigaşi.

Astara râse.

- Pentru un copil, aveai o imaginaţie foarte bogată.

- Trebuia să compensez cumva faptul că eram singur la părinţi.

- Cum eram şi eu.

- înseamnă că avem ceva în comun, zise Vulcan, întrucât copiii singuri la părinţi sunt de obicei diferiţi de ceilalţi oameni.

- în ce sens?

- Sunt mai apropiaţi de lumea imaterială. Văd şi aud cu mult mai mare acuitate pentru că au timp să-şi dezvolte simţurile, calitate pe care copiii extrem de sociabili şi de vocali nu au cum să o dezvolte.

- Nu m-am gândit niciodată la aşa ceva, zise Astara, dar cred că e adevărat.

- E ceea ce pictura mea te-a făcut să simţi, zise Vulcan. Nu minţeai, nu-i aşa? Ai simţit ce încercam să spun?

- M-a făcut... să simt, repetă ea ca şi cum ar fi fost obligată să i • facă.

- Spune-mi ce ai simţit, insistă el.

Aproape fără să-şi aleagă cuvintele, Astara îl cită pe oratorul Aristide şi spuse, pe un ton foarte liniştit:

"Dintre toate graţiile divine acordate omului, Eleusis este cea mai îngrozitoare şi mai minunată dintre toate!"

în timp ce vorbea, Vulcan se întoarse şi o privi, uimit.

- Cine eşti? întrebă el. De unde ştii asemenea lucruri şi cum de ai venit tocmai la mine?

Astara zâmbi şi din fericire nu trebui să se gândească la un răspuns, deoarece în clipa aceea Chang intră în cameră ţinând în mână o tavă.

- Pot să beau ceaiul de iasomie? întrebă ea.

- Presupun că trebuie să te las, răspunse cu părere de rău Vulcan. Mi-e greu să lucrez cu tine.

- îmi pare rău. Să tac?

- Chiar dacă taci, m-aş întreba ce ai spune dacă ai vorbi.

- Se pare că oricum aş da-o tot prost iese. Pe de altă parte, trebuie să-ţi înăbuşi curiozitatea. în caz contrar, am să plec şi nu am să mă mai întorc.

Replicile erau în mod voit provocatoare, iar Vulcan se ridică de pe scaun.

- Să îndrăzneşti numai! zise el. Poţi fi sigură că am să te blestem. Cunosc nişte belsteme foarte eficiente.

- Nu mi-e teamă, răspunse Astara. Oi fi având puterea de a blestema, dar eu, Afrodita întruchipând, am antidotul.

- Iubirea însăşi poate fi un blestem.

- Asta ai descoperit?

- Acum, cine e curios? întrebă el.

Se îndreptară spre măsuţa pe care Chang o acoperise cu o bucată de pânză şi unde pusese ceaiul.

Licoarea fusese făcută într-un ibric chinezesc, iar ceştile fără toarte erau din cel mai fin porţelan. Astara atinse uşor una din ele.

- Ce frumoase sunt! exclamă ea. Acum, înţeleg de ce doreşti să ai un loc unde să pui aceste comori. îmi arăţi restul bătrânei Mill înainte să plec.

- Când trebuie să pleci? întrebă Vulcan.

Astara se gândi repede. Se îndoia că unchiul Roderick şi verii se vor întoarce înainte de cinci, dar trebuia să ajungă înaintea lor.

- Unde te duci când pleci? întrebă Vulcan înainte ca ea să răspundă. Doar nu crezi că am să te dau dispărută şi gata. Asta pentru că ameninţi că nu te mai întorci.

în timp ce turna ceaiul în finele ceşti, Astara spuse:

- Făgăduiesc să mă întorc, dar s-ar putea să nu fie la ora când doreşti.

- Mă mulţumesc cu puţin, zise el. Măcar să vii!

- Voi încerca. Crede-mă că voi încerca, dar nu pot promite imposibilul.

Vulcan se aşezase la măsuţă.

Acum, se ridică să dea la o parte jaluzelele care acopereau fereastra dinspre miază-zi.

Lumina soarelui oferi părului blond al Astarei, o tentă roşiatică.

Bărbatul o privi îndelung înainte de a se aşeza din nou la masă.

- Lasă-mă să te privesc, zise el. Nu eşti englezoaică?

- Nu în întregime. Sunt pe jumătate grecoaică...

- Grecoaică! o întrerupse el. Puteam să ghicesc după forma nasului...

- Puţin dus în spate, sfârşi ea.

- E ciudat că ţi-a fost transmisă o asemenea trăsătură. Intr-adevăr, cum puteai fi altceva?

Ea îi zâmbi ironic, dar când privirile li se întâlniră o cuprinse sfiala. Nu ştia de ce.

Complimentele lui William şi Lionel o lăsaseră insensibilă. La fel ca cele primite în alte părţi din Europa. Dar privirea lui Vulcan avea ceva diferit. O făcea să se simtă tânără, nu stânjenită dar sfioasă. Era ceva ce nu i se mai întâmplase. Duse ceaşca la gură şi sorbi din ceai.

- Eşti frumoasă, nespus de frumoasă! zise el. Cum să bănuiesc că aici, în Anglia, în satul în care m-am născut, voi găsi exact ce caut pentru ultima poză din cartea mea.

- Mi le arăţi şi mie pe celelalte?

- Poate. Astăzi, în niciun caz. Vreau ca atunci când vei pleca, să crezi că o întruchipezi pe Persefona. Vreau să-ţi transpun pe pânză gândurile şi sentimentele în felul cum te concep.

Astara zâmbi.

- Sugerezi să nu mă mai gândesc la nimic până ne revedem?

- Ce altceva ar putea fi la fel de important? întrebă el. Ajutându-mă să termin pânza, faci parte din istorie, istoria trecutului şi a viitorului.

- Pentru Societatea Geografilor?

- Exact! zise el. Dacă vrei să ştii, aici, în Anglia, cartea va fi

publicată de Asociaţia pentru promovarea descoperirii Africii.

Astara înăbuşi o exclamaţie, întrucât tatăl ei susţinuse în mai multe rânduri discursuri la întâlnirile asociaţiei. Fusese convins să vorbească despre călătoriile sale pe continentul african.

- Unde anume ai fost în Africa? întrebă Astara.

- In multe locuri, răspunse Vulcan, dar trebuie să te concentrezi asupra Persefonei şi a Olimpului pe care îl cunoşti foarte bine.

- Am avut întotdeauna impresia că motivul pentru care zeii şi zeiţele se amestecau aşa de des în viaţa muritorilor, este că descopereau că mesele lor de aur de pe Olimp, nectarul şi ambrozia, păleau după un timp.

- îndrăznesc să spun că ai dreptate, admise el. Mă bucur că tizul meu avea lucruri mult mai dinamice de făcut.

- Poţi desigur să spinteci din când în când cerul cu un trăsnet, zâmbi Astara. Trebuie să plec, adăugă ea ridicându-se.

- Pot veni cu tine?

-Nu!

- îmi promiţi să te întorci?

- Am făcut-o deja. NU o să-mi încalc promisiunea.

- înseamnă că nu-mi mai rămâne decât să-ţi mulţumesc. Aşadar, mulţumesc, Afrodita. După ce vei pleca, îmi va fi foarte greu să cred că eşti reală.

- Să spun că sunt la fel de reală ca tabloul tău? Sau ca misterele din Eleusis?

- înseamnă că eşti reală şi că te vei întoarce la mine, zise el.

Astara traversă încăperea să-şi ia boneta. îi plăcea faptul că el

nu schiţă niciun gest să vină după ea. Se mărgini s-o urmărească

Jiu priviri. Astara se întoarse să-i zâmbească, însă el nu-i răspunse M nu vorbi.

Chang nu se zărea, dar uşa din faţă era deschisă. Ajunsă afară, razele soarelui îi atinseră obrazul. Era cald, dar nu la fel de cald (a mai devreme. Când ajunse la turnul de pe drum, începu să alerge spre pădure. Nu ştia dacă fugea ca să ajungă mai repede la Worfield House, sau dacă fugea de Vulcan.

Capitolul 5

- Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Astara tresări când i se adresă William, dându-şi seama că fiind cufundată în gânduri, nu auzise ce i se spusese.

- îmi pare rău, zise ea. Eram cufundată în gânduri.

- Sper că te gândeşti la mine.

Tonul suna ca un reproş. Ştia că se simţea jignit, pentru că era cu mintea în altă parte.

Cina se sfârşise, iar sir Roderick şi Lionel dispăruseră.

Felul cum îi vorbea şi o privea o făcu pe Astara să-şi dea seama că intenţionează s-o ceară de soţie. Cunoştea prea bine semnele prevestitoare pentru că le întâlnise la mulţi tineri care, după cum se exprimase sir Roderick, îşi lăsaseră inimile la picioarele ei, în Italia sau la Paris.

- Mă întreb unde o fi unchiul Roderick, zise ea. Credeam că va veni şi el.

- Nu vreau ca unchiul sau Lionel să apară într-un asemenea moment, răspunse William. Vreau să-ţi vorbesc.

Se apropie de ea în timp ce vorbea şi-i luă mâinile.

- Cred, Astara, că ştii ce intenţionez să-ţi spun.

- Nu, te rog, murmură ea.

El luă vorbele ei drept dovadă de sfiiciune, astfel încât continuă:

- Ştiu că ne cunoaştem de puţin timp, dar suntem amândoi suficient de inteligenţi şi înţelegem ce doreşte unchiul meu. Te asigur, Astara, că doresc mai mult decât pot exprima în cuvinte să devii soţia mea.

Astara încremeni. îşi aruncă ochii pe fereastră. Soarele apunea, iar stelele îşi făceau apariţia pe cer.

- Cred că vom fi foarte fericiţi împreună, continuă vicontele. Avem aceleaşi interese şi sunt sigur că am să te fac fericită.

Vorbea cu prea multă încredere în el însuşi, ca şi cum ar fi fost sigur de răspunsul pe care îl va primi.

- Te rog, William, spuse ea după câteva clipe, nu mai spune nimic... e prea devreme pentru mine... ca să iau o decizie.

- Ce-ar fi s-o iau eu în locul tău? Sau mai degrabă să vorbesc cu unchiul Roderick? E convins că ne potrivim de minune. Mult mai important este să fim siguri că vom fi fericiţi împreună.

Vru să o prindă de talie, însă ea se ridică în picioare.

- E... prea devreme, zise ea.

în timp ce vorbea, se uită la tabloul de deasupra şemineului. Din câte îşi amintea, cele trei zeiţe erau încrezătoare că vor primi mărul de la Paris, conştiente de importanţa a ceea aveau de oferit.

Se uită la Hera şi-şi aminti că în încercarea de a influenţa decizia lui Paris, aceasta îi declarase:

"Dacă îmi vei da mie mărul, am să te fac stăpân peste întreaga

Asie!"

Era exact ceea ce-i oferea William ei.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, acesta spuse:

- Dacă accepţi să devii soţia mea, vei fi gazda tuturor persoanelor de vază din Londra, de la rege, care mi-a fost întotdeauna prieten, până la crema lumii bune.

După o pauză, furat de propria imaginaţie, continuă:

- Vei rivaliza cu toate celelalte mari gazde... ducesa de Devonshire sau lady Bessborough... Ne vom asigura ca petrecerile din casa noastră londoneză să le surclaseze.

- Asta doreşti? întrebă ea cu calm.

Nu întoarse capul, dar era sigură că bărbatul schiţase un zâmbet.

- Mai sunt şi alte lucruri. Vreau să extind şi să îmbunătăţesc herghelia pe care o am, încât să câştig toate premiile la concursurile importante.

Ca şi cum ar fi înţeles că un asemenea gând l-ar putea face să treacă drept egoist, se grăbi să adauge:

- Ştiu că-ţi plac foarte mult caii. Cred că te poţi lăsa pe mâna mea. Meşterii mei ţi-ar putea construi cea mai rapidă cabrioletă din Park.

Astara îşi spuse că făcea mare caz de el însuşi. Aştepta un răspuns, iar ea tăcea, ceea ce îl făcu să se ridice şi să vină lângă ea.

- Mai sunt şi alte lucruri care ne-ar putea interesa, dar desigur cel mai important e iubirea.

In timp ce vorbea, o întoarse cu faţa spre el. Avusese dreptate. Avea un zâmbet în colţul gurii. Ochii îi străluceau, dar nu ştia dacă de iubire. Iar descrierea pe care o dăduse vieţii lor împreună îl l.icuse să se ambaleze. îşi puse braţele în jurul ei, dar când se .1 plecă s-o sărute, cu o pricepere prea profesională, se eliberă şi se îndreptă spre fereastră.

- Astara! exclamă el, vizibil surprins.

- Ţi-am spus că e prea devreme. Nu ne cunoaştem destul de bine.

- Te cunosc. Ştiu că eşti tot ce doresc. Eşti femeia care îmi va purta numele şi alături de care vreau să-mi petrec restul vieţii.

Vorbea de parcă recita nişte replici, ceea ce o făcu pe Astara să se închidă şi mai mult în ea însăşi, deşi poate era prea critică şi deloc rezonabilă.

Continua să se uite în grădină. Totul era aşa de frumos, de romantic, încât dacă ar fi fost bărbatul care să facă o asemenea cerere unei femei, ar fi găsit un pretext s-o scoată afară şi ar fi lăsat apusul soarelui şi stelele să vorbească mai elocvent decât orice cuvinte.

- Şovăi, Astara, zise William venind alături de ea la fereastră, dar te înţeleg. Căsătoria este un pas foarte mare pentru o femeie.

- Nu e la fel şi pentru un bărbat?

- Ba da! răspunse el. Numai că atunci când un bărbat găseşte persoana ideală cu care vrea să trăiască, îi e uşor să se hotărască repede şi fără drept de apel.

- Apreciez asta şi-ţi mulţumesc că doreşti să devin soţia ta, dar am nevoie de timp.

-Cât?

Simţi nerăbdarea lui, şi-i răspunse zâmbind:

- Ce contează câteva ore, câteva zile, câteva luni, în comparaţie cu anii pe care i-am putea petrece unul în compania

celuilalt?

- Voi încerca să fiu răbdător, zise William, dar să nu mă laşi să aştept prea mult.

Ii luă mâna şi o duse la buze. Spre marea uşurare a Astarei, în clipa aceea sir Roderick şi cu Lionel intrară în salon.

- Vă uitaţi la stele? întrebă sir Roderick.

- E foarte frumos în această seară, unchiule Roderick, şi după cum vezi, cerul e roşu. "Un cer roşu seara e desfătarea ciobanului."

îşi spuse că a doua zi va fi frumos, astfel că nu-i va fi greu să se ducă la Vulcan, cum îi făgăduise.

Nu ştia cum va face, întrucât sir Roderick voia să fie la curent cu fiecare mişcare pe care o făcea, dar era ferm hotărâtă să nu trezească bănuieli lui William sau lui Lionel cu privire la vărul lor.

Dacă ar fi înţeleaptă, i-ar dezvălui lui Vulcan adevărata ei identitate şi i-ar mărturisi că pe biroul său se afla o invitaţie care i-ar putea afecta întreaga viaţă. Un sentiment de nemulţumire îi spunea că s-ar putea să nu-l intereseze.

Nimic în atitudinea lui nu trăda faptul că era strâmtorat şi era sigură că nu scrisese cartea pentru bani.

- E rândul meu să stau de vorbă cu tine, îi şopti Lionel. Ai spus că vrei să te învăţ pichet.

- NU am uitat, zise Astara. Ce-ar fi ca prima lecţie să aibă loc chiar acum? Nu mă pricep deloc la jocul de cărţi.

Observă că pe William îl deranjează plecarea ei, mai ales că nu părea mâhnită că o face. Simţea că e obişnuit ca femeile să mişune în jurul lui şi că nu se va retrage de bunăvoie dacă mai exista o şansă de a fi alături de ea, singur sau în compania altcuiva.

La capătul salonului, servitorii puseseră o masă de joc şi un pachet de cărţi. William o privea înciudat în timp ce se apropia de ca.

Sir Roderick, care avea mai multă prezenţă de spirit, începu să discute cu William despre cai. Se retraseră în jurul focului şi vorbeau cu atâta însufleţire, încât nu aveau cum să audă ce discută Astara cu Lionel.

Nu fu deloc surprinsă când se aşezară la masă şi Lionel - care făcea cărţile - îi spuse:

- Să-ţi ghicesc?

- Eşti ghicitor?

- Doar când vine vorba de tine.

- înseamnă că e mai bine ca soarta mea să rămână secretă până când voi întâlni o ţigancă. Sunt sigură că sunt o mulţime la târgul de cai. Ea mi-ar putea prezice viitorul.

- Pot s-o fac şi eu, zise el.

Astara păru amuzată.

- Te afli la o răscruce de drumuri şi o poţi face fie la dreapta, fie la stânga. Indiferent de direcţie, e irevocabilă şi nu mai poţi face cale întoarsă.

- Crezi că aş dori?

- Dacă îţi dai seama că ai făcut o greşeală.

- Sper să nu se întâmple.

- E foarte uşor să greşeşti. Mai ales o fiinţă drăgălaşă ca tine.

Vorbea serios, ca şi cum nu i-ar fi făcut un compliment, ci ar fi

avertizat-o.

- Te iubesc, Astara! continuă el. O ştii prea bine, iar eu sunt conştient că nu prea am şanse să mă accepţi ca soţ.

- De ce spui asta?

- Pentru că am fost mereu al doilea şi presupun că aşa va fi şi de acum înainte.

- Te referi la William?

- La cine altcineva? Ştiu ce-ţi spunea, când am intrat adineaori în cameră.

- Era atât de evident?

- Pentru mine, da. E limpede că a făcut tot ce i-a stat în putinţă ca să mă scoată din joc.

- Cum ar putea-o face?

Lionel zâmbi.

- Astara, nu sunt viclean ca şarpele. NU am să încerc să te cuceresc pe căi necinstite. Dar te iubesc şi cred că eşti cea mai frumoasă persoană pe care am văzut-o în viaţa mea.

- Mulţumesc, zise Astara, dar nu cred că frumuseţea poate sta la temelia unei căsătorii. E nevoie de mult mai mult.

Lionel stătu o clipă pe gânduri, după care spuse:

- Cred că faci aluzie la minte, dar eu nu sunt un tip inteligent ca ceilalţi membri ai familiei Worfield, zise el. Ca să fiu sincer, tatăl meu era aşa de inteligent şi voia să fiu la fel, încât am urât tot ce au încercat să mă înveţe la Eton.

- înţeleg, zise Astara. Tata spunea întotdeauna că nu există rău mai mare pe care îl poţi face unui copil decât să-l obligi să-ţi împlinească visele şi aşteptările.

- Tatăl tău era un om foarte înţelegător. Prin câte treceam când trebuia să merg acasă în vacanţă... Ştiam că va fi vai şi-amar de mine când voi ajunge, iar tata îmi va pune în faţă situaţia şcolară.

(m i; trei graţii

- Dojenile lui nu te făceau să înveţi mai bine?

- Da de unde! Mă făceau să las totul baltă şi să decid că învăţătura e o mare plictiseală!

Astara râse.

- Parcă te văd sfidându-ţi tatăl şi profesorii şi punând o barieră intre tine şi tot ce voiau să înveţi.

- Înţelegi, zise Lionel. Te asigur că am suferit foarte mult din cauza deşteptăciunii celor din familia Worfield.

Era ceva copilăresc în mărturisirea lui, ceea ce o determină pe Astara să spună:

- îmi pare rău pentru tine.

- Habar nu ai ce înseamnă să ai în familie un unchi Roderick, pe unchiul George şi în cele din urmă pe William.

- William e inteligent? întrebă Astara.

- într-un fel sau altul, a fost întotdeauna în formă maximă.

- Ce vrei să spui?

După o scurtă pauză, Lionel spuse:

- Uită ce am spus.

- Dacă vrei, zise Astara. Aşadar, William era în frunte nu doar la jocul de cărţi, cum mi-a spus unchiul William, ci şi la învăţătură.

- Se întorcea întotdeauna acasă cu un premiu, zise Lionel. Eu, în schimb, nu puteam arăta ca semn de progres decât urmele unor bătăi.

Astara râse cu poftă.

- Bietul Lionel! Mă faci să-mi pară rău pentru tine. Pe de altă parte, sunt sigură că între timp ţi-ai luat revanşa.

- îmi place la regiment, dar asta nu-l împiedică pe tatăl meu să clatine din cap şi să spună că sperase ca fiul lui să strălucească

la fel ca el în lumea politică.

- Ar fi imposibil să avem doi oratori în familie, râse Astara.

- Aşa cred şi eu, zise Lionel. Ne întoarcem la punctul de plecare.

Se uita la ea peste masă şi spuse, cu sinceritate:

- Nu mă pricep la vorbe meşteşugite ca să-ţi spun ce gândesc despre tine. Tot ce pot spune, este că te iubesc şi că dacă te-ai căsători cu mine, ar fi ca şi cum aş ajunge mai repede în rai. Dar am senzaţia că nu vei deschide porţile.

- E prea devreme să iau o decizie, zise cu fermitate Astara.

- Iar când o vei face, îl vei alege pe William, comentă el cu amărăciune. Nu trebuie să mă uit la cărţile din mâna ta ca să prevăd asta.

- Când rnu am uitat la tabloul de deasupra şemineului, m-am gândit că cele trei zeiţe care au apărut în faţa lui Paris au încercat să-i influenţeze decizia ademenindu-l cu promisiuni.

Lionel se uită la tablou, dar Astara văzu că nu reprezintă nimic pentru el.

- Atena i-a făgăduit lui Paris că va ieşi întotdeauna victorios în luptă, continuă ea.

- Ca să vezi! exclamă Lionel. O promisiune valoroasă. Presupun că nu se referea doar la cele de pe câmpul de luptă.

- Cred că se referea la faptul că indiferent de ţelul pe care voia să-l atingă, va sfârşi prin a învinge.

- Păcat că zeiţa - cum ai spus că o cheamă? - nu e acum aici.

Mi-ar fi făcut o vrajă ca să te cuceresc.

- Dacă m-ai câştiga, mă întreb dacă nu aş fi o povară, sugeră

Astara. Soldaţii sunt mai buni când sunt liberi.

(i I I: TREI GRAŢII

89

- Ce te face să crezi?

- Păi... să presupunem că ai fi trimis cu regimentul într-un loc îndepărtat. O soţie şi o familie ar fi o constrângere.

- De fapt, spui că ar trebui să mă hotărăsc dacă să renunţ la line sau să te las să suporţi disconfortul pe care majoritatea soţiilor soldaţilor trebuie să-l îndure.

înainte ca Astara să răspundă, continuă:

- Partea bună este că e foarte puţin probabilă trimiterea cavaleriei de gardă în India sau în orice alt loc de genul acesta. Am impresia că suntem mai degrabă decorativi.

- Regimentul tău s-a descurcat foarte bine la Waterloo. înţeleg că acolo ai fost decorat.

- A fost foarte palpitant! zise Lionel şi privirea i se însufleţi. Nu cred să fi fost vreodată mai entuziasmat de ceva.

Văzând că Astara îl asculta, continuă:

- După aceea, toată lumea a vorbit despre masacru, oroare, oameni morţi. Eu, în schimb, prefer să-mi amintesc entuziasmul. Fiind atât de tânăr, nu mi-a trecut nicio clipă prin minte că am putea pierde. Cine să nu creadă în Wellington?

Felul cum vorbea, cu un fel de adoraţie, îi spunea Astarei că acolo era iubirea lui: regimentul, oamenii pe care-i comanda şi generalul care-i dădea ordine.

Avea senzaţia, chiar dacă nu ar îndrăzni să-i dea glas, că soţia lui Lionel va ocupa întotdeauna locul doi în viaţa sa, că era fidel războiului, nu iubirii.

William puse capăt discuţiei lor ridicându-se de lângă şemineu şi venind la masă.

- Se pare că nu ai ajuns prea departe cu lecţia, zise el ironic.

- Vorbeam, îi răspunse sfidător Lionel.

- Am observat. Vreau să particip şi eu la discuţie, zise William.

Trase un scaun să se aşeze la masă, dar Astara se ridică.

- Cred că sunteţi cu toţii obosiţi după târgul de cai, zise ea, aşa că vă spun noapte bună şi mă retrag la mine în cameră.

- Nu, nu pleca! zise cu asprime William.

Tonul vocii lui o făcu pe Astara să creadă că e mai degrabă o poruncă decât o rugăminte.

Nu-i răspunse, dar se duse la sir Roderick, care cu percepţia lui foarte fină, înţelese că primise două cereri în căsătorie în seara aceea.

- Noapte bună, unchiule Roderick.

- Noapte bună, draga mea. Odihneşte-te şi vise plăcute!

- Sper să visez lucrurile pe care le mai avem de făcut împreună. Ştii că multe din planurile noastre sunt incomplete, zise ea.

O clipă, chipul lui exprimă regretul. înţelese că refuzase cererile în căsătorie sau cel puţin, nu acceptase niciuna dintre ele.

Când o sărută pe obraz, îi spuse încet:

- Nesigură, sfioasă, greu de mulţumit.

- Iată unul dintre cele mai mari avantaje ale femeii, zise Astara.

Văzu că-i revenise sclipirea jucăuşă în priviri, făcu o plecăciune

în faţa lui William şi Lionel şi părăsi salonul.

Totuşi, nu reuşi să adoarmă imediat.

în schimb, se gândi la întâmplările ciudate ale zilei, la vizita făcută lui Vulcan Worfield. întrebarea care o sâcâia era cum să-l revadă. O intriga, era foarte departe de aşteptările ei.

Cui să-i treacă prin minte că în timp ce rudele sale îl ilispreţuiau pentru că rătăcea prin lume, el scria o carte şi picta p.iiize a căror originalitate va stârni cu siguranţă controverse.

Graţie tatălui său, avea un mare respect pentru Asociaţia care promova descoperirea Africii. Tatăl său vorbise cu entuziasm despre ea în încercarea de a face cunoscută Africa şi celor care nu puteau călători decât cu mintea. Când mama ei îl rugase să scrie despre experienţele sale, încât să se bucure şi alţii de ele, el spusese:

- O va face poate Astara, când va creşte.

- De ce nu? răspunsese mama ei. Pe de altă parte, am senzaţia că tipul de intelectual care te ascultă pe tine nu ar asculta niciodată o femeie.

Acum, Vulcan realiza ce nu-i reuşise tatălui ei, iar Astara ştia că nu va avea linişte până nu-i va citi cartea şi nu va vedea restul tablourilor.

A doua zi, tot nu ştia cum să ajungă la Little Milden. Dimineaţa se plimbau călare, la masa de prânz aveau invitaţi. De când vecinii aflaseră că sir Roderick se întorsese la reşedinţă, invitaţiile curgeau.

Sir Roderick le refuzase ospitalitatea, oferind-o pe a lui. Iar când la masă se aşezară douăzeci de persoane, Astara privi amuzată expresia de veneraţie şi teamă de pe chipurile invitaţilor.

Cândva, îi mărturisise la Paris:

- A o aură din aur deasupra capului. Pentru majoritatea oamenilor este o emblemă sacră.

Râsese atunci, dar ştia că acceptase ideea că bunăstarea îi adusese respect şi uşi deschise oriunde mergea.

După masa de prânz, oaspeţii au dorit să vadă casa, iar când au

plecat era aproape seară.

- Să mergem în grădină! sugeră William Astarei.

Ea clătină din cap, iar când veni şi sir Roderick alături de ei, zise:

- îmi pare rău că vă indispun, dar am o uşoară durere de cap. Dacă nu mai aveţi nevoie de mine, aş dori să mă odihnesc puţin înainte de cină.

- Desigur, draga mea, acceptă sir Roderick.

îşi puse mâna pe umărul ei şi adăugă:

- La prânz, mi-am spus că vei fi gazda ideală la Worfield House. Sunt sigur că nepoţii mei sunt de aceeaşi părere.

- Nu trebuie să uiţi că eşti tu însuţi o gazdă perfectă, spuse Astara.

Capitolul 6

Când ajunse în dormitor, se schimbă cu o rochie mai simplă decât cea purtată la prânz, coborî pe una din scările lăturalnice ale casei şi ieşi în grădină. Nerăbdătoare să ajungă mai repede la Vulcan, alergă pe aleea de la marginea pădurii şi găsi cărarea printre copaci.

De-abia mai răsufla când ajunse la Little Milden. în sat, merse în pas uşor, sperând ca inima să nu-i mai bată atât de repede.

Aşa cum se aştepta, uşa era deschisă, iar când păşi înăuntru, îl auzi pe Vulcan adresându-i-se cu asprime:

- Tu eşti, Afrodita? Credeam că ai uitat promisiunea pe care mi-ai făcut-o.

- îmi ţin întotdeauna promisiunile, răspunse ea când intră în camera mare.

El întoarse privirea de la şevalet. în clipa aceea, deveni conştientă că părul îi cădea dezordonat pe frunte, iar obrajii erau îmbujoraţi.

Se uită la el, apoi într-o parte, şi fără să aştepte instrucţiuni, se urcă pe tron şi luă în braţe spicele de grâu care erau acolo unde le lăsase.

Cu el în mâini, luă poza dorită de pictor, înălţând capul ca şi cum căuta lumina.

El nu schiţă niciun gest, dar ştia că avea ochii aţintiţi asupra ei.

- Perfect! zise el după aceea. Acum, înţeleg unde am greşit.

Pictă cu repeziciune, iar după câteva clipe spuse:

- De ce a trebuit să alergi?

- Credeam... că mă aştepţi.

- Aşa e. Mă gândesc că ai avut destul de mult de mers.

Cum ea tăcu, Vulcan comentă:

- La fel de misterioasă? Trebuie să ghicesc?

- De ce nu? Explicaţiile sunt plictisitoare şi adesea... dezamăgitoare.

- Cine ţi-a spus asta? o întrebă el, amuzat.

- Ce te face să crezi că nu este o constatare personală?

- Nu pari genul care să fi fost dezamăgită de ceva în viaţă.

- Cum ar trebui să arate o persoană dezamăgită?

- Cinică, dar tu eşti prea tânără pentru asta! Blazată, dar eşti prea neştiutoare. Nu, când eşti tânăr, ai îndeajuns de multă speranţă şi imaginaţie încât să fii sigur că vei obţine întotdeauna ce vrei.

- Şi ce vreau? întrebă Astara.

- Iubire, desigur! E tot ce doresc femeile.

- Dar bărbaţii?

- Bărbaţii au nevoie de multe alte lucruri.

- Ca de exemplu, bani?

- Banii în sine sunt lipsiţi de importanţă, replică Vulcan. Dar l>oate ajuta ambiţia şi dorinţa de realizare. Poţi pierde mult timp până să afli cum să plăteşti pentru ceva de care ai mare nevoie.

- Ţi s-a întâmplat aşa ceva?

- Uneori. In trecut.

- Şi acum?

- Slavă Cerului, am tot ce-mi trebuie din punct de vedere financiar, dar banii nu reprezintă obiectivul meu principal.

- Sigur că nu. Doreşti ca tablourile şi cartea ta să aibă succes.

- Şi vor avea.

- De unde ştii că oamenii vor înţelege?

- Oamenii? Cui îi pasă de oameni? întrebă el. Mă gândesc la puţinii, foarte, puţinii oameni care vor înţelege ce încerc să spun.

- E ceea ce vreau să te întreb. Ce încerci să spui?

El nu-i răspunse, iar ea întrebă:

- Nu rni-ai spus încă despre ce e vorba în carte. Doar faptul că se referă la misterele din Eleusis.

- Nu este singurul mister de pe lumea asta.

- Vrei să spui că scrii o carte despre mistere?

- în mare, da.

- Ce interesant! Ce mai incluzi în ea?

- Mecca.

Astara se arătă atât de surprinsă, încât întoarse capul spre el.

- Vrei să spui că ai fost pelerin la Mecca? întrebă ea, neîncrezătoare.

-Da.

- Nu pot să cred.

îl auzise pe tatăl ei vorbind despre pelerinajul pe care musulmanii îl fac la locul pe care îl consideră cetatea sfântă a

Islamului, pelerinaj care presupune opt zile de mers prin toridul deşert arab.

Ştia de asemenea că niciun creştin nu putea pătrunde în oraş şi să rămână în viaţă.

Tatăl ei îi spusese că mulţi exploratori şi creştini încercaseră să ajungă în Cetatea Sfântă, dar nu se mai întorseseră, ca să spună ce văzuseră şi ce descoperiseră.

- Cum... ai ajuns acolo? întrebă Astara.

- Călătoria nu a fost tocmai plăcută, zise Vulcan, dar ai în faţa ta pe unul dintre maeştrii lui Sufi, unul dintre drept-credincioşi îndreptăţit la turbanul verde.

Astarei i se tăie respiraţia. Ar fi dorit foarte mult să-i poată povesti tatălui ei despre asta.

- Ai făcut un tablou în urma acestei experienţe? întrebă ea.

- Da, însă nu se apropie nici pe departe de ce am trăit. Misterele, secretul şi credinţa care vibrează la Ka 'ba, sacra capelă neagră, sunt de nedescris.

Astara oftă uşor.

- Aş vrea să-l văd şi eu!

- Sub nicio formă nu am să ţi-l arăt, zâmbi Vulcan. De fapt, am hotărât să nu includ acest loc în carte sau să arăt tabloul.

- De ce?

- Pentru că s-ar putea să doresc să mă întorc. Sper să vizitez multe ţări musulmane şi dacă se află că am umblat cu înşelăciuni, nu doar mi s-ar pune restricţii, dar viaţa mi-ar fi în primejdie.

- Păcat că trebuie să se piardă o asemenea experienţă, zise ea. Pe de altă parte, cred că înţeleg.

- Că nu doresc să mi se pună restricţii?

-Da.

- Mă îndoiesc, spuse el. Femeile nu înţeleg asemenea lucruri. Vor să-l lege pe bărbat, să-i pună cătuşe şi să-l ţină închis într-o cuşcă.

- Nu toate femeile, zise Astara, gândindu-se la mama ei.

- Toate femeile! zise cu fermitate Vulcan. Dacă există una care să facă excepţie de la această regulă, trebuie s-o cunosc.

în timp ce vorbea, se uita la Astara. Apoi, pe un ton amuzat, spuse:

- Desigur... dacă ar fi o zeiţă ca Afrodita, ar putea fi altfel.

Nu ştia de ce, dar cuvintele acestea o întristau.

îl vedea părăsind-o, dispărând în deşert deghizat în musulman, purtând turbanul verde la care avea dreptul. Nu-l va mai revedea.

- La ce te gândeşti? întrebă Vulcan.

- La faptul că străbat deşertul, răspunse ea cu sinceritate, pe un cer nemilos în frumuseţea lui neprihănită şi sub splendorile unei lumini care te orbeşte.

- Văd că pe muntele Olirnp au şi bibliotecă, remarcă Vulcan.

Pictă câteva minute în tăcere, după care Astara îl întrebă:

- Ce alte mistere mai ascunde cartea ta?

- Dansul dervişilor.

- Ai... văzut aşa ceva?

- A fost fantastic, îngrozitor, dar hipnotic.

- Tare mult mi-aş fi dorit să fi fost cu tine.

- Nu era o privelişte pentru femei sau pentru cineva cu stomac delicat.

- Pot vedea pânza?

- Poate. Mă sâcâie dorinţa ta de a înţelege. Nu-mi place să fiu înţeles.

- îmi pare rău. Am să par indiferentă şi neştiutoare. Poate îţi va plăcea.

Tonul ei muşcător îl făcu să lase pensula şi să se întoarcă spre

ea.

- La naiba! exclamă el. Am stat treaz toată noaptea, gândindu-mă la tine. Mă destabilizezi şi mă intrigi, ceea ce nu-mi place deloc.

- Soluţia e foarte simplă.

- Dacă spui că nu te mai întorci, am să te lovesc. Pentru că vreau să vii. O ştii prea bine.

Astara îşi auzea bătăile inimii. Ce spunea, cum o făcea, îi tăia respiraţia.

- Eşti foarte greu de mulţumit, domnule Worfield, spuse ea în cele din urmă.

- Nu tocmai, răspunse el. Nu sunt obişnuit cu desăvârşirea şi mi-e greu să mă adaptez.

Continua s-o privească şi spuse, ca pentru sine:

- Trebuie să existe pe undeva un cusur.

O măsură din creştet până-n tălpi, apoi se întoarse la şevalet.

- Fără îndoială, ai pe undeva ascuns un soţ şi şase copii.

- M-aş mai descurca să arăt ca Persefona?

- De acord cu tine, râse el. Nu uita însă că trebuie să fi avut experienţe exotice cu Pluton, în Hades.

- Cred că era suficient de inteligentă încât să-l ţină la respect, răspunse Astara. Putea să-i spună că se va gândi la sugestia lui iarna următoare... apoi următoarea, următoarea...

- Tu aşa ai proceda?

Astara îşi spuse amuzată că era exact ce făcea. îi ţinea pe William şi pe Lionel la distanţă.

- Mai devreme sau mai târziu, va trebui să te căsătoreşti, zise V ulcan, iar vorbele lui o făcură să tresară.

- Ce te face să spui asta?

- Cred că te-ai gândit şi tu la asta. Femeile trebuie să se căsătorească. NU au de ales.

- Nu credeai la fel în privinţa... lui Moli.

- Eşti diferită de Moli şi nu-mi închipui că tânărul care te va cere de soţie e un hoinar îmbrăcat extravagant.

- Nu, nici pomeneală.

- Ce e, atunci?

- Un gentleman cu multe calităţi.

- Eşti îndrăgostită de el?

întrebarea era prea directă şi în timp ce Astara se gândea la un răspuns, Vulcan spuse:

- Nu e nevoie să-mi răspunzi. Ştiu că nu ai fost niciodată îndrăgostită.

- De unde... ştii?

- E suficient să te privesc, ca să-mi dau seama ce gândeşti şi ce simţi. Inocenţa te protejează mai bine decât orice armură.

Astara era atât de surprinsă, încât renunţă la poza pe care o adoptase ca să-l privească.

- De unde ştii... asemenea lucruri?

- Poate iniţierea mea într-o mulţime de mistere mi-a acutizat percepţia.

- în câte mistere ai fost iniţiat?

- Discutam despre tine.

- Credeam că mai degrabă despre călătoriile tale şi despre lucrurile pe care le-ai văzut şi le-ai făcut.

- Nu doresc să discut despre mine şi cum bănuiesc că mănunchiul de spice e cam greu, coboară puţin. Vreau să te uiţi la tablou.

- Prea bine.

Puse jos mănunchiul de spice cum îi ceruse şi se îndreptă spre şevalet.

Sesiză imediat că de ieri până astăzi lucrarea înaintase.

Acum, Persefona se înfăţişa aproape ca o coloană de lumină. De fapt, lumina părea centrată pe ea şi venind de la ea.

Era portretizată într-un fel cum Astara nu mai văzuse, dar ştia că dorinţa pictorului era să redea emoţia, nu de a realiza un chip.

- îţi place? întrebă el.

- Chiar crezi că aşa arăt?

- Din anumite puncte de vedere, mult mai bine. Mi-e greu să arăt cât de nesigură eşti.

Astara îl privi uimită.

- Nesigură? întrebă ea.

- Am senzaţia că eşti împinsă pe marginea prăpastiei. Ţi-e teamă. Pe de altă parte, ceea ce trebuie să faci e inevitabil.

- Şi... ce trebuie să fac?

- Nu am un glob de cristal în care să mă uit şi să-ţi citesc viitorul, dar dacă doreşti să-ţi ghicesc, presupun că vei face exact ce se aşteaptă de la tine.

- De ce aş face-o?

- Pentru că eşti femeie şi pentru că mă îndoiesc să existe

alternativă.

- Şi dacă... ar exista?

- Ar trebui să recurgi la ea. Există ceva neatins în tine care le-ar face mai puţin maleabilă decât ar crede majoritatea oamenilor.

- Aşa vreau... să fiu, zise ea cu patimă, dar ai dreptate: mi-e teamă.

După câteva clipe de şovăială, bărbatul ieşi pe hol, unde erau depozitate mai multe pânze. întoarse una, iar ea văzu că fusese pictat cu multă culoare şi însufleţire dansul dervişilor. Era genul de pictură pe care trebuia mai degrabă să-l simţi decât să-l vezi: mişcările necoordonate ale trupurilor, urletele, dinţii expuşi, nările mărite, ochii dilataţi.

- Te aşteptai la aşa ceva? întrebă Vulcan.

- De la tine, da, răspunse Astara.

întoarse o altă pictură, complet diferită de prima: pacea, liniştea şi simbolismul straniu al unei grădini budiste, pietrişul alb aranjat cu grebla, stâncile care zugrăveau râul vieţii şi reîncarnarea omului.

Pânza exprima seninătate şi din nou o lumină neobişnuită, care o făcu pe Astara să creadă că totul era mai degrabă perceput cu mintea.

- Ai studiat budismul zen? întrebă ea.

- Aşadar, ştii despre ce e vorba?

Ea încuviinţă.

I se păru că o priveşte intrigat, după care întoarse o altă pictură, care descria un sacrificiu în templul Kali: sângele animalelor tăiate şi participarea senzuală a adoratorilor erau prea

vii, prea neplăcute de privit mai mult de o clipă.

Ca şi cum ar fi înţeles ce simte, Vulcan puse pânza la loc şi spuse:

- E suficient pentru o zi. Mai am vreo cinci-şase pe care ţi le voi arăta altă dată. Nu va lipsi nici tabloul cu Mecca.

- Vreau să le văd pe toate, insistă ea, dar Vulcan clătină din cap.

- Lumina scade şi trebuie să termin pictura.

- Dar după aceea? întrebă ea.

- După aceea o voi duce la gravat, cum am procedat cu celelalte.

Vorbea cu detaşare, într-un fel care arăta că munca îl absorbise din nou.

Se întoarse pe platformă şi luă mănunchiul cu spice de grâu. Se întrebă ce simte pentru ea. Avea senzaţia că după terminarea acestei picturi nu va mai manifesta niciun interes pentru ceva deja realizat, concentrându-se doar asupra viitorului. Era un bărbat ciudat, foarte diferit de toţi cei pe care-i cunoscuse până atunci. Şi totuşi, întreaga lui făptură emana ceva familiar, ceva ce recunoştea, chiar dacă părea intangibil. Ceva ce nu putea fi înţeles decât aşa cum înţelegea şi ce voia să exprime prin picturile sale. Avusese dreptate când îi spusese că picturile sale nu vor fi înţelese decât de foarte puţini oameni. Se întrebă dacă sir Roderick le va aprecia. Ştia că preferă un tip convenţional de pictură, un Rubens, un Van Dyke, un Leonardo da Vinci, ale căror tablouri le văzuseră în călătoriile lor.

Avea foarte mult bunu gust, însă gustul său se baza pe părerile experţilor şi era sigură că lucrările lui Vulcan nu intrau în acea i alegorie. Dar oameni ca tatăl său l-ar fi aclamat ca pe un deschizător de drumuri în artă, ca pe un artist care va aduce un nou gen de înţelegere celor care doreau aşa ceva.

Fără să-şi dea seama, rămase cufundată în gânduri mult timp si nu se trezi decât în clipa când Vulcan zise:

- Am terminat. Ar fi o greşeală să continui.

- Chiar ai terminat? întrebă Astara.

- Vino să vezi!

Când văzu pictura, avu impresia că lumina Persefonei o orbeşte. La rândul lui, personajul părea că exprimă ceva mai presus de el, ceva ce căuta în Ceruri.

Era straniu, dar totodată strălucitor cum reuşise să redea cu ajutorul penelului şi al luminii ceea ce urmărea.

Tăcu atât de mult, încât Vulcan vorbi primul.

- Spune-mi! Vreau să aud.

- E greu de exprimat în cuvinte, zise încet Astara. Am senzaţia că fac parte din tablou... însă el este o parte din mine.

- Asta era şi dorinţa mea.

Se uită la tablou, apoi la celelalte lipite de zid.

- După ce e gravat, le duc pe toate la Paris. Vii cu mine?

Ridică ochii spre el, părându-i-se că nu a auzit bine. Schiţa un

zâmbet, iar ochii o vrăjeau.

- Ar fi o nouă experienţă pentru tine. Una pe care doresc să ţi-o ofer.

în timp ce vorbea, îşi puse braţele în jurul ei, o trase spre el şi-şi lipi buzele de ale ei. Deşi îşi spunea că trebuie să se opună, era prea târziu. O senzaţie ciudată o copleşi, simţind că erau învăluiţi într-o lumină. Lumina din tablou, lumina emanată de

Persefona, lumina zeilor.

Era minunat, neaşteptat şi cumva sacru.

Intr-un târziu, ridică ochii şi o privi. Căuta ceva, deşi nu ştia ce. Când găsi ceea ce căuta, o sărută din nou, simţind că picioarele nu-i mai ating pământul.

- Draga mea! Micuţa mea Afrodită! zise el cu o voce răguşită. Ai intrat în viaţa mea şi nu am să te mai las să pleci.

O rază de soare trecu parcă prin părul ei când i-l sărută.

- Te iubesc! şopti ea.

- E ceea ce doresc să aud, zise Vulcan. Acum, draga mea, totul e foarte simplu. Nu trebuie să mai existe secrete între noi.

Astara încercă să-şi limpezească gândurile. Fusese sărutată de un bărbat care nici măcar nu-i cunoştea numele şi habar nu avea cine e. Un bărbat care o rugase să meargă cu el la Paris, neavând nici cea mai mică intenţie s-o ceară în căsătorie.

Spuse, cu voce schimbată:

- Trebuie să plec, dar... îţi făgăduiesc că... voi veni să te văd... mâine şi poate... vom discuta pe îndelete.

Vorbele le rostea cu greu. întreaga ei fiinţă era copleşită de senzaţiile trăite, având impresia că plutea pe o muzică stranie.

- Plec la Londra foarte devreme, zise Vulcan, şi mă întorc cam la ora asta. Apoi, după cum ai spus tu însăţi, putem face planuri.

- Acum... trebuie să plec, murmură Astara.

- De ce? întrebă el sărutând-o cu şi mai multă pasiune.

Avea impresia că mintea şi trupul ei îi aparţineau lui. îi era cu

neputinţă să se gândească la altceva decât la senzaţiile care o copleşeau ca o lumină, atingând un fel de extaz nu doar fizic, ci şi spiritual.

Abia când buzele i se desprinseră de ale ei, îngăimă:

- Trebuie să... plec. Te rog... nu mă opri...

- NU am să fac niciodată ceva ce nu doreşti, zise el. Te vreau,

Afrodita! Numai Dumnezeu ştie cât de mult.

Ar fi luat-o din nou în braţe, dar ea ridică mâinile să-l oprească.

- Te... rog, imploră ea.

- Foarte bine, admise el. Te las să pleci dacă nu ai încotro, dar mâine te întorci. Promite-mi, altfel te iau cu mine la Londra.

- îţi... promit, se mărgini ea să spună.

- Până mâine-seară număr secundele, micuţa mea zeiţă, zise

el.

Neştiind ce să spună şi pentru că nu îndrăznea să mai rămână,

Astara se întoarse şi părăsi grăbită camera.

După ce ieşi afară şi închise uşa în urma ei, se opri să-şi

recapete respiraţia şi să revină cu picioarele pe pământ. Era o fiinţă umană, cu probleme foarte omeneşti.

Capitolul 7

A doua zi dimineaţă, în timp ce cobora scările, îl văzu pe sir Roderick în hol. Stătea de vorbă cu domnul Barnes.

- Mă voi întâlni cu oamenii aceia mâine dimineaţă la ora nouă. Voi face plimbarea călare mai târziu, având în vedere că problema este urgentă.

- Sunt foarte nerăbdători să le daţi planurile ca să înceapă munca, răspunse domnul Barnes.

- Foarte bine, zise sir Roderick. La ora nouă. Spune-le să nu întârzie.

Se îndreptă spre sufragerie, iar domnul Barnes îşi luă pălăria şi se îndreptă spre uşa din faţă. Nici nu apucă bine să iasă, şi Astarei îi veni o idee.

- Domnule Barnes! strigă ea în timp ce alerga pe scări. Bărbatul se opri şi întoarse capul. Vru să se întoarcă pe hol,

dar Astara fu mai sprintenă şi-l prinse din urmă.

Când ajunseră suficient de departe încât să nu poată fi auziţi de valeţi, Astara spuse:

- Domnule Barnes, îmi puteţi face un serviciu?

- Sigur, domnişoară Beverley. Dacă îmi stă în putinţă...

Zâmbi în timp ce vorbea, iar Astara îşi dădu seama că o place.

Ochii îl trădau.

- E ceva în legătură cu sir Roderick, începu ea.

După câteva clipe de ezitare, adăugă:

- Ştiu, deşi nu mi-a spus-o limpede, că este foarte supărat că nepotul său, domnul Vulcan, care trăieşte la Little Milden, nu a venit să-l vadă.

- Şi mie mi s-a părut ciudat, răspunse domnul Barnes, dar cred că domnul Vulcan trăieşte după propriile legi.

- Aşa am auzit şi eu, răspunse Astara. Căpitanul Lionel mi-a spus că răspunde foarte rar la scrisori. Asta dacă le deschide...

- Vreţi să spuneţi că sir Roderick i-a scris?

- Da, i-a scris, dar domnul Vulcan nici nu i-a răspuns, nici nu a venit să-l vadă. Nu-mi rămâne decât să presupun că nu a citit scrisoarea.

- Domnişoară Beverley, ce doriţi să fac? întrebă domnul Barnes.

- Mă întreb, începu Astara, alegându-şi cu mare atenţie vorbele, dacă nu vă puteţi duce la domnul Vulcan fără a-l înştiinţa pe sir Roderick, ca să-i spuneţi că unchiul său este... rănit de comportamentul şi de neglijenţa lui.

Cum domnul Barnes nu părea în largul său, pentru că misiunea i se părea dificilă, Astara se grăbi să adauge:

- Sunt sigură că odată ce înţelege că sir Roderick îmbătrâneşte şi doreşte să-l vadă, va veni la Worfield House.

- Sunt sigur că aşa va face, admise domnul Barnes.

Nu părea foarte încrezător, aşa că Astara zâmbi şi adăugă:

- încearcă să-l convingi să vină diseară, la cină.

- Am să mă străduiesc, domnişoară Beverley, făgădui domnul Barnes.

- Ar fi foarte frumos din partea ta, zise Astara. Te rog, nu-i pomeni domnului Vulcan de mine, şi nu-i spune lui sir Roderick că am adus vorba de nepotul său. Nu vreau să pară... că mă amestec.

- Nu, sigur că nu. înţeleg, replică domnul Barnes.

Astara arboră un zâmbet fermecător şi se întoarse în casă.

După micul dejun, sir Roderick anunţă că va călări peste un

sfert de oră. Astara se strecură până la grajduri. Sam, grăjdarul-şef, care o admira pentru felul cum călărea, era gata să facă orice pentru ea.

Astara îi întinse o bucată de hârtie pe care o sigilase.

- Sam, ţi-aş fi foarte recunoscătoare dacă l-ai trimite pe acelaşi grăjdar care a fost săptămâna trecută la Little Milden, cu acest bilet pentru domnul Vulcan. Spune-i să-l strecoare sub uşă, cum a făcut şi data trecută.

Sam luă biletul, îl privi surprins, dar ca un bun servitor ce era, nu scoase o vorbă.

- Te rog din suflet să nu-i pomeneşti nimic lui sir Roderick. Dacă o faci, vei strica surpriza.

- Dacă mă întreabă, am să tac mâlc, zise Sam.

- Mulţumesc, Sam. Te rog să-l trimiţi cât mai repede pe grăjdar.

- Da, coniţă.

Astara se întoarse înăuntru, sperând că planurile sale nu vor fi

date peste cap.

Rămăsese trează întreaga noapte, întrebându-se ce să facă în privinţa lui Vulcan. Ştia acum că va trebui să-i dezvăluie adevărata identitate şi mult mai important, ce-i cerea sir Roderick. Ştia că îl iubeşte enorm. Emoţiile, extazul simţit când o sărutase, erau privilegii acordate puţinor muritori. Fusese aşa de desăvârşit, încât nu-şi găsea cuvintele pentru a descrie un asemenea sentiment.

Pe de altă parte, chiar dacă şi el trăise acelaşi extaz, nu însemna că dorea s-o ia de soţie. Se exprimase foarte desluşit în privinţa căsătoriei. Era sigură că-i spusese adevărul când afirmase că nu doreşte să fie îngrădit sau constrâns. Cum să existe pentru ea un loc în viaţa lui?

îi era teamă de răspunsul la această întrebare. Tot ce putea face, era să-şi ascundă faţa în pernă şi să repete:

- îl iubesc! îl iubesc!.

în zori şi după o noapte în care dormise puţin, Astara se ridică din pat, dădu jaluzelele la o parte şi contemplă frumuseţea lacului de pe care se ridica ceaţa, precum şi soarele care urca peste copacii din parc.

Ce om normal ar părăsi un loc atât de frumos pentru un orizont îndepărtat? Dar Vulcan nu era un om obişnuit, şi poate sir Roderick avusese dreptate când spusese că are un dor de ducă greu de alinat.

îşi aminti că tatăl ei revenise foarte târziu la casa lui. Dar viaţa într-un sat era foarte diferită de cea a proprietarului de la Worfield House şi a pământurilor aferente.

Vulcan va găsi întotdeauna ceva de făcut, ceva care să-i

stimuleze mintea. Dar va fi de-ajuns?

Astara se întoarse spre noptiera unde se afla portretul mamei sale. Era o miniatură realizată de un artist neînsemnat în cursul uneia din călătoriile lor, dar care prinsese nu doar frumuseţea Charlottei Beverley, ci şi spiritul de aventură care i se citea în ochi, zâmbetul fericit de pe buze.

- Mamă, ajută-mă! Fă îl pe Vulcan să înţeleagă că va fi la fel de fericit cu mine cum a fost tata cu tine.

Ruga i se păru zadarnică. Vulcan era foarte diferit de tatăl ei, în pofida celor câteva puncte comune. Avea senzaţia că Vulcan era călăuzit de o forţă mult mai puternică decât tatăl ei, iar felul cum se concentra când picta o făcea să-i fie frică de ea însăşi.

Avea senzaţia că nimic nu-l va abate de la calea aleasă, că nu va permite ca o persoană sau un lucru să intervină între el şi obiectul interesului său.

Pentru un om cu o personalitate atât de puternică, ar putea iubirea să deţină rolul principal?

Astara se tot răsucea în pat.

Pentru prima dată de când era la Worfield House, frumuseţea şi luxul nu mai însemnau nimic.

Tot ce voia, era să fie cu Vulcan, chiar dacă ar fi însemnat să stea într-un cort în deşert, într-o peşteră în munţi sau hoinărind kilometri întregi pe un catâr sau pe o cămilă nărăvaşă.

- îl iubesc! îl iubesc! strigă ea cu disperare.

Vocea îi era înăbuşită de aşternuturile mătăsoase, de covorul moale şi de frumuseţea învăluitoare a picturilor.

Apoi, ca şi cum nu ar fi vrut să înfrunte realitatea, nu dori decât să se întoarcă la propriile vise. închise ochii pentru a retrăi senzaţia resimţită când Vulcan o sărutase. Citise în ochii lui pasiunea pe care i-o stârnise. Când îi mărturisise că o doreşte, rostise adevărul.

Dar cât de mult? Şi până când?

La micul dejun, îi veni foarte greu să vorbească detaşat cu William şi cu Lionel despre lucruri banale. Amândoi arătau foarte bine în costume de călărie, cu cizme atât de bine lustruite, încât obiectele din jur se reflectau în ele şi cu cravatele pe care le purtau, capodopere ale eleganţei.

Dar Astarei nu-i era mintea decât la cina din acea seară, când spera că va veni şi Vulcan. Spera ca acesta să fie dezamăgit când va citi pe bucata de hârtie pe care i-o încredinţase grăjdarului s-o ducă la Little Milden:

"Nu pot veni astăzi la tine, dar am s-o fac mâine dimineaţă la prima oră,

Afrodita."

Dacă va fi dezamăgit, va accepta mai uşor sugestia domnului Barnes de a cina la Worfield House.

Astara făcuse tot ce-i stătuse în putinţă să-şi schimbe scrisul, în caz că destinatarul va deschide scrisoarea de pe birou.

Poate acum, după ce dusese tablourile la Londra, va fi pregătit să deschidă scrisorile care îl aşteptau şi cereau răspuns.

Avea senzaţia că va ghici cine este şi se întrebă ce va face dacă va refuza să vină la Worfield House.

O teamă cumplită o cuprinse. Decât s-o revadă ca pupilă a lui sir Roderick, mai degrabă va pleca imediat spre Paris.

Apoi, îşi aminti că înainte de a părăsi Anglia va trebui să aştepte gravarea tabloului, astfel încât să-l poată lua cu el.

Pe de altă parte, chiar dacă nu va pleca imediat la Paris, s-ar putea să părăsească Little Milden.

- Ce s-a întâmplat, Astara? Pari îngrijorată, comentă Lionel.

îşi spuse că numai Lionel putea să-i pună o asemenea

întrebare. William era preocupat doar de propriile gânduri.

- De ce ar fi trebuit să se întâmple ceva? întrebă sir Roderick. înainte ca Astara să răspundă. Te-ai îmbolnăvit cumva?

- Nici vorbă! zise Astara. De-abia aştept să ne plimbăm. Avem noroc, pentru că vremea e foarte frumoasă. Am citit în ziar că este cel mai călduros aprilie din ultimii douăzeci de ani.

Cuvintele acestea îi distraseră atenţia lui sir Roderick, care începu să vorbească despre lunile aprilie din trecut, când fusese extrem de frig şi căzuse grindină.

Odată ce se urcă în şa, Astarei îi veni mult mai uşor să se cufunde în gânduri fără să atragă atenţia asupra ei.

îşi spuse că nicio zi nu trecuse mai greu decât aceea, iar după-amiază, la vremea ceaiului, nu dorea decât să se strecoare prin pădure, să ajungă la Little Milden ca să vadă dacă Vulcan se întorsese de la Londra.

La ora şase seara, unul din valeţi veni în salon şi-i spuse că domnul Barnes doreşte să discute cu ea.

Astara se ridică imediat şi ieşi pe hol.

- Domnişoară Beverley, m-am gândit că doriţi să ştiţi că domnul Vulcan a fost de acord să cineze în seara aceasta cu sir Roderick şi că va sosi puţin înainte de ora şapte şi jumătate.

- Mulţumesc, domnule Barnes. Foarte frumos din partea dumneavoastră că i-aţi vorbit şi că m-aţi anunţat cu privire la decizia lui.

- A fost surprins când i-am spus că sir Roderick a venit la Worfield. Uneori, mi se pare că Little Milden, deşi este foarte ■iproape, e de fapt foarte departe. Pădurea îl rupe de lume, încât ai senzaţia că e în alt ţinut.

- Mă gândeam eu că aceasta este explicaţia pentru care domnul Vulcan nu a venit să-şi viziteze unchiul, spuse Astara. Sunt sigură că sir Roderick se va bucura foarte mult să-l revadă.

- Şi eu cred la fel, domnişoară Beverley, admise domnul Barnes.

Astara îi mulţumi din nou şi urcă în grabă scările spre dormitor. Inima îi bătea cu putere, entuziasmată la gândul că îl va revedea. Cu atât mai mult cu cât acum apărea cu adevărata ei identitate. în acelaşi timp, era nervoasă şi puţin temătoare.

Dacă se va înfuria când va afla că îl înşelase? Dacă această decepţie va ucide sentimentul care se înfiripase între ei, magia mai puternică decât orice altceva?

„îl iubesc", îşi repetă ea privind la portretul mamei sale.

Ştia acum de ce mama ei îl refuzase pe strălucitorul şi bogatul Roderick Worfield pentru necunoscutul şi săracul Charles Beverley.

Astarei i se părea stranie ideea că dacă mama l-ar fi acceptat pe cel mai important pretendent al ei, această casă i-ar fi aparţinut prin moştenire.

NU ar mai fi fost nevoie ca sir Roderick să-i pună astfel la încercare pe cei trei nepoţi ai săi.

în alt context, ar fi avut de ales dintr-o ofertă mult mai mare. Pe de altă parte, era sigură că sir Roderick îşi va ţine promisiunea şi nu o va sili să accepte drept soţ un bărbat pe care nu-l iubea. La

fel de adevărat era că va fi dezamăgit să constate că acest bărbat nu era William. Preferinţa lui pentru viconte era foarte vădită şi nu ratase nicio ocazie să-i spună cât de bine se va achita de sarcinile care-i reveneau ca proprietar la Worfield House.

Dar Astara ştia că, oricât de mult îi plăcea, nici William, nici Lionel nu vor fi capabili de vraja pe care Vulcan o crease când o sărutase. Chiar înainte, personalitatea şi aura stranie a acestuia o copleşiseră. Nu i se mai întâmplase niciodată să se simtă atât de atrasă de cineva.

- Emrna, ai fost vreodată îndrăgostită? o întrebă ea pe camerista care-i strângea rochia.

Emma era o fată de la ţară, care trăise toată viaţa pe moşia Worfield şi care învăţase meserie de la şefa slujnicelor, o femeie respectabilă care servea familia de peste treizeci de ani.

- Da, coniţă, răspunse Emma, roşind.

- In clipa asta eşti îndrăgostită? întrebă Astara.

- Da, coniţă.

- Şi eşti fericită?

- O, da! Cu fiecare clipă care trece e tot mai frumos, răspunse Emma, iar Astara zâmbi.

O fi frumoasă iubirea pentru Emma, dar se poate cu uşurinţă trasforma în durere, cugetă Astara.

Capitolul 8

Când coborî la parter, avea senzaţia că trupul ei e un câmp de luptă.

Sir Roderick şi cu William erau deja în salon.

Erau cufundaţi într-o discuţie în celălalt capăt al încăperii şi avu impresia că se arătau îngrijoraţi în privinţa ei.

Pe măsură ce se apropia de ei, observă că încercau să prezinte imaginea unor oameni în largul lor. De fapt, erau uşor stânjeniţi, pentru că subiectul discuţiei îi întrerupsese.

Ca de obicei, sir Roderick era foarte elegant în costumul de seară. Când se îmbrăca pentru cină, arăta întotdeauna foarte distins. De altfel, i-o mărturisise de nenumărate ori cât cutreieraseră Europa. Oricât de eleganţi şi de seamă erau bărbaţii de la petreceri, sir Roderick părea să-i eclipseze.

Şi William arăta foarte bine în seara aceea. Purta un buton din perlă neagră la cămaşă, iar pantalonii negri erau strânşi la baza piciorului, în stilul inventat de prinţul moştenitor, care reprezenta un adevărat triumf al artei croitoriei.

După expresia din ochii lui William, Astara ştia că şi ea era atrăgătoare. Rochia albă, brodată cu mici diamante, o făcea să pară mai eterată decât de obicei. La gât şi la încheieturile mâinilor purta diamante. Alegându-le, voia să-i arate lui Vulcan că nu era o fată de la ţară, cum îşi închipuise la început, ci o adevărată zeiţă.

Uşa se deschise şi Astara se răsuci imediat pe călcâie, să vadă cine intrase. Era Lionel.

- Eşti foarte elegantă în această seară, Astara! zise el când se apropie de şemineu. Avem oaspeţi?

Astara căuta un răspuns când uşa se deschise din nou, iar majordomul anunţă:

- Domnul Vulcan Worfield.

Sir Roderick ridică ochii, surprins.

Când Vulcan intră în încăpere, Astarei îi fu greu să-l privească.

Era foarte încordată şi asista la scenă ca prin ceaţă.

I se păru diferit, probabil pentru că nu mai purta cămaşa de pictor. O parte din ea se temuse că va veni îmbrăcat cu hainele neconvenţionale la care recurgea în timpul călătoriilor. Lui William i-ar fi fost foarte uşor să râdă de el. Numai că Vulcan era îmbrăcat în conformitate cu împrejurările, iar cravata era la fel de bine legată ca aceea a verilor săi. Diferenţa era că lăsa impresia unui om care nu conştientizează importanţa acestor amănunte.

- Vulcan, dragul meu băiat! exclamă sir Roderick. Ce surpriză plăcută!

- Iartă-mă, unchiule, că am venit aşa de târziu, zise Vulcan. Adevărul este că am fost ocupat până peste cap şi de-abia astăzi am deschis scrisoarea.

- Mai bine mai târziu decât niciodată! Nici nu pot să-ţi spun

cât de mult mă bucur să te văd.

- Şi eu pe tine, răspunse Vulcan. Cred că au trecut cinci ani de când ne-am văzut ultima dată.

- Aproape cinci, îl corectă sir Roderick. îmi pierdusem speranţa că am să te mai revăd.

- Ei bine, iată-mă aici, zâmbi Vulcan. Mă bucur că ai revenit în Anglia şi că reşedinţa Worfield a fost redeschisă.

- Pentru tine va fi oricând deschisă, răspunse sir Roderick. Dă-mi voie acum să te prezint pupilei mele.

Astara nu-şi luase ochii de el. Vulcan nu păru că o vede cu adevărat decât în clipa aceea. Roşi când o privi.

Noul venit, în schimb, lăsa impresia unui om foarte stăpân pe sine. Avusese dreptate socotind că îşi va da seama cine este când va deschide scrisoarea pe care i-o scrisese la îndemnul lui sir Roderick.

El făcu o plecăciune.

- După cum vezi, cei doi veri ai tăi sunt aici, zise sir Roderick. Atât William, cât şi Lionel erau ferm convinşi că eşti plecat într-un ţinut îndepărtat, dat fiind că nu ai răspuns la scrisoare.

- Nuj eram la Little Milden, răspunse Vulcan. Ce mai faci, William?

înclină uşor capul în faţa acestuia, iar lui Lionel îi întinse mâna.

- Nu ne-am mai văzut de foarte mult timp, zise el, dar am auzit că ai fost decorat la Waterloo. Felicitări!

- Am avut noroc, răspunse Lionel.

- Te-am invidiat. Cred că a fost o experienţă de pomină.

- Aşa e! confirmă Lionel.

Ochii îi străluceau, încântat că Vulcan înţelegea ce însemnase pentru el.

- Credeam că eşti undeva pe la ecuator, zise ironic William. Ultima dată când am auzit de isprăvile tale, erai pe un vapor cu destinaţia estul Africii.

- Au trecut câţiva ani, răspunse Vulcan. A fost o călătorie foarte interesantă.

-Vreau să-mi povesteşti totul, băiete, zise sir Roderick. înainte să depănăm amintiri, să bem o cupă de şampanie.

Valeţii turnau deja licoarea în pahare de cristal. Singura care refuză să bea fu Astara.

Cu paharul în mână, Vulcan ridică ochii spre tabloul atârnat deasupra şemineului. Astara nu-l slăbea din priviri, întrebându-se ce reacţie va avea. Se uită câteva secunde, după care sesiză o sclipire în ochii lui şi ştiu, fără să i se spună, că înţelege semnificaţia ascunsă a scrisorii pe care o primise de la unchiul său.

- Judecata lui Paris, zise el cu voce tare. întotdeauna mi-au plăcut picturile lui Van Aachen.

- E preferatul Astarei, spuse sir Roderick. Nu încape îndoială că era un mare tehnician, dar nu prea e pe gustul meu.

Astara aştepta replica lui Vulcan.

- Cred că dacă treci de ce se vede la suprafaţă şi pătrunzi mai adânc, înţelegi că portretele sale sunt foarte reuşite.

Pentru o clipă, Astarei îi stătu inima în loc.

înţelegea! înţelegea de ce dintre toate celelalte pictura aceasta era preferata ei.

Ca şi cum ar fi ştiut ce gândeşte, Vulcan o privi. Cei din jur

dispărură ca prin farmec, pentru a nu mai rămâne decât ei doi.

- Văd că ai achiziţionat picturi noi, unchiule Roderick, comentă Vulcan rupând vraja. Ard de nerăbdare să-mi povesteşti despre ele.

- Avem timp berechet, zise sir Roderick. Deocamdată, să ne aşezăm la masă!

O cină ciudată, cugetă Astara în timp ce se instalau în sufragerie. Abia se atinse de mâncare.

Astara stătea în dreapta lui sir Roderick, iar Vulcan în stânga. William era în faţa lor, iar Lionel lângă Vulcan.

Ca şi cum ar fi vrut să se asigure că nu-i va scăpa, William spuse, fără drept de apel:

- După cină, vreau să-ţi vorbesc.

- Despre ce? întrebă Astara.

- Am să-ţi spun când vom rămâne singuri.

Ea nu-i răspunse, preferând să ignore insistenţa lui, şi se alătură discuţiei pe care sir Roderick o avea cu Vulcan. Spre marea ei uimire, îl auzi pe sir Roderick spunând:

- Băiete, trebuie să-mi povesteşti despre Harrar. Se spune că niciun alb nu a ieşit viu de acolo.

- E cu neputinţă să fi ajuns acolo! exclamă Astara.

Tatăl ei îi vorbise despre Harrar cu mulţi ani în urmă.

Era centrul pieţei de sclavi din Africa de Est, dar şi un lăcaş al culturii musulmane.

Circulau o mulţime de legende stranii despre oraşul inaccesibil. Deşi tatăl ei dorise să-l viziteze, mama ei îl convinsese că e mai bine să nu o facă, deoarece simpla tentativă de a intra în Harrar se putea dovedi extrem de periculoasă.

- Cine ţi-a spus că am fost la Harrar? întrebă Vulcan.

- Am metodele mele, replică unchiul său.

- Cunoscându-te, nu ar trebui să fiu surprins, spuse Vulcan.

- Personal, cred că încercarea ta a fost extrem de curajoasă, dar presupun că şi călătoria la Mecca a fost presărată cu primejdii.

Vulcan dădu capul pe spate şi râse.

- Unchiule Roderick, eşti incorigibil. Şi cel mai informat om de pe planetă.

- Ai uitat că îmi eşti rudă şi că mă interesez de soarta acestora, deşi nu prea le-am văzut atât de mult cât aş fi dorit.

Astara era la fel de surprinsă ca Vulcan.

Sir Roderick spusese că Vulcan e un hoinar, un pelerin. Cum putea să împace această opinie cu bravura unui om care realizase imposibilul, care făcuse pelerinajul la Mecca şi pătrunsese în misterul din Harrar?

- Mie aceste gogoriţe despre oraşe secrete şi locuri sfinte misterioase mi se par plictisitoare şi în majoritatea cazurilor exagerate, remarcă William. La ce folosesc asemenea călătorii?

Astara credea că Vulcan va răspunde că asociaţii din Anglia şi din Paris erau foarte interesate de realizările lui. în schimb, zise:

- William, ard de nerăbdare să-mi povesteşti ce isprăvi ai mai făcut la cursele de cai. Topsail a devenit foarte popular în Little Wilden.

- Mă gândeam eu că localnicii vor comenta, zise William. L-ai susţinut şi tu?

- Să fiu cinstit, am uitat, replică Vulcan.

Văzând zâmbetul superior al lui William, Astara îşi dădu seama că acesta credea că Vulcan se abţinuse pentru că nu-şi putea permite s-o facă.

Se întrebă dacă sir Roderick va sesiza schimbul tăios de replici dintre cei doi veri. Oare antipatia pe care William i-o purta lui Vulcan i se datora ei? Mai degrabă faptului că Vulcan era atât de diferit de verii lui. Din punctul ei de vedere, Vulcan avea o personalitate care strălucea ca un far în întunericul nopţii. Ii eclipsa pe William şi pe Lionel. Sir Roderick părea şi el conştient de asta.

Ca în fiecare seară, îi lăsa pe bărbaţi în jurul unui pahar de vin. De obicei, veneau în salon după vreo zece minute. Acum, acest interval de timp i se părea o eternitate, pentru că era separată de Vulcan. Nu putea decât să se întrebe ce simte şi dacă se gândeşte la ea.

Ieri, îi spusese că intrase în viaţa lui şi că nu o putea lăsa să plece. Ştia că fusese sincer când îi mărturisise:

- Voi număra secundele până mâine-seară, micuţa mea zeiţă.

Ea numărase secundele toată ziua, iar acum nu era sigură ce

simte Vulcan pentru ea, dacă vrea s-o strângă în braţe şi s-o sărute, cum făcuse după ce o invitase la Paris, alături de el.

O mai dorea? Mai voia s-o ia de soţie? Oare iubirea lui era mai profundă decât dorinţa de aventură?

întrebările nu-i dădeau pace.

Când le auzi vocile apropiindu-se, inima începu să-i bată mai repede.

Vulcan intră înăuntru alături de sir Roderick. Vorbea cu atâta naturaleţe, încât ar fi vrut să i se arunce în braţe şi să strige:

- Iubeşte-mă! Iubeşte-mă!

însă nu pe ea o cerceta din priviri, ci tablourile de pe pereţi.

- Văd că ai un nou Van Dyke, spuse el uitându-se la o pânză aşezată în centrul peretelui, între uşă şi şemineu.

- îţi place? întrebă sir Roderick.

- Cred că e singurul artist care ar fi putut să fie la înălţimea ta, unchiule Roderick.

Sir Roderick zâmbi, încântat de un asemenea compliment.

- Aşa cred şi eu, zise el. Care crezi că ar fi cel mai bun artist care s-o picteze pe Astara? Cei doi italieni care au încercat să-i facă portretul au eşuat lamentabil.

Pentru prima dată de când intrase pe uşă, Vulcan se uită la Astara. Părea că o priveşte cu răceală. Ea ar fi vrut să-l facă să înţeleagă cât de mult îl iubeşte şi de ce îl păcălise.

- Doar doi oameni ar putea-o portretiza pe Astara: Botticelli şi cu mine.

- Excelentă idee! exclamă sir Roderick. Când vrei să începi?

- Mă îndoiesc că vei aprecia rezultatul, replică Vulcan, dar ca orice lucru pe lumea asta, este o chestiune de timp.

- Să înţelegem că pleci din nou? întrebă William.

Intrase în salon în spatele unchiului său, dar Astara nici măcar nu-l observase.

- Pentru scurt timp, răspunse Vulcan.

- în cazul acesta, s-ar putea ca Astara să aibă noroc şi să nu mai fie obligată să-ţi pozeze. Mai ales că nu te ridici la înălţimea unui model aşa de frumos, conchise el cu sarcasm.

William ţinea morţiş să fie nepoliticos.

Ca şi cum nu voia să permită o ceartă între cei doi veri, sir Roderick i se adresă lui Vulcan:

- Hai să-ţi arăt picturile pe care le-am cumpărat în utimii doi ani. Vino şi tu, Astara! La urma urmei, sunt şi alegerea ta, nu doar a mea.

Astara veni imediat lângă el. Văzu expresia de pe chipul lui William şi-i veni să râdă. Pentru prima dată de când venise la Worfield House, William era enervat şi bosumflat ca un copil răsfăţat.

Sir Roderick arătă achiziţiile făcute mândru nevoie mare.

Făcură turul salonului, oprindu-se la fiecare tablou în parte. Deloc surprinsă, Astara constată că Vulcan era foarte bun cunoscător al artei şi fiecare cuvânt sau frază rostite o făceau să înţeleagă mai bine originalitatea fiecărui artist.

- Un geniu capricios! spuse el despre Pieră de Cosimo.

Nimeni nu ar fi putut descrie mai bine un artist.

- Ce părere ai despre acest Jan Van Eyele? întrebă ea, cu răsuflarea tăiată.

- Picturile lui au un uimitor sentiment al stăpânirii de sine şi al încrederii, răspunse Vulcan.

- Dar Rubens? întrebă unchiul ei.

Astara aştepta. Ştia cât de mândru este unchiul ei de Rubens-ul cumpărat la Paris. Simţea că dacă Vulcan îl dispreţuieşte în vreun fel, unchiul ei va fi rănit.

- Rubens gândea întotdeauna cu penelul, răspunse Vulcan. Proslăvea viaţa, o glorifica.

Sir Roderick era încântat.

- Am mutat picturile tatălui meu din bibliotecă pe hol, zise el când ajunseră la uşa salonului. Vreau să-mi spui dacă Wootonu ul pe care l-a cumpărat înainte să moară este sau nu autentic. Am senzaţia că fie a fost făcut de unul dintre elevii săi, fie e un fals.

Se îndreptau spre bibliotecă, iar Astara răsuflă uşurată când constată că William şi cu Lionel nu-i urmau.

Cum nu erau aprinse decât câteva lumânări, sir Roderick porunci unui valet să le aprindă şi pe celelalte.

In spaţioasa încăpere burduşită cu cărţi, Astara se uita la Vulcan în timp ce inspecta tabloul.

Spera ca el să-i atingă mâna sau să spună ceva liniştitor când sir Roderick nu era atent.

Trebuie să fi fost conştient de simţămintele care o încercau, să fi înţeles că mânia nu i-ar fi adus nimic bun.

Dar şi să fi ştiut ce simte, nu se trădă în niciun fel.

Când în sfârşit spuse noapte bună, se gândi disperată că i-ar fi imposibil să aştepte dimineaţa ca să-i vorbească între patru ochi.

Sir Roderick îl conduse spre ieşire. Deşi mergea lângă el, Vulcan continua să-i vorbească unchiului ei.

- Mi-ar fi plăcut să rămâi aici, zise sir Roderick, dar presupun că te simţi mai bine în bătrâna moară pe care am auzit că ai transformat-o într-o locuinţă foarte primitoare.

- Trebuie să vii s-o vezi, deşi nu se poate compara cu măreţia reşedinţei Worfield, zise Vulcan.

- Sunt multe lucruri de făcut şi sper să-mi dai o mână de ajutor. Măcar în ce priveşte picturile, replică sir Roderick.

- Nimic nu mi-ar plăcea mai mult, răspunse Vulcan, dar mi-e teamă că plec din nou la drum, şi am multe de făcut înainte de a pleca.

- încearcă să-mi acorzi şi mie puţin din preţiosul tău timp, zise sir Roderick, accentuând uşor ironic cuvântul "preţios".

- Sunt sigur că verii mei sunt mult mai potriviţi decât mine

să-ţi îndeplinească dorinţele, zise Vulcan, cu o aluzie fină.

Cei doi bărbaţi se priviră.

- Eşti sigur? întrebă sir Roderick.

- Foarte sigur, răspunse Vulcan. Noapte bună, unchiule Roderick, zise el întinzându-i mâna. Mulţumesc pentru invitaţia la cină.

Astara îşi ţinu respiraţia. Oare vorbea serios?

Va şti sigur când o va atinge. Dar înainte să-i întindă mâna, Vulcan făcu o plecăciune.

- Noapte bună, domnişoară Beverley, zise el. Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

Spunând acestea, ieşi pe uşa din faţă, iar Astara se abţinu cu mare greutate să nu alerge după el.

„Cum mă poţi lăsa aşa?" ar fi vrut să strige. „Cum poţi fi aşa de crud?"

Ca prin vis, îl auzi pe unchiul ei întrebând-o dacă doreşte să se retragă.

Pesemne i-a dat răspunsul potrivit, întrucât nu-şi aminti decât că era în pat, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji.

Pierduse totul... tot ce conta pe lume.

îjî ÎJÎ

Astara înainta repede prin pădure. Nu alerga, dar mergea cât putea de repede. Nu era decât ora şapte, dar Vulcan era, ca şi tatăl ei, un matinal.

Se temea ca nu cumva să fi plecat deja la Londra. Nu reuşise să adoarmă, tot răsucindu-se în pat, deoarece nu ştia ce să facă. Orice soluţie i se părea zadarnică sau de nepus în practică. Vărsase lacrimi de neputinţă.

II iubea atât de mult, încât o îndurera profund faptul că în pofida tuturor celor spuse, era gata să renunţe la ea şi să nu o mai revadă.

In acea dimineaţă, frumuseţea pădurii sau a soarelui strălucitor care pătrundea prin copaci nu o mai încântau. Tot ce o interesa, era să ajungă cât mai repede la Little Milder şi să-l găsească pe Vulcan.

încercă să se convingă că interpretase greşit ce-i spusese unchiului său.

Dacă era onestă cu ea însăşi, trebuia să admită că felul în care o ignorase toată seara, neatingând-o deliberat, erau gesturile unui prefăcut.

Pentru prima dată de când venea aici, găsi uşa închisă.

îşi spuse apoi că era prea devreme, că nu apucase să se trezească.

Nu bătu la uşă, ci intră pur şi simplu.

Totul părea cufundat în linişte. Rezistă tentaţiei de a-l striga pe Vulcan, să vadă dacă e acasă.

Auzi zgomot în camera în care picta şi intră înăuntru. Acesta îşi strângea picturile. Nici apariţia ei nu-l opri din treabă. îşi aranja tablourile într-o ladă din lemn.

Când nu mai putea suporta tăcerea lui, spuse:

- Vreau... să-ţi vorbesc, zise ea pe un ton pe care nu-l recunoştea.

- Nu-i nimic de discutat, răspunse el fără să ridice capul, concentrat asupra a ceea ce făcea.

- Mă asculţi?

- Te ascult, dar e risipă de timp.

- Dar de ce? De ce trebuie... să te comporţi aşa?

- Ştii prea bine de ce. Tu trăieşti într-o lume, eu în alta. Nimic din ce facem sau spunem nu va putea face legătura între ele.

- Nu e... adevărat, spuse ea în timp ce se apropia de el. Eşti supărat pe mine?

- Nu. De ce să fiu? Dar dacă te joci cu focul, te arzi.

- Ai crezut că sunt o fată din sat dornică să-ţi pozeze.

- Dacă îmi amintesc bine, am crezut că eşti Afrodita coborâtă de pe muntele Olimp, ca să mă ajuţi să rezolv ceea ce atunci mi se părea o adevărată dilemă.

- Am vrut să te ajut... mi-a făcut chiar plăcere, dar acum... nu-ţi mai folosesc.

Era atâta nefericire în glasul ei, încât ridică fără să vrea ochii.

Stătea de cealaltă parte a lăzii, iar razele soarelui făceau ca părul să-i apară înconjurat de un halou. Ochii, în schimb, erau trişti, iar buzele îi tremurau.

- Te rog, Vulcan, nu mă părăsi.

O clipă, acestuia îi fu cu neputinţă să-i răspundă, ca şi cum, în pofida hotărârii, dorea cu întreaga lui fiinţă să ajungă la ea.

Apoi, răspunse cu asprime:

- Pentru numele lui Dumnezeu, nu înrăutăţi situaţia! Ştii la fel de bine ca mine că trebuie să ne despărţim.

- De ce? De ce? întrebă ea. Nu mi-e ruşine să-ţi mărturisesc că... te iubesc.

- Mă vei uita.

-Arfi... imposibil.

- Eşti foarte tânără. Oricât de nefericită ai fi acum, îţi va trece. Cu timpul, vei înţelege că am procedat corect.

- E oare corect să întorci spatele iubirii, un sentiment atât de minunat? Ştiu că ne aparţinem unul altuia, sau măcar eu îţi aparţin...

Tonul vocii ei era atât de rugător, încât crezu că va veni şi o va lua în braţe.

Numai că el se îndepărtă, ajunse la fereastră şi se uită la pajiştile verzi de la marginea satului.

- Du-te acasă, Astara! Gândeşte-te la viitorul pe care ţi-l pregăteşte unchiul meu: banii, statutul social, poziţia pe care o vei ocupa la Worfield House.

- Toate astea ar putea fi ale tale.

Deşi vorbise în şoaptă, el auzise.

- Nu sunt potrivit pentru o asemenea poziţie. Ai face mai bine să te căsătoreşti cu unul dintre verii mei. Personal, l-aş alege pe Lionel. E de departe cel mai drăguţ dintre cei doi.

Vorbea cu răceală, dar Astara simţea că sub armura indiferenţei suferea la fel de mult ca ea.

- Iţi închipui că, iubindu-te aşa de mult, m-aş putea căsători cu altul? întrebă ea.

- Sigur că te vei căsători. Dragostea pe care mi-o porţi acum este una adolescentină. Este ceea ce experimentează orice fată prima dată. Iţi spun din experienţă, e foarte uşor de uitat.

- Crezi că dacă aş fi fost atât de superficială şi de lipsită de consecvenţă, aş fi reuşit s-o întruchipez pe Persefona aşa cum ai dorit? Dragostea... pe care... ai trezit-o în mine te-a făcut s-o vezi... învăluită în lumină.

Aceste cuvinte îi veniseră în minte ca şi cum i-ar fi fost şoptite de o putere mai presus de ea însăşi.

Vulcan nu-i răspunse. Un potop de lacrimi o făcu să vadă iminenta lor despărţire. Scoase o uşoară exclamaţie şi alergă la el.

- Te iubesc! 0, Vulcan, te iubesc atât de mult! Voi face... orice doreşti... nu trebuie... să te căsătoreşti cu mine.

Neputând rezista impulsului, Vulcan o prinse în braţe şi o sărută pasional. Avea impresia că trupul îi este invadat de lumina din tabloul pictat.

Momentul era măreţ, desăvârşit. întregul ei trup ardea în flăcările iubirii. Apoi, brusc, atât de brusc încât nu-i venea să-şi creadă ochilor, Vulcan îi dădu drumul şi spuse:

- Du-te acasă şi uită-mă! Numai Dumnezeu ştie cât de greu îmi va fi să te uit.

Astara aproape nu pricepea ce se întâmplă şi unde se află. Mişcarea bruscă a lui Vulcan o lăsase clătinându-se, astfel încât trebui să se sprijine de uşă. Auzi cum o închide, apoi cum răsuceşte cheia în broască.

Capitolul 9

Se trezi singură, în soarele care nu i se mai părea aşa de călduros. Cumva, nu-şi mai amintea cum, se întoarse la Worfield House. Când ajunse, îşi simţea trupul înţepenit şi mintea întunecată. Era incapabilă să gândească. Merse drept în dormitor, iar mai târziu coborî în sufragerie. Trupul se

deplasa ca un automat, fără voinţa ei. Nu mai avea cum să apeleze la raţiune, iar lacrimile i se uscaseră.

- Bună dimineaţa, Astara! zise sir Roderick.

Ca întotdeauna, îl sărută pe obraz şi se aşeză în faţa lui, la capătul mesei. William şi cu Lionel, care se ridicaseră la intrarea ei, se reaşezară şi continuară să mănânce. Servitorii îi turnară cafea în ceaşcă, dar de mâncare nu se atinse.

- Nu putem face plimbarea călare înainte de zece şi jumătate, zise sir Roderick. E supărător, dar trebuie să mă întâlnesc cu oamenii din consiliu.

- De obicei se lungesc la vorbă, remarcă înţelegător Lionel.

- Nu cu mine, răspunse sir Roderick.

- Am o idee, i se adresă William Astarei. Cât îl aşteptăm pe unchiul Roderick, am putea încerca noul echipaj de cai murgi.

Astara tăcu, iar el continuă:

- Am să-i conduc eu până mai obosesc, iar la întoarcere îi las în grija ta. Vei vedea că sunt uşor de strunit.

Cândva, dorise să conducă un echipaj de patru cai, dar acum i se părea nesemnificativ.

- Ce spui? întrebă William.

Ştia că un refuz l-ar uimi, aşa încât îngăimă:

-Da... da... sigur.

- Am să poruncesc să fie gata la nouă şi jumătate, spuse el.

îl privi peste masă pe Lionel şi comentă:

- îmi pare rău că în faetonul meu nu încap decât două persoane.

- Ştiu, răspunse Lionel.

Cum plecarea lui sir Roderick o făcu pe Astara să înţeleagă că şi ea putea părăsi sala de mese, se ridică.

- Presupun că sunt aşteptat de consilieri, spuse el, dar vă asigur că mă întorc la zece şi jumătate.

- Vom fi gata, unchiule Roderick, răspunse Lionel, care deschise uşa Astarei şi o urmă.

- Nu-l lăsa pe William să te monopolizeze, spuse el. Obţine un avantaj nedrept prin faptul că îţi permite să-i conduci faetonul. Nu te-aş invita în maşinuţa mea, dacă l-aş avea pe el pe cap.

Astara încercă să zâmbească la gluma lui, dar în zadar. Se întrebă dacă nu ar fi mai bine să decline invitaţia lui William. Se încuie în cameră şi-şi spuse că lacrimile nu ar ajuta-o la nimic. Vulcan vorbise serios, iar ea trebuia să-şi continue cumva viaţa,

chiar dacă se simţea groaznic.

Pesemne Vulcan pricepuse că alungând-o, refuzându-i iubirea, îi dăduse o lovitură mortală. Ştia cu siguranţă că iubirea lor era mai ales spirituală. Fără el, tot ce trezise în ea se va usca şi va muri, iar ea va deveni o umbră.

„Cum îmi poate face una ca asta?" se întrebă ea.

Dar educaţia, stăpânirea de sine pe care o învăţase de mică de la mama şi tatăl ei, o făceau să se comporte într-un mod care pentru un martor neavizat era firesc.

Ii spuse slujnicei ce bonetă doreşte să-i pregătească şi care şal era potrivit în caz că va fi frig în faeton. Soarele se ridicase pe cer, ziua se anunţa caldă. Astara nu-şi schimbă rochia subţire pe care şi-o pusese. O alesese intenţionat, deoarece era una din rochiile în care îi pozase lui Vulcan ca Persefona. Crezuse că-i va aminti astfel că o numise "Afrodita" şi "mica mea zeiţă". Dacă rochia era monocromă, pălăria era decorată cu trandafiri roz. Era foarte frumoasă în timp ce cobora treptele. în hol, o aştepta William. Cineva cu un bun simţ de observaţie, ar fi sesizat că este foarte palidă.

Faetonul aştepta în faţa uşii. Echipajul cu cai murgi al lui William nu aveau astâmpăr, iar grăjdarilor le venea greu să-i strunească.

Lionel o ajută pe Astara să urce.

- A grijă de tine, zise el. Aceste vehicule se pot dovedi foarte primejdioase pe uliţele înguste.

- Vrei să spui că nu ştiu să conduc? întrebă cu brutalitate William.

- Vreau doar să spun că Astara nu este obişnuită ca tine,

replică Lionel.

William nu comentă, iar Lionel continuă:

- Indiferent ce crezi, caii aceştia sunt prea nărăvaşi pentru a fi stăpâniţi de o femeie.

- Cred că poţi avea încredere în judecata mea, răspunse sfidător William. în plus, unchiul Roderick m-a asigurat că Astara este un foarte bun conducător.

Lionel mângâie uşor mâna Astarei.

- Sunt gata să cred că te pricepi, spuse el. Pe de altă parte, aştept cu nerăbdare să te întorci.

William rnârâi nerăbdător şi făcu semn grăjdarilor să dea drumul frâielor. Plesni din bici, iar Lionel fu nevoit să se dea înapoi, dar îi urmări din priviri până când dispărură printre stejarii din parc.

Apoi, cu un oftat, se îndreptă spre herghelie.

'!* •¡' >!<

Astara se simţea golită şi îndurerată. Ar fi trebuit să fie încântată că stă lângă un excelent conducător de cai şi un asemenea echipaj. Cunoştea caii şi ştia că era greu să-i potriveşti. Nu puteai achiziţiona un asemenea echipaj decât o dată în viaţă. Faetonul lui William era mai elegant decât oricare văzut la Paris.

în pofida avertismentelor lui Lionel merseră repede de-a lungul gardului viu pe care, după cum observase când venise de la Londra, erau flori de ciuboţica-cucului, violete şi alte flori de primăvară cum nu mai văzuse de mult. Numai în inima ei era o iarnă rece. I-ar fi fost imposibil să fie încântată de miracolul primăverii, întrucât îi amintea cum o portretizase Vulcan pe Persefona.

„Cum îmi poţi face una ca asta? De ce mă supui unei asemenea torturi sufleteşti?” strigă în sinea ei, dorind ca ecoul vorbelor sale să ajungă la el. Oare nu înţelegea cât de adânc o răneşte?

Concentrat asupra cailor, William tăcea, iar Astara, pradă nefericirii, nu se mai gândi nici la cai, nici pe unde trec. Numai Vulcan era în mintea ei. îi simţea şi acum buzele, pasiunea sărutului. Ştiuse instinctiv din clipa când îl văzuse că era bărbatul care, prin masculinitatea lui, îi completa feminitatea.

Era alesul ei, jumătatea ei, bărbatul pe care îl căutase întotdeauna şi pe care acum îl găsise. Era sigură că şi el simte la fel, chiar dacă nu e conştient.

Să explorezi lumea, să pătrunzi în locuri unde oamenii nu îndrăznesc să meargă, să descoperi civilizaţii... să fie mai importante decât iubirea?

Simţea că o aruncase din raiul în care iubirea pentru el o dusese, în iadul cel mai întunecat, mult mai rău decât Hades, locul unde fusese închisă Persefona.

Nu-l pierdea doar pe el, ci orice şansă la fericire.

Chiar dacă era tânără, Astara avea o gândire foarte profundă. Poate aşa cum gândeau mama şi tatăl ei, era un "suflet bătrân" care reţinuse cunoştinţele şi maturitatea vieţilor anterioare.

Ştia că va continua să trăiască, să respire, dar ceea ce conta, ceea ce era important, încetase în clipa când Vulcan dispăruse din viata ei.

Vorbele lui William o readuseră la realitate:

- Te-am adus aici pentru că am crezut că o să-ţi placă.

Astara privi în jur, apoi întrebă:

- Cât e ceasul? Nu trebuie să-l lăsăm pe unchiul Roderick să ne aştepte.
- Dacă ne aşteaptă, mă tem că este degeaba, replică William.
- Ce vrei să spui? întrebă Astara. Ştii că-i displace să ne aştepte.
- Se va mulţumi cu Lionel, în această dimineaţă. Noi vom trage chiulul.
- Nu înţeleg.
- Vom mânca într-un loc special, care ştiu că-ţi va stârni interesul.
- L-ai înştiinţat pe unchiul Roderick înainte de a pleca?
- I-am lăsat un bilet pe birou.
- Sper să-l găsească înainte de plimbarea călare. De ce nu l-ai dat unui servitor?

William nu răspunse. I se părea condamnabil că acesta se amestecă în aranjamentele lui sir Roderick. Ca toţi oamenii în vârstă care-şi organizau viaţa până în cele mai mici detalii, îl înfuria faptul că trebuie să schimbe ceva în ultima clipă.

Spusese că se va întoarce la zece şi jumătate, dar Astara ştia că o va face puţin mai devreme, aşteptându-se să-i găsească pregătiţi.

- Trebuie să ne întoarcem, spuse ea. Sunt sigură că dacă îţi ceri scuze, unchiul Roderick te va ierta pentru că ai fost nepoliticos. Dacă au început deja plimbarea, îi vom prinde din urmă.

- De data asta, lucrurile nu vor ieşi cum doreşte unchiul Roderick, zise cu agresivitate William. Mi-e greu să ajung la tine,

aşa că am planificat totul cu mare grijă.

- Aş fi vrut să mă fi consultat şi pe mine înainte.

- Dacă aş fi făcut-o, ai fi refuzat să vii cu mine.

- Aş fi insistat să ne întoarcem înainte de zece şi jumătate.

- Vezi şi tu cât de înţelept am fost evitând o ceartă din care aş fi ieşit oricum învingător.

- Cum poţi fi aşa de sigur?

- întotdeauna câştig, zise el plin de sine.

Aşa cum îşi spusese deja, era un înfumurat. Iar când sir Roderick va afla cum se comportase nepotul lui favorit, îşi va schimba părerea.

îşi aminti apoi cât de încântat fusese sir Roderick seara trecută, când îl văzuse pe Vulcan.

La fel, îşi aminti surpriza pe care o avusese când văzuse că acesta părea să ştie totul despre Vulcan, mai ales curajul de a ajunge la Mecca şi la Harrar.

Simplul fapt de a se gândi la el o îndurera. Trebuia neapărat să-l alunge din minte.

- Unde mergem? îl întrebă ea pe William. Cât de repede ne întoarcem?

- Te duc la cină, la "Regele dragon". Este un han construit pe malul unui lac, în apropierea unui sat care se numeşte Elstree. Uneori, merg acolo vara, să cinez.

înţelegând că ţinea morţiş s-o ducă la "Regele dragon"şi că nu are rost să protesteze, Astara rămase tăcută până când îl auzi pe William exclamând:

- Iată lacul! Vei constata că nu am exagerat când l-am lăudat.

Ieşiră de pe drumul principal şi o luară pe un drumeag care

ducea la un lac situat în mijlocul pădurii.

Soarele strălucea. Raţe sălbatice şi alte păsări îşi luau zborul pe măsură ce se apropiau. Când drumul se mai lărgi, Astara văzu un han vechi cu acoperiş în pantă, chiar pe malul lacului.

- Acesta este "Regele dragon", zise William, arătând cu biciul.

- E foarte pitoresc, spuse Astara.

I se părea o indolenţă de neiertat s-o aducă aici fără s-o întrebe dacă este de acord.

Gândindu-se la Vulcan, nu observase că se îndepărtaseră foarte mult, iar acum era prea târziu să ajungă acasă pentru masa de prânz. Nu putea decât să spere că William dăduse o explicaţie plauzibilă în biletul lăsat pe birou.

Opriră în faţa hanului zugrăvit în alb şi negru. William coborî primul din faeton, s-o ajute şi pe ea.

- Presupun că doreşti să te speli şi să te aranjezi înainte de masă, spuse el. Am să comand un dormitor pentru tine. Avem un salonaş pentru noi, aşa că-ţi poţi scoate boneta.

- Mulţumesc, murmură Astara.

Urcă pe o scară de stejar şi intră într-o cameră a cărei fereastră dădea spre lac. Astara privi câteva clipe soarele. Fără să vrea, se gândi că dacă ar fi fost cu Vulcan, ar fi fost extrem de fericită. Deocamdată, trebuia să păstreze aparenţele, încât William să nu-şi dea seama că intrase la bănuieli. Nu trebuia să ştie că suferă sau că Vulcan lăsase pustiu în sufletul ei. Sesizase modul cum îi vorbise vărului său seara trecută şi i se păruse că vede dispreţ în ochii săi. Ştia că lui William i-ar fi fost cu neputinţă să înţeleagă că standardele şi idealurile lui Vulcan erau foarte diferite de ale lui.

îşi reveni şi constată că încă nu se pregătise pentru masă.

îşi scoase boneta, se privi în oglindă şi se întrebă de ce nu avea faţa trasă din cauza suferinţei.

O slujnică pusese apă caldă într-un lighean, iar ea se spălă pe mâini, după care coborî.

Hangiul îi aştepta în josul scărilor şi-i conduse într-un salonaş lambrisat cu stejar. Masa era aşezată la fereastră. De acolo, putea vedea grădina foarte bine întreţinută.

- Sper că ţi-e foame. Am comandat ceva delicios.

Astara nu credea că va putea înghiţi ceva, dar se mărgini să spună:

- E un local foarte plăcut, având în vedere că este izolat.

- Ţi-am spus că vin deseori vara aici. în timpul sezonului, e refugiul celor de la St. James.

Astara bănuia că femeile pe care le aduceau la "Regele dragon" aveau un statut diferit. într-un fel, William o insultase aducând-o acolo fără însoţitoare. Dar nu avea niciun rost să facă vreun comentariu, cu atât mai mult cu cât în clipa aceea intră hangiul cu mâncarea.

Astara mâncă foarte puţin, spre deosebire de el, care părea că prelungeşte masa în mod deliberat.

Când se lăsă pe speteaza scaunului, cu un pahar de vin în mână, Astara spuse:

- Trebuie să ne întoarcem. Sunt sigură că unchiul Roderick e foarte supărat pe noi.

William puse paharul pe masă şi decretă:

- Nu ne mai întoarcem.

Astara avu impresia că nu a auzit bine.

- Ce-ai spus?

- Am spus că nu ne întoarcem. Până mâine, cel puţin.

- Ce... ce... spui? îngăimă ea.

- Vei fi poate surprinsă, dar peste o oră ne căsătorim.

Astara îl privi şocată.

- Ţi-ai pierdut minţile?

- Dimpotrivă, sunt foarte sănătos, răspunse el. Te-ai jucat suficient cu mine şi dacă nu reuşeşti să te hotărăşti, decid eu în locul tău.

- Te înşeli dacă îţi închipui că mă voi căsători cu tine! strigă Astara.

- NU ai de ales.

- Ce... vrei să spui?

- în această dimineaţă, mi-arn trimis valetul la Londra, să ia o dispensă specială. Probabil s-a întors deja. Am trimis pe unul din grăjdari să discute cu parohul a cărui biserică este la câteva sute de metri de han despre căsătoria noastră...

- Să fie clar, spuse cu calm Astara, nu intenţionez să mă căsătoresc cu tine. Vrei să mă duci cu forţa în faţa altarului? Bănuiesc că niciun paroh nu va oficia o căsătorie dacă mireasa spune că nu este de acord.

- Dacă aşa gândeşti acum, vom amâna căsătoria până mâine dimineaţă.

Felul cum vorbea o înfricoşă pe Astara.

Era singură cu un bărbat într-un loc izolat.

Modul cum fusese întâmpinat la sosire, cum îi vorbise hangiul la masă, demonstrau că era un vizitator frecvent al hanului şi considerat o persoană importantă. Ceea ce însemna că dacă ar cere ajutorul celor de la han, nu l-ar primi. în plus, dacă William o va obliga să rămână peste noapte la han, nu va avea alternativă şi va trebui să-i devină soţie a doua zi. Pe de altă parte, avea senzaţia că sir Roderick nu i-ar dezaproba metodele. Doar Lionel ar putea fi şocat. Din punctul de vedere al lui William, căsătoria era un fapt normal. La urma urmei, era ceea ce dorea sir Roderick. Ceilalţi doi nepoţi nu fuseseră Incluşi în plan. Sir Roderick îl alesese ca moştenitor al reşedinţei Worfield, şi nu avea nicio importanţă faptul că o constrânsese la această căsătorie.

Voia să ţipe, voia să plece din cameră şi din han, dar ştia că William nu ar lăsa-o. Orice încercare de acest fel ar umili-o şi mai mult.

- Prespun că nu contează că sunt îndrăgostită de altcineva.

- Te referi la Vulcan, nu? Am văzut cum îl priveai aseară şi mi-am dat seama că e periculos, râse el grosolan. Femeile sunt fascinate de fel de fel de pierde-vară şi de vagabonzi, iar tu nu faci excepţie.

- E foarte nedrept ce spui, protestă ea.

- Nedrept sau nu, nu am de gând să las averea familiei pe mâinile unui risipitor.

-Te comporţi dezgustător! strigă Astara. Să fie clar... te urăsc! Prefer să mor decât să mă căsătoresc cu tine.

William râse din nou.

- Nu vei muri, draga mea. Te asigur că-ţi va plăcea să fii soţia mea. După cum ţi-arn spus, vei beneficia de ţoate avantajele şi vei constata că banii compensează multe neajunsuri.

- Nimic nu ar putea compensa faptul că-mi eşti soţ, ripostă Astara.

- Asta gândeşti acum, dar vei învăţa să mă iubeşti.

Nesupunerea ta îmi place.

Privirea lui o făcu să se închidă în sine.

Ştia că spune adevărul şi că nefiind ca alte femei, se simţea atras de ea. Nu voia doar banii, ci şi pe ea. O voia nu pentru că era îndrăgostit, ci pentru că o dorea.

Se ridică de la masă şi William făcu la fel, ca şi cum i-ar fi fost teamă să nu fugă. Se aşeză în faţa şemineului în care ardea focul. I se făcuse frig atât din cauza şocului, cât şi de teamă.

Se simţea ca un animal prins în cursă, şi-şi frământa mintea să găsească o modalitate de a scăpa. Trebuia să-l împiedice cumva pe William s-o ia de soţie, cum intenţiona. Se întrebă ce putea fi mai rău: să se căsătorească în acea după-amiază, sau să aştepte până dimineaţă? Era sigură că dacă va încerca să câştige timp şi va fi ţinută prizonieră la han, nu-l va putea împiedica s-o necinstească, îl va implora, îi va cădea în genunchi, dar sclipirea din ochii lui, pe care o văzuse mai devreme, îi spunea că totul e zadarnic.

William se ridică de la masă şi veni lângă ea.

- Văd că vrei să fii înţeleaptă. Scenele nu ar avea niciun rost, iar hangiul este gata să facă orice doresc. Dincolo de asta, la han nu sunt alţi oaspeţi.

- Te detest, spuse ea. Eşti întruchiparea a tot ce e dezgustător şi josnic.

William zâmbi.

- După cum ţi-am spus, te vei răzgândi şi mâine dimineaţă îi vei mulţumi în genunchi lui Dumnezeu că ai un soţ ca mine.

După cum vorbea, reieşea că era convins de aprecierea ei. Aşa cum alte femei îl consideraseră un excelent iubit, aşa va face şi ea. Opoziţia şi indignarea ei ar fi zadarnice. îl iubea pe Vulcan şi

simpla atingere a lui William o îngrozea.

Se uită la el şi se întrebă cum de i se păruse atrăgător. Ar fi preferat mai degrabă să îmbrăţişeze un şarpe. Iar moartea i se părea o soluţie mai bună decât statutul de soţie a lui.

Mai detaşată, începu să se gândească la ce trebuie să facă.

Ştia că William o priveşte, iar ceea ce o scotea din minţi era infatuarea lui, încrederea nemărginită în el însuşi, faptul că se credea deja învingător.

îşi aminti că Lionel îi spusese despre el că doreşte să fie întotdeauna primul, să câştige. Era exact ce-şi dorea în clipa aceea.

- Presupun că nu contează dacă fac un ultim apel la buna ta creştere, la decenţă? zise ea ridicând vocea.

- Mă întrebam când vei folosi acest argument, zise el cu cinism. NU are niciun rost, Astara. Mi-am făcut planuri şi nu intenţionez să mă abat de la ele.

Aşteptă reacţia ei, însă ea tăcea.

- Singura alegere pe care poţi s-o faci, este să te căsătoreşti cu mine astăzi sau mâine dimineaţă.

- Prefer ca această farsă a cununiei să se termine cât mai repede. Să aibă loc acum! zise cu asprime Astara. Presupun că îmi dai voie să-mi pun boneta, zise ea privind prin salonaş. Aşa se obişnuieşte să porţi în biserică.

- Sigur că da, zise William. Te aştept jos. NU ai pe unde să fugi.

- Mulţumesc că m-ai avertizat să nu caut o modalitate de a scăpa, răspunse ea ironic.

Se îndreptă spre uşă, William i-o deschise şi ieşi pe lângă el cu fruntea sus. I se păru că o priveşte amuzat şi-i venea să-l plesnească, să urle, să ţipe, dar ştia că era zadarnic. El era stăpânul, cuceritorul, iar ea neajutorată ca un sclav.

Se duse în dormitorul pe care îl mai folosise, închise uşa în urma ei, iar faptul că nu descoperi cheie în uşă, nici zăvor, nu o surprinse. Ar fi trebuit să se aştepte. Vederea patului dublu o făcu să tresară. Ajunse la fereastră şi se întrebă ce poate face. Bănuia că William nu-i va lăsa mai mult de cinci minute, poate zece, pentru a se pregăti. După aceea, va veni şi o va lua cu forţa dacă era nevoie, s-o ducă în faţa altarului.

Privi apa lacului scăldată în razele soarelui şi-şi spuse că nu i se putea întâmpla aşa ceva.

Cu o săptămână în urmă, situaţia nu i s-ar fi părut atât de îngrozitoare, dar între timp îl cunoscuse pe Vulcan. William rostise adevărul când spusese că expresia din ochii ei când îl privea pe Vulcan îl făcuse să înţeleagă că ar putea-o pierde.

NU avea de unde să ştie că îl pierduse deja pe Vulcan, dar acum nu mai avea oricum nicio importanţă.

îl iubea atât de mult, încât simplul gând că ar putea fi atinsă de un alt bărbat era un sacrilegiu, o ofensă adusă iubirii.

- Tată, ajută-mă! Ai fost întotdeauna în situaţii periculoase, dar ai scăpat. Spune-mi ce să fac. Ajută-mă! Ajută-mă!

Era un strigăt venit din adâncul fiinţei sale. Când deschise ochii, răspunsul veni de parcă i-ar fi fost dictat cu voce tare.

Fără să piardă timpul, deschise larg fereastra. Se uită la apa lacului şi trase concluzia că era suficient de adâncă. Ar fi foarte periculos să fie prinsă în noroi sau să se lovească de stânci. Dar cum hanul nu era foarte înalt, estimă că lacul era la mai puţin de trei metri sub ea.

în timp ce se ţinea de fereastră, îşi luă elan şi plonjă în apă cu graţia unei rândunici.

Apa era rece, dar după ce se obişnui, începu să înoate. Cu fiecare mişcare se îndepărta de han.

îşi spuse că soluţia cea mai bună ar fi să se îndrepte spre capătul lacului, să se adăpostească în pădure, apoi să ajungă la drumul cel mare. Acolo, va găsi poate pe cineva căruia să i se facă milă şi să accepte s-o ducă la Worfield House.

Nu reuşi să se îndepărteze prea mult când auzi un strigăt în spatele ei. Era William, care se aplecase deasupra ferestrei dormitorului.

- întoarce-te, Astara! întoarce-te! porunci el.

Ea, însă, continuă să înoate.

îi descoperise fuga mai devreme decât se aşteptase. Poate îi fusese teamă că va găsi o cale de evadare când nu va mai fi sub ochii lui.

Fusta o încurca şi-i îngreuna înaintarea. Pe de altă parte, ştia că dacă va ajunge la adăpostul copacilor din partea îndepărtată a lacului înainte ca William s-o prindă din urmă, avea toate şansele să scape.

Dar spre marea ei consternare, auzi tropot de cai şi-l văzu galopând pe drumul pe care veniseră la han. Presupuse că luase calul deja înşăuat al altcuiva sau cineva îi pregătise unul în cel mai scurt timp.

Oricum ar fi fost, în clipa aceea călărea pe marginea lacului. Va ajunge foarte repede la capătul lacului şi o va prinde când va ieşi din apă.

Nu mai înotă, ci se strădui să se menţină la suprafaţă.

Poate ar fi bine să se îndrepte în direcţia opusă, să ajungă pe celălalt mal. Pe acolo nu exista drum, iar William ar fi avut nevoie de timp ca să ocolească lacul. Fără a mai pune la socoteală faptul că mersul printre copaci ar fi fost mult încetinit.

Dacă va adopta această soluţie, se va îndepărta foarte mult de drumul principal şi va fi izolată, nemaiavând cui cere ajutor.

„Ce să fac?" se întrebă ea.

Inima îi stătu în loc când văzu venind dinspre capătul lacului doi călăreţi. îi recunoscu imediat.

Se întoarse şi începu să înoate rapid spre drum. între timp, William se oprise. Era probabil nedumerit de decizia ei de a înota drept spre el. în clipa următoare însă, întoarse capul şi-i văzu pe cei doi călăreţi care se apropiau.

Probabil îi recunoscuse şi el şi putea ghici furia întipărită pe chipul său.

Vulcan şi cu Lionel se opriră în faţa lui William.

- Ce naiba faceţi? şuieră el printre dinţi.

- Am venit să te întrebăm ce te-a apucat, replică Lionel.

Fără să scoată o vorbă, Vulcan coborî de pe cal. Instinctiv,

Lionel se aplecă şi luă frâiele.

- Coboară! porunci Vulcan. Am să-ţi dau o lecţie să mă pomeneşti, se adresă el lui William.

- Chiar crezi că poţi? întrebă William, rânjind.

- Coboară! repetă şi mai ameninţător Vulcan.

William descălecă şi calul său - domol din fire - începu să pască.

- Dacă vrei să te lupţi cu mine, fie! însă cu condiţia ca dacă înving, ceea ce se va întâmpla, să te duci acasă, să-ţi vezi de

treburile tale şi să mi-o laşi pe Astara.

- Nu mă tocmesc cu tine, replică Vulcan în timp ce se îndrepta spre el.

- Aşteaptă puţin, zise William. Dacă trebuie să ne luptăm, s-o facem civilizat. Vreau să-mi scot haina.

In timp ce vorbea, îşi scoase eleganta jachetă de călătorie şi o puse jos.

Apoi, pe neaşteptate, îi aplică o lovitură năprasnică lui Vulcan.

Când văzu reacţia lui William, lui Lionel i se tăie respiraţia. Dar Vulcan, deşi se clătină, lovi la rândul lui. De data asta, William făcu un pas înapoi.

- Respectă regulile, zise el aspru.

- NU am învăţat la aceeaşi şcoală cu tine, ripostă Vulcan.

Se apropie din nou de William, iar admiratul pugilist, vicontele care se lăudase că se luptase cu Jackson şi cu Mendoza şi-i învinsese pe amândoi, se prăbuşi la pământ cu o bufnitură.

Poate nu era după toate regulile, decise Lionel, dar Vulcan folosise eficient un gen de lovitură pe care nu-l mai văzuse.

Indiferent de metodă, William pierduse, iar Vulcan îl luă ca pe un sac de cărbuni şi-l aruncă în apă.

în clipa aceea, o văzu pe Astara la câţiva metri depărtare, ieşind pe mal. Când se ridică, i se păru că este o nimfă, sau una din sirenele care îl vrăjiseră pe Ulise.

Vulcan se apropie, o strânse la piept şi-i sărută buzele reci.

Capitolul 10

Cineva intră în salon şi, fără să întoarcă privirea, Vulcan întrebă:

- Cine e?

- Uită-te singur, se auzi o voce.

Se răsuci pe călcâie şi o văzu pe Astara zâmbindu-i din celălalt capăt al camerei.

Era îmbrăcată într-o rochie de pânză care aparţinea uneia dintre cameriste, pe umeri avea un prosop, iar pletele blonde se revărsau pe umeri.

- Te simţi bine? întrebă el.

- Voiam... să-mi usuc părul... în faţa focului, răspunse ea.

Avea ochii fixaţi asupra lui, cu gândul la cele petrecute. Când

ieşise din apă, el o luase în braţe şi o sărutase. După aceea, o învelise în haina lui şi o urcase în şa.

- Ia-o pe urma noastră, îi spusese el lui Lionel. Şi lasă-i un cal ticălosului acela.

- Mi-e teamă să nu se înece, spusese Lionel, privind locul

unde William părea că pluteşte.

- E ceea ce merită, conchisese Vulcan, după care dăduse pinteni calului.

William păruse totuşi că-şi revine, de vreme ce lovea apa cu mâinile.

Pe drum, Vulcan nu deschisese gura, iar Astara îşi sprijinise capul de pieptul lui şi închisese ochii.

- Te ud, murmurase ea peste câteva minute.

- Nu contează, răspunsese Vulcan.

Când ajunseseră la han, un rândaş sărise în ajutor, luând calul de căpăstru. Vulcan descălecase, după care o ajutase pe Astara să coboare din şa.

- Condu-mă la camera acestei doamne!

Recunoscând în cel care vorbea un om cu autoritate, hangiul începu să urce treptele scării şi deschise uşa de la dormitor.

- Trimite două cameriste! porunci Vulcan.

- Da, stăpâne, imediat, răspunse proprietarul hanului.

Apoi termină şi înăuntru intră soţia lui şi o cameristă. O ajutară pe Astara să se schimbe şi să-şi usuce părul, deşi ea nu dorea decât să coboare mai repede după Vulcan.

Văzu în ochii lui o expresie pe care nu o mai întâlnise şi nu prea ştia ce înseamnă. Voia s-o ţină în braţe şi să-i repete că nu o va părăsi.

Dar nu îndrăznea, aşa că privi spre foc şi spuse:

- Poate e mai bine să stau jos.

Fără să-i aştepte răspunsul, se aşeză pe un covoraş, cu spatele la cămin, în timp ce Vulcan luă lemne din coş şi le puse pe foc.

- Te simţi bine? întrebă el, aşezându-se pe un scaun lângă ea.

Vorbea ca şi cum era uimit de apariţia ei şi voia să vadă dacă nu va leşina sau nu-şi va pierde cunoştinţa în urma încercării grele prin care trecuse.

- Sigur că da, răspunse Astara. William voia să mă căsătoresc cu el imediat şi în timp ce aştepta la capătul scării, a trebuit să sar pe fereastră.

- Doamne Dumnezeule!

Era evident că Vulcan era surprins.

- Am ajuns în locuri mult mai îngrozitoare decât acesta, zise zâmbind Astara. Măcar nu erau crocodili.

- Crocodili? repetă el mirat. Beverley! exclamă el. Să nu-mi spui că eşti fiica lui Charles Beverley.

- Sigur că sunt! protestă ea. Nu ştiai? în timp ce înotam m-am încălzit, chiar dacă apa era rece.

- Habar nu aveam, răspunse el. NU am auzit decât că unchiul Roderick dă mari petreceri costisitoare pentru o tânără, la Paris.

Se opri şi o privi ca şi cum nu putea să-şi creadă ochilor.

- Fiica lui Charles Beverley! înseamnă că tu eşti copila care a fost cu el în Siam şi de-a lungul deşertului libian.

Astara râse.

- Nu-mi amintesc prea multe, în afară de faptul că adormeam pe spatele cămilei, deoarece mişcările ei mă legănau. îmi plăcea să călătoresc cu tata, continuă ea când văzu cum o privea, iar de când a murit îmi lipsesc lucrurile palpitante pe care le făceam împreună.

Oftă uşor şi continuă:

- Iată de ce vreau să-ţi citesc cartea. îmi aminteşte de articolele scrise de tata pentru asociaţia de la Londra, iar unul dintre fondatorii Societăţii Geografilor din Paris mi-a spus că-i plăcea să-i asculte prelegerile.

- Am fost la două dintre ele şi a pomenit de fiecare dată numele tău, zise Vulcan.

- Ştiu la ce te referi, zâmbi Astara. Am petrecut ceasuri întregi să le copiez, încât să fie inteligibile.

- Cum ai putut să participi la acele călătorii periculoase şi istovitoare şi să arăţi totuşi aşa de bine?

- Sunt mult mai rezistentă decât crezi.

Ridică ochii spre el şi se priviră lung.

- înainte să vii, spuse el ca să rupă tăcerea, m-am gândit că ar

trebui să renunţ la călătoria pe care am planificat-o în Caucaz. Promisesem să vin de acolo cu un raport pe care Societatea Geografilor îl doreşte în mod special.

Astara încremeni.

- Dar... acum? întrebă ea, cu sufletul la gură.

- îmi voi îndeplini planul, răspunse Vulcan, şi am să te iau cu

mine.

- Vorbeşti serios? exclamă ea

O privea cu nesfârşită tandreţe.

- Nu pot accepta să fii răpită şi obligată să te căsătoreşti cu un individ de teapa vărului meu.

- Era... gelos... văzând cum te priveam.

- Aşa că a trişat, cum a făcut toată viaţa, spuse cu asprime Vulcan. E ceva ce nu va mai face, măcar în ce te priveşte. Eşti a mea, Astara, am fost nebun să cred că pot trăi fără tine.

- Credeai că am să fiu un obstacol în calea ta, murmură Astara.

- Credeam că dincolo de sentimentele pe care le aveam unul pentru celălalt, nu avem nimic în comun, răspunse Vulcan. Iartă-mă, draga mea, dar cum să ghicesc că dincolo de frumuseţea care te face să pari ca o zeiţă şi de luxul în care trăieşti, se ascunde fiica lui Charles Beverley, care era obişnuit cu un alt fel de viaţă?

- Odinioară, îmi spuneam că nu contează dacă suntem într-un cort în deşert sau într-o peşteră în munţi, atâta timp cât suntem împreună.

- Ştiu şi eu acum. Am fost un mare prost, zise Vulcan.

O luă în braţe şi o sărută cu pasiune.

Când într-un târziu ridică privirea, spuse:

- Nepreţuita mea Afrodită, cum am putut să cred că te-aş putea părăsi?

- Nu se va întâmpla niciodată. Aut să-ţi fiu întotdeauna alături să veghez asupra ta, aşa cum mama a avut grijă de tata.

Vulcan zâmbi.

- Credeam că eu voi avea grijă de tine.

Astara izbucni în râs.

- Mama spunea că aşa cred bărbaţii, dar tata ar fi uitat drumul, compasul, hărţile şi chiar mâncarea, de nu am fi fost alături de el.

- Văd că eşti bine pregătită pentru a deveni soţie de explorator.

- Nu trebuie să te căsătoreşti cu mine dacă nu vrei, spuse ea cu seriozitate.

- Şi să mă tem mereu să nu te pierd? Te vei căsători cu mine imediat. Trebuie să ajungem la Paris peste patru zile.

- 0, Vulcan! strigă ea fericită.

- îţi place? o întrebă el după ce o sărută din nou.

- Ştii prea bine răspunsul. Te iubesc, Vulcan.

- Nu atât de mult cât te iubesc eu.

- Să fie oare adevărat? Nu visez?

- Nu, draga mea. E cât se poate de real.

- Sunt aşa de fericită, după ce am suferit atât!

- Iartă-mă!

Uşa se deschise şi apăru Lionel. Vulcan ridică ochii, dar nu încercă să se îndepărteze de Astara.

- Ce-aţi făcut cu ticălosul ăla? întrebă el.

- Va fi ţintuit la pat până când i se usucă hainele, răspunse Lionel.

- I-ai spus că îi vom lua faetonul?

- Da, iar el a spus că trebuie să-i laşi calul tău.

- NU a obiectat?

- M-a înjurat cu o fluenţă demnă de invidiat la popota armatei, dar nu a avut încotro.

- Evident, spuse ferm Vulcan. Cu cât ne întoarcem mai repede la unchiul Roderick, cu atât mai bine.

- Unchiul Roderick! exclamă Astara, ca şi cum abia acum îşi amintea de el. Cum aţi aflat unde sunt? întrebă ea

- Trebuie să-i mulţumeşti lui Lionel, răspunse Vulcan.

- Spune-mi, îl rugă Astara.

- Am avut noroc, răspunse Lionel, cu regret că era în braţele lui Vulcan.

Traversă camera şi-şi turnă un pahar cu vin din carafa de pe masă.

- După plecarea ta şi a lui William, începu el după ce sorbi din pahar, m-am îndreptat spre herghelie, spunându-mi că dacă nu am altceva mai bun de făcut, să inspectez caii. Sam era acolo, iar eu

am spus că William are un echipaj de murgi pe cinste.

- Este cel mai frumos echipaj pe care l-am văzut în ultimii ani, a zis Sarn. După o zi sau două sunt foarte odihniţi, iar stăpânul va trebui să-i mâne cu mare atenţie.

- Exact asta i-am spus şi eu.

- 0 călătorie lungă este ce le trebuie, a spus Sam.

- O călătorie lungă? am exclamat eu. Dar stăpânul tău şi domnişoara Beverley trebuie să se întoarcă într-o oră, înainte de întoarcerea lui sir Roderick.

Sam a părut surprins.

- Stăpânul mi-a spus că nu se întoarce decât mâine.

- Eşti sigur? am întrebat eu.

- Foarte sigur, mi-a răspuns Sam. Eram uimit şi deznădăjduit, zise Lionel. Am intrat în casă, întrebându-mă ce să fac. în clipa aceea, mi-am amintit că înainte să cobori l-am văzut pe William ducându-se în bibliotecă, ţinând ceva în mână.

Sorbi din nou din vin şi continuă:

- Mi-am spus că e un bilet. Am intrat în bibliotecă şi am găsit pe biroul unchiului Roderick hârtia.

- Ai procedat foarte bine, Lionel, remarcă Vulcan.

- Mi-am dat imediat seama că William vrea să recurgă la o înşelătorie, zise Lionel.

- Ce spunea în bilet? întrebă Astara.

- Spunea că decisese să rezolve singur problema şi că atunci când te va aduce înapoi vei fi soţia lui. în plus, îşi exprima convingerea că unchiul Roderick îi va aproba gestul.

- Am senzaţia că unchiul Roderick ar putea fi încântat de isprava lui, spuse cu o voce pierită Astara.

- Mă îndoiesc, replică Vulcan. Nu cred că apreciază laşii sau escrocii.

- Când era la Eton, William trişa de fiecare dată când voia să obţină un premiu.

- Ce-ai făcut după ce ai citit biletul? întrebă Astara.

- M-am întors la herghelie, răspunse Lionel, şi i-am spus lui Sam să înşăueze doi cai, unul pentru mine şi unul pentru el, ca să mergem la Little Milden.

- După... Vulcan?

- Ştiam că nu mă pot descurca singur cu William. Indiferent de situaţie, ieşea mereu învingător. Dacă aş încerca să mă lupt cu el, m-ar doborî în câteva secunde.

Lionel termină vinul şi spuse, cu entuziasmul unui copil:

- Cum naiba ai reuşit, Vulcan? NU am văzut niciodată ceva atât de rapid şi de eficient. Ce nu aş da să lupt şi eu aşa. Ce tehnică ai folosit?

- Kung Fu, răspunse Vulcan. Am învăţat-o când am fost în China.

- Ar fi trebuit să-mi dau seama.

- Şi eu la fel, admise Astara. Nu mi-a venit să cred când l-am văzut pe William căzând la pământ.

- Am avut şansa să beneficiez de o educaţie străină, zâmbi Vulcan.

- Şi eu la fel, spuse Astara.

- Acum am aflat şi eu, răspunse el.

Se priviră în ochi, dar Astara îşi dădu seama că nu era frumos faţă de Lionel.

Acesta o iubea în felul lui şi înţelegea prin ce trece.

- Mi s-au uscat hainele, spuse ea. Cred că trebuie să ne întoarcem acasă.

- Aşa vom face. Vom merge acasă, zise Vulcan, accentuând ultimul cuvânt.

Astara se apropie de Lionel.

- îţi mulţumesc că rnu ai salvat, dar nu rni-ai spus cum ţi-ai dat seama unde m-a dus William.

- Am bănuit că te va aduce aici, răspunse Lionel. Este unul din locurile pe care le frecventează cu...

Se opri brusc, ca şi cum nu voia să trădeze un secret, dar Astara înţelesese. Aceleaşi bănuieli i le trezise şi ei hanul.

- Mulţumesc, dragul meu Lionel, spuse ea. îl iubesc şi-l admir foarte mult pe Vulcan, dar nu înseamnă că te voi uita.

Se ridică şi-l sărută pe obraz.

Apoi, fără să aştepte reacţia lui Lionel sau să înfrunte privirea lui Vulcan, părăsi camera.

^ H*

- La revedere, dragă unchiule Roderick, zise Astara îmbrăţişându-l cu căldură. îţi vom scrie de fiecare dată când vom putea. Am să-ţi trimit rapoarte despre descoperirile lui Vulcan.

- Chiar te rog! Am să fac copii după ele, să le trimit Societăţii Geografice, răspunse sir Roderick.

Se întoarse spre Vulcan şi adăugă:

- Când eram la Paris, am fost foarte impresionat de ceea ce am

citit despre ultima ta călătorie.

- Ai... citit rapoartele lui Vulcan? exclamă Astara. Nu mi-ai spus.

- Am avut motivele mele să nu discut despre Vulcan, spuse sir Roderick.

Astara îl privi, uşor neliniştită.

- Dar... te bucuri că m-am căsătorit cu el, nu-i aşa? Doreai să fiu fericită.

- Am lăsat ultimul cuvânt iubirii, zise sir Roderick, şi am făgăduit că nu am să te împiedic să oferi mărul de aur bărbatului ales.

- Vulcan este acela, zise Astara zâmbind.

Se uită la tabloul de deasupra şemineului şi spuse:

- Iţi dai seama, unchiule Roderick, că am făcut aceeaşi alegere ca Paris?

Sir Roderick ridică din sprâncene.

- Hera, care e William, a încercat să mă mituiască oferindu-mi o poziţie socială foarte înaltă. Atena, care e Lionel, mi-a oferit deliciile luptei. Numai că Paris a ales-o pe Afrodita. îţi aminteşti de ce?

Nu aşteptă răspuns şi continuă:

- Afrodita nu i-a oferit decât iubire. E ceea ce îmi oferă mie Paris.

- Ar trebui să plecăm, dacă vrem să ajungem la Dover înainte de căderea nopţii, interveni Vulcan.

- Sunt gata.

Astara se întoarse din nou spre sir Roderick.

- Cred că va fi o adevărată plăcere la întoarcere, când vom

vedea îmbunătăţirile aduse moşiei.

- Nu uita că le fac pentru tine şi pentru soţul tău.

- Ne vom stabili aici cândva. Sunt multe ţări de explorat, multe cărţi de scris, iar Vulcan va ţine o mulţime de prelegeri.

Zâmbi larg, după care adăugă:

- Un singur lucru credem că l-am putea face, unchiule Roderick. Dacă eşti de acord.

- Care este acela? întrebă el.

- îţi vom trimite nu doar tablourile şi picturile lui Vulcan, ci şi...

Astara se opri şi roşi uşor, apoi continuă:

- Ne-am gândit că... ţi-am putea lăsa copiii pe care-i vom avea în timpul călătoriilor... doar până cresc şi-i putem lua cu noi.

Sir Roderick o privi neîncrezător, apoi râse.

- Bineînţeles! zise el. înţeleg că ei, ca şi tine cu Vulcan, vor fi responsabilitatea mea. Casa e mare, nu va fi nicio problemă.

Astara îl îmbrăţişă.

- Mă gândeam eu că aşa vei spune. Ne uşurezi foarte mult situaţia.

- Văd că te aştepţi să trăiesc până la adânci bătrâneţi şi chiar şi atunci să profiţi de mine, zise sir Roderick, făcându-i cu ochiul.

- Ne vei dezamăgi dacă vei muri, spuse şi Vulcan.

- Plecaţi de aici! zise sir Roderick. Văd că în viitor rolul meu va fi foarte diferit: dădacă, bunic în vârstă... La naiba! Până acum, le-am făcut pe toate. Pot s-o încerc şi pe asta.

Râse din nou şi ieşiră împreună pe hol.

Afară, îi aştepta un faeton cu un echipaj magnific format din patru murgi. Bagajele fuseseră puse într-o altă trăsură, cu care

plecase Chang.

Astara privi încântată caii.

- Vulcan este bucuros pentru darul de nuntă primit, zise ea, dar ca multe alte lucruri, va trebui să te ocupi de ei până la întoarcerea noastră.

- E ceea ce intenţionez să fac, replică sir Roderick. Vă veţi gândi la ei când veţi merge pe vreun măgar îndărătnic.

- Am să-i visez la noapte, spuse Vulcan. Numai să nu devină geloasă Astara din cauza lor.

- Am să fiu, dacă te gândeşti şi visezi la altceva decât la mine, spuse ea.

îşi puse mâna într-a lui şi coborâră treptele împreună, după care el o ajută să se urce în faeton.

- La revedere, unchiule Roderick! strigă ea. Ai grijă de tine.

- Asta voiam să vă spun şi eu, răspunse el.

Vulcan făcu semn ca trăsura să pornească.

Era încă devreme, dar soarele strălucea luminând lacul, copacii, frâiele argintii ale cailor, inelul cu diamant de pe degetul Astarei.

Sir Roderick îi urmări cu privirea până când se făcură nevăzuţi, apoi oftă şi intră în casă.

Nu intră în salon, ci în bibliotecă.

Pe birou, avea portretul Charlottei Beverley, pe care împreună cu alte câteva obiecte aparţinând mamei sale, Astara i-l lăsase spre păstrare.

- Eşti mulţumită, Charlotte? întrebă el. Ştiam că Vulcan este bărbatul pe care l-ai fi vrut drept ginere şi că Astara, ca toate femeile, nu ar fi fost în stare să reziste unui bărbat care o ignoră.

Zâmbi melancolic, şi adăugă:

- Presupun că ştii, oriunde ai fi, cât de mult îmi lipseşti. Am să împart cu tine nepoţii, ceea ce va fi o consolare. Pentru mine, cel puţin.

Sfârşit.